

လျှောက်ရေးအဘိဓမ္မာ(၂)

အဘယ်နှင့်လျှောက်ရေး

အရှင်ကုမာရ (သန်ချင်)
ဒီဃဘာဏက | မြောစရိယ

ပန်းချီမောင်မောင်ရေးဆွဲ

အရှင်ကုမာရ(သန်လျင်) ဒီဃဘာဏက ဓမ္မာစရိယ

၏

လူမှုရေးအဘိဓမ္မာ(၂)

ကပ်နှိပ်လှသား

၁၉၈၀-နိုဝင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေး (၁၅၀၀)

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာမူပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် အမှတ် (၁၆၅၂)
(မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၆၅)

ဒီဇိုင်း-မောင်မောင်ဌေးအောင်

ပုံနှိပ်သူ။ ။ ဒေါ်မြထွေး (၀၂၂၇၄)၊ တော်ဝင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၉၂၊ ၂၈-လမ်း၊ ရန်ကင်း။

ထုတ်ဝေသူ။ ။ ဒေါ်နန်းရွှေရွှေ (၀၁၉၈၃)
စိုးမိုးအောင်စာပေ ၂၆၊ မာန်ပြေ ၁၆-လမ်း၊
၃-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့။

စာအုပ်ချုပ်
စိုးထွန်းကျော်နဲ့အင်အားစု
၂၇၂-အေ၊ ငါးထပ်ကြီးမြောက်ပိုင်း၊ ရွှေဂုံတိုင်၊ ဗဟန်း။

တန်ဖိုး ၁၂-ကျပ်။

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
နိဒါန်း
လူ့ဘောင်ဘဝရေစီးကြောင်း	— ၉
ဗုဒ္ဓဓမ္မပေါ်ရာဏိကဗေဒ ၈၂
ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်နှင့် ရှေးဟောင်းသုတေသနစူးစမ်းရေးပညာ ၉၂
ပညာရပ်စုံသော ဗုဒ္ဓ၏ဒေသနာ ၉၄
ခေတ်မှီပုံကို တွေ့ဝေမိခြင်း ၉၇
ချေဖျက်၍ ဖရကောင်းသောလူတို့သမိုင်းများ ၉၇
ဖတ်ရှုပြီးသုံးသပ်ပါ ၈၈
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် ဣဿရနိမ္မာနဝါဒ ၁၀
လူမျိုးမခွဲခြား တတန်းစားတည်းသော သာသနာ ၅
လူတို့၏နေရာ ဤကမ္ဘာ ၁၀
ကမ္ဘာတခုပျက်စီးရခြင်း ၁၂
ကမ္ဘာပျက်စဉ် သိပ္ပံအမြင် ၁၇
ကမ္ဘာဖြစ်တည်ခြင်း ၁၉
ကမ္ဘာဖြစ်စဉ်နှင့် သိပ္ပံအမြင် ၂၁
ကမ္ဘာမြေ၌ လူသားတို့ ပေါ်ပေါက်လာပုံ ၂၄
နေလနကွတ်လှည့်ပတ်ပုံ ၂၇
နေလတို့သည် အဘယ်၌နေကြသနည်း	— ၃၀
နေလတို့ပမာဏ မည်မျှရှိကြသနည်း ၃၂
နေနှင့်လ မည်သူက အပေါ်ကနည်း ၃၃
နေနှင့်လ မည်သူက အသွားနှုန်းမြန်သနည်း ၃၄

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
နေလတို့မည်သို့သွားသနည်း ၃၈
နေနှင့်လတို့ အလင်းရောင် မည်သည့်အရပ်တိုင်အောင်နို့ သနည်း....	၃၈
မာနကြီးကြ၍ အစာအာဟာရ ကွယ်ပျောက်ခြင်း ၄၆
ယော်ကျားမိန်းမကဲ့ပြားကြခြင်း ၅၀
မေထုန်သံဝါသ ပေါင်းဆုံခြင်းအစ ၅၂
ကမ္ဘာဦးဓလေ့တခု ခဲဘိုးတောင်းခြင်း ၅၂
လူနေအိမ်စနစ်ပေါ်လာခြင်း ၅၂
ပျင်းရိသူများကြောင့်ပုဂ္ဂလိကလယ်မြေများပေါ်လာခြင်း ၅၃
ကမ္ဘာဦးခိုးမှုနှင့် ပညာပေးစနစ် ၅၄
လူဆိုးကို ထိန်းသိမ်းကြခြင်းနှင့် လက်နက်ကိုင်စနစ် ပေါ်လာခြင်း....	၅၅
မဟာသမ္မတမင်း တင်မြှောက်ခြင်း ၅၅
ရိက္ခာထောက်ပံ့ခြင်း ၅၅
ဗြာဟ္မဏလူမျိုးပေါ်လာခြင်း ၅၈
ကုန်သွယ်လယ်လုပ်သူများ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ၅၉
ဆင်းရဲသား လူတန်းစား ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ၅၉

(ဒုတိယပိုင်း)

ကမ္ဘာဦး နှောင်းကာလလူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုမှတ်တိုင်ကြီးများ ၆၀
---	---------

(တတိယပိုင်း)

သားသမီးအရည်အချင်း မိဘနှင့်မဆိုင် ၇၂
စကြာမင်းတို့ကျင့်ဝတ် ၇၅
အတိုးမယူပဲ အမတော်ငွေပေးခြင်း ၇၇
စကြာရတနာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ၈၁
ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်ခြင်းအစ ခိုးမှုက ၈၅
အခွင့်အရေးယူ၍ပြစ်ဒဏ်ထားရခြင်း ၈၆
စည်းကမ်းနှင့်နိုင်ငံကြီးသားစိတ်ဓာတ် ၉၉

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
အဒိန္နာဒါနကြောင့် ငါဏာတိပါတဖြစ်ရခြင်း ၉၄
အဒိန္နာဒါနအပြစ် ၉၃
သူခိုးကို လူနတ်လက်မခံ ၉၄
သာကီဝင် ဘုရားအနွယ် မျိုး ပြုတ်ရသည့်ကိန်း ၉၅
ဘုရားရှင်၏အမျိုးကို စောင့်ရှောက်ပုံ၊ ဝံသာနု ရက္ခိတစိတ်ဓာတ်....	၉၆
သူတို့ကို အတုယူကြပါ ၁၀၂
ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်၍ လိမ်လည်မှု ကျူးလွန်ခြင်း ၁၀၂
မုသာဝါဒဟူသည် ၁၀၄
လိမ်လည်မှုအမျိုးမျိုး ၁၀၅
ချောပစ်ကုန်းတိုက်၍ သက်တမ်းဆုတ်ယုတ်ခြင်း ၁၀၆
ဝဿကာရအမတ် ကုန်းချောနည်း ၁၀၈
ကြားလေသွေး၍ ဝေးကြပုံ ၁၀၉
ကုန်းချောခြင်းအပြစ် ၁၁၀
ကာမေသုကြောင့် အသက်တိုရခြင်း ၁၁၁
ကာမေသု မိစ္ဆာစာရအပြစ် ၁၁၅
ပညာရှိများသတိထားပါ ၁၂၁
မိန်းမပျက်ကြောင့် ကာလီဒါသ ပျက်စီးရပုံ ၁၂၂
သတိပြုကြပါ ၁၂၂
ဖရုသဝါစာစစ်တမ်း ၁၂၄
ရှောင်ကြဉ်ကြပါ ၁၂၄
ချိုချိုသာသာဆက်ဆံပါ ၁၂၅
သမ္ပပုလာပဝါစာ ၁၂၆
လူရွတ်လူပျက်များလျှင် ပျက်စီးရသည် ၁၂၇
နိုးကြားကြပါ၊ မြန်မာတို့ ၁၂၈
တည်ကြည်သူများကြီးပွား၏ ၊ လေးစား၏ ၁၃၃
လိုချင်တပ်မက်မှု ပျက်ဆီး၍ အသက်တိုရခြင်း ၁၃၄
အဘိဇ္ဈာ ၁၃၄
ဗျာပါဒ ၁၃၅
အဘိဇ္ဈာနှင့် ဗျာပါဒတို့တရားခံ ၁၃၆

[သံသ]

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
အယူဝါဒ မှားယွင်းမှုများကြောင့် သက်တမ်းတိုရခြင်း ၁၃၈
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ၁၃၈
အမြင်မှန်နှင့် အမြင်မှား ၁၃၉
ဝိသမလောဘ၊ ဘုရင်ကရီးဆတ်၏နောင်တ ၁၄၉
မိစ္ဆာဓမ္မ ၁၅၂
မိဘဆရာသမားဝတ်များ ချို့ဖွင်းလာခြင်း ၁၅၂
မိဘကျေးဇူး ၁၅၂
ဘီလူးနှင့်မခြားသောမိဘများ ၁၅၆
ကျေးဇူးတုံ့ပြန် မေတ္တာထားကြပါ ၁၅၇
ဆရာနှင့် ကင်းကွာမနေသင့် ၁၅၉
ဆရာကိုမတော်လှန်နှင့် ၁၆၁
ဆရာပေါင်း မမှားပါနှင့် ၁၆၂
ရဟန်းသာမဏေတို့၌ ရိုသေမှုမပြုကြခြင်း ၁၆၂
အဘယ်ကြောင့် အရိုအသေပြုသင့်သနည်း ၁၆၃
ရဟန်းသာမဏေများထံကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့်တိုးတက်မှုရှိခြင်း....	၁၆၄
ရဟန်းတော်တို့အပြစ်များ ၁၆၈
အမျိုးကို မချီးမြှောက်၍ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း ၁၆၉
နာမ်ဓာတ်လှိုင်း စွမ်းအင်ကြီးမားမှု ၁၇၁
(တတိယပိုင်းနိဂုံး သုံးသပ်ချက်) ၁၇၃
(စတုတ္ထပိုင်း) ၁၇၅

လှူမှုရေး အဘိဓမ္မာ (၂)

အပိဋကိလသား

လောကတ္ထစရိယ၊ ဉာတတ္ထစရိယ၊ ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယ
ဟူသော

စရိယသုံးဘော် ဖြည့်ကျင့်တော်မူသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်အား၎င်း၊

ထိုဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ဆည်းပူးအား
ထုတ်၊ ရွှေအာနန္ဒတို့မှ ထုတ်ဖော်ဟောကြားအပ်သော တရား
တော်မြတ်အား၎င်း၊ ထိုဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏
တပည့်သားဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာနွယ်ဝင် သမ္မုတိနွယ်
ဝင် ထေရ်သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့အား၎င်း၊ ဦးနှိုမ်မာန်ချိုး
ရိုသေစွာ ရှိခိုးပါ၏။

ပရိယတ္တိဒဿန မျိုးစေ့ချ၍ ပေးတော်မူကြသော
ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာသခင်
တို့အား
ဦးနှိုမ်မာန်ချိုး၊ ရိုသေစွာရှိခိုးလျက်
မိခင်၊ ဘခင်၊ ကျေးဇူးရှင်တို့အား
ကျေးဇူးဆပ်ပါ၏။

နိဒါန်း

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် စရိယသုံးပါးကို ဖြည့်ကျင့်
တော်မူရာတွင် လောကသတ္တဝါသားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဦးစွာအစ
ဖြည့်ကျင့်ပြီးမှ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးစီးပွား၊ သဗ္ဗညုတ
ရွှေဉာဏ်တော်၏ အကျိုးစီးပွားတို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းကာလ ကြာအောင်
ပါရမီတော်တွေ ဖြည့်ဆည်းပြီး ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူ၍ ဒေသနာ
ဓမ္မ ဟောကြား ဆုံးမရာတွင်လည်း လောကလူသား သတ္တဝါအများတို့
အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်စေရန်အတွက်သာ ဟောကြားထား
သည်ဆိုသည်မှာလည်း ယုံမှားသံသယဖြစ်ဘွယ်မရှိပြီ။

တပိုဒ်၊ တဝါကျ၊ တသုတ်-စသည်ဖြင့် ဟောကြားတော်မူတိုင်း
သော ဒေသနာတော်တို့သည် သတ္တဝါလူသား၊ နတ်ဗြဟ္မာများအတွက်
အကျိုးစီးပွားမဖြစ်ထွန်းသော ဒေသနာဟူ၍ တစိုးတစိလုံးဝမရှိ၊ အကျိုး
စီးပွားကောင်းကျိုးများနှင့် ပြွမ်းတီးနေသည်ချည်းဖြစ်ပေသည်။

ယခုလူမှုရေးအဘိဓမ္မာ (၂)၊ (လူမှုရေးနှင့်ဆိုင်သော တိုးတက်
ကြီးပွားရေးလမ်းညွှန်တရား (၂) အဖြစ် ပေါ်ထွက်လာ သော
ဤစာအုပ်ကို-

ဒီဃနိကာယ်၊ ပါထိကဝဂ္ဂ ပါဠိတော်လာ စက္ကဝတ္တိ သုတ်နှင့်
အဂ္ဂညသုတ်တို့ကိုကျော်ရိုးပြု၍ အခြားသုတ်နိပါတ်များမှ ကောင်းနိုး
ရာရာတို့ကိုရှေးထုတ်ကာ ကပ်=ဟူသော ကမ္ဘာကြီး၏ အကြောင်းအရာ
များနှင့် နေလနုကွတ်တို့၏ အကြောင်းအရာတို့ကို၎င်း၊ ထိုကမ္ဘာတွင်
မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော လူသားတို့၏အဓိကအကြောင်းတို့ကို၎င်း၊
လူမှုကျင့်ဝတ်ပိုင်း၏အရေးအရာပါပုံစံကို၎င်း အသီးသီးခွဲခြား၍ တင်ပြ
ထားသောကြောင့်—

ကပ်နှင့် လူသား
ဟူ၍ အမည်သညာပြုလိုက်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ကမ္ဘာတည်ဦးစနှင့် မဟာသမ္မတမင်းတင်မြောက်
သည်ကအစ၊ ယခုခေတ်ကာလအလယ်၊ နောင်မေတ္တေယျ ဘုရားပွင့်တော်
မူသည်အဆုံး....

(၈)

ကပ်နှင့် လူသား

ကပ်=ဟူသော ကမ္ဘာတခုအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံများ ကောင်းလျှင် ကောင်း ကြသည့်အလျောက်....

၎င်းလူသားတို့လက်ထက်တွင် အထက်တန်းနှင့် ပစ္စည်းဓန ယဉ်ကျေးမှုအဝဝတို့မှာ ဒီရေအလား တရိပ်ရိပ်တိုးပွားပုံ။

ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံများ ဆိုးညစ် ယုတ်မာကြလျှင် ဆိုးညစ်ယုတ်မာသည့်အလျောက် အထက်တန်းနှင့်ပစ္စည်းဓန၊ ယဉ်ကျေးမှု အဝဝပါ ဆုတ်ယုတ်ပုံများကို၎င်း၊ လူသားတယောက်သည် မိမိ၏ အပြုအမူကြောင့် ဤလောကကြီးအား မည်သည့်ပမာဏအတိုင်းအတာ အထိ တိုးတက်အောင်၊ ဆုတ်ယုတ်အောင်ပြုလုပ်စီမံဖန်တီး၍ တွန်းအား ပေးနိုင်သည်ကို၎င်း တွေ့ရှိရပေမည်။

တခါက စာရေးဆရာ ‘နှစ်ဘက်လှ-ဦးကျော်လွင်’ နှင့် စကားစပ်မိ ရာတွင် သူက ဤသို့ပြောဘူး၏။

“ဦးပဉ္စင်း၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မတို့ကိုရေးသားဖော်ပြရာ၌ ရေးသူ၏ အတုနှင့် အတက်များ မဖက်စေဘဲ ပိဋကတ်စာပေအရှိအတိုင်းတာဝန်ရှိရှိ ရေးသား ဖော်ပြခြင်းသည်သာ စာဖတ်သူများအတွက် အဆိပ်အတောက် ကင်း သော အစာအာဟာရကောင်းတရပ်ဖြစ်ပါတယ်” ဟူ၍ ပြောပြဘူး၏။

ဤစာအုပ်သည် အရိုးကိုအရွက်မဖုံးနှင့်ဟူသကဲ့သို့ ဖတ်ရှုသူများ ဗဟုသုတတိုးပွားမှုနှင့် သိလွယ်မြင်လွယ်မှုရှိစေရန် လောကုတ် လောကီ ဥဒါဟရုဏ်အလီလီကို ထုတ်သိ၍တင်ပြထားသော်လည်း....

မူရင်းဒေသနာတော်၏ အနှစ်သာရနှင့် အဓိပ္ပာယ်ကို မည်သို့မှ လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ထိခိုက်စေလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကလောင်မေတ္တာ၊ ကလောင်သစ္စာဖြင့် အာမခံပါသည်။

အဆုံးစွန်ကိုဖော်ပြပါအံ့...ဤစာအုပ်ကိုဖတ်ရှုပြီးနောက်

“ငါသည် ဤလောကကြီး၌ မည်သည့်အတိုင်းအတာ ပမာဏ အထိ ပါဝင်နိုင်သည်။ ရသတဏှာ တပ်မက်သော လူသားတယောက် မှစ၍ ဤကမ္ဘာကြီးပေါ်ရှိ သတ္တဝါတို့သည် ဆုတ်ယုတ်နိုင်သကဲ့သို့....

နိဒါန်း

(ဆ)

လက်နက်ပစ်ခွါ ဂူအောင်းကာနေကြသည့် လူတစ်စုမှစ၍ ဤ
 ကမ္ဘာကြီးရှိ သတ္တဝါတို့ ပြန်လည်၍ တိုးတက် ကြီးမား လာကြသည်။
 ထို့ကြောင့် ငါသည်လည်း ဤကမ္ဘာလောကကြီးအား တဖက်တလမ်းမှ
 ကောင်းမွန်စွာ အထောက်အပံ့ ပေး၍ ကျေးဇူးပြုမည်ဟူသောစိတ်ထား
 ဖြင့် ကောင်းသောအကြံအစည်၊ ကောင်းသောအပြောအဆို၊ ကောင်း
 သောအလုပ်အကိုင်တို့ကိုလုပ်ကိုင်၍ သူတပါးကိုပျက်စီးစေလိုမှု၊ မနာ
 လိုမှု၊ ဝန်တိုမှု၊ ထိပါးချုပ်ချယ် ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းဆဲမှု။

အင်အားကြီးသူက အင်အားနည်းသူကို ဖိနှိပ်မှု-စသော လော
 ကလုတ်စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်တို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံးချုပ်တီးပယ်နှုတ်စောင့်
 ထိန်းနေမည်” ဟုဆိုလျှင်ပင် ဤကျမ်းရွှေစာ ပြုစုလာရကျိုးနပ်ပါပြီ။

အရှင်ကုမာရ(သန်လျင်)
 ၇-၈-၈၀

(၉)

ကပ်နှင့် လူသား

လူ့ဘောင်ဘဝရေစီးကြောင်း

လူတိုင်းတယောက်သည် ရောဂါတစ်ခုကမ်း နဖူးတနေရာမှရပ်၍ ကြည့်ရှုနေမည်ဆိုပါက မြစ်အတွင်းဝယ် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသောရေ အလျင်ကို တွေ့ရမည်။ ထိုတွေ့မြင်နေရသော ရေအလျင် သည်ပင် အဟောင်းအဟောင်းတို့နေရာ၌ အသစ်အသစ်သော ရေတို့သည်တငြိမ်ငြိမ် တသွင်သွင်ဖြင့် အလျင်မပြတ် စီးဆင်းနေသည်ကို၎င်း ရပ်နေသော သူ သည် တွေ့မြင်ရပေအံ့မည်။

ကမ္ဘာတခု၏ သက်တမ်းကြား ကာလအတွင်း၌လည်း လူမျိုး အသွယ်သွယ် အနှယ်ဆက်ဆက်တို့သည် တသုတ်ပြီးတသုတ်ပင် ကမ္ဘာ့ သက်တမ်းနှင့် နှိုင်းဆပါက ဖြုတ်ချည်း ရုတ်ချည်းဆိုသလို ဖြစ်ပေါ်ဘူး ခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုသဘောကို ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတယောက်သည် မျှော်ရှုကြည့် ရုံမက စူးစမ်းရှာဖွေ လေ့လာသုံးသပ်နေပါက သိလာရပေမည်။

ထိုတွင်မက ၎င်းရှေးရှေးက လူသားတို့၏အသိပညာ၊ အတတ် ပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှုအဖြာဖြာနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအဝဝတို့၏ အနိမ့်အမြင့် အတိုအဆုတ် သဘောတို့ကိုပါ တွေ့ရပေဦးမည်။

ယခု မိမိတို့ကြုံတွေ့နေရသော လူ့ဘောင်ဘဝ၏တိုးတက်မှု ဆုတ် ယုတ်မှုတို့သည် ရှေးရှေးကလူ့ဘောင်ဘဝများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် သာလွန် သော အချက်များရှိလျှင် ရှိနိုင်သကဲ့သို့ နိမ့်ကျသော အချက်များလည်း ရှိချင်ရှိပေမည်။

ခေတ်လူတို့က ဤသဘောကို နှစ်ခြိုက်ချင်မှ နှစ်ခြိုက်ကြမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယခု မိမိတို့ကြုံတွေ့နေရသော အခြေအနေနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ရှေးရှေးခေတ် သမိုင်းတိုင်းသည် ကျောက်ခေတ်၊ ကြေး ခေတ်လောက်သာ သဘောထားနေကြသည်မဟုတ်လော။

ယခုခေတ်တွင် မည်သည့်အချိန်ကမှ မဖေ၍ ထုတ်နိုင်သော အဏု မြူ၊ ညူ၊ ကလိယား ရုပ်ဝတ္ထုစွမ်းအားတို့ဖြင့် ဖန်တီးရှင်က လိုသလို ဖန်ဆင်း၍ပေးနေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် အဝေးက လှင့်ထုတ် ထားသော ရူပါရုံ၊ သံဒွါရုံတို့ကို ထိုင်ရာနေရာမှ ခလုတ်တချက်ဖွင့်လိုက် ရုံနှင့် ဒိဗွံကျွ၊ ဒိဗွံသေးတအဘိညာဉ် ပိုင်ရှင်တို့အလား တွေ့မြင်ကြား သိရရုံမက-

လူ့ဘောင်ဘဝရေစီးကြောင်း (၈၅)

လူမပါသော ဂြိုဟ်တုများအာကာသ ယာဉ်များနှင့် လက်ကိုင်သော မက ကြာသပတေး၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်တို့ တိုင်အောင် သွားလာနိုင်ရန် သိပ္ပံပညာက ဖန်တီး၍ ထားပေရာ-

ယခုခေတ် လူများအဖို့ ရှေးခေတ်သမိုင်းတို့သည် လှည်း၊ လှေ၊ ကျောက်ကြေးချည်းသာ ထင်စရာဖြစ်နေသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။ လူ့သမိုင်းကို လေ့လာသော ‘ချားလ်စ်ဒါဝင်’ စသော ပညာရှင်တို့သည်ပင် လူ၏အစ တိရစ္ဆာန်ဘဝကစ၍ ပေးထားသည်မဟုတ်လော။

ဗုဒ္ဓဓမ္မပေါရာဏိကဗေဒ

ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်နှင့် ရှေးဟောင်း သုတေသန စူးစမ်းရေးပညာ သို့သော်....

ပါဠိလို ပေါရာဏိက ဗေဒ၊

မြန်မာလို-ရှေးဟောင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှု သုတေသန၊ အင်္ဂလိပ်လို အာကီအိုလိုဂျီ-ဟု ခေါ်ဆိုသည့် ရှေးခေတ်လူနေမှုစနစ်ကို တူးဖော်၍ လေ့လာသည့်ပညာတို့ဖြင့် စူးစမ်းဝေဖန် လေ့လာကာ သုံးသပ်ကြည့်သောအခါ ယခုခေတ် အခြေအနေတို့ထက် များစွာသာလွန်မှုရှိသော လူနေမှုစနစ်၊ ယဉ်ကျေးမှုစံချိန်တို့ကိုသာမက အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ အဖြာဖြာတို့ကိုပါ ရှေးရှေးလူသားတို့၌ တွေ့ရှိကြရလေသည်။

ထိုသို့တွေ့ရှိပုံများမှာ- ၂-ပိုင်းကဲ့၍လှလေသည်၊ တပိုင်းမှာ ခေတ်သစ်ပညာရှင်တို့ စူးစမ်းရှာဖွေ တင်ပြမှုအပိုင်းဖြစ်၍-

တပိုင်းမှာ-ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော် မူသော ဒေသနာတော်များ အပိုင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆက်ဦးအံ့-

ခေတ်သစ်အရာတွင်-ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် ခေတ်ပြိုင် ဘီစီ-၆ ရာစုခေတ်က ဗက်ဗီးလုံးပြည့်ရှင် ဘုရင် ‘နဗျူးနေ’ သည် ရှေးကျသော အဆောက်အဦ အပျက်အစီးများကို ယင်းတို့အား မည်သူဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ကို သိလိုသဖြင့် တူးဖော်လေ့လာခဲ့သည့်အချိန်၊ ယေရှုခရစ်၏ ဂူသင်းချိုင်းကို တူးဖော်ရန် စေလွှတ်သော ‘ကုန်စတန်တင်း သ-ဂရိတ်’တို့ အချိန်ကစ၍ ယနေ့တိုင်အောင်ပင်-ရှေးရှေးက လူသမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အဖြာ

(ည)

ကပ်နှင့် လူသား

ဖြာတို့ကို လေ့လာသော ပညာရှင်တို့၏ ဖော်ထုတ် တင်ပြချက်တို့သည် သစ်သီးဝလံကိုသာ ရှာဖွေစားသောက်ကြသော လူရိုင်းခေတ်၊ ကျောက် လက်နက်ကိရိယာများကို အသုံးပြုကာ အမဲသား ငါးရှာဖွေစားသောက် သောလူများခေတ်၊ ကြေးသတ္တုပစ္စည်းများနှင့် သံသတ္တုပစ္စည်းများ ကိုင်တွယ်သုံးကြသော ခေတ်တို့မှစ၍-

ရှေးအီဂျစ်၊ ရောမ၊ ဂရိနိုင်ငံများ၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူနေမှုအ ဆင့်ဆင့်တို့ကို၎င်း၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ မြန်မာ စသည်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှု လူနေမှုအဆင့်တို့ကို၎င်း တွေ့မြင်လာကြရလေသည်။

ထူးခြားချက်များကို ပြဦးအံ့-

၎င်းတို့ စူးစမ်းလေ့လာ ရှာဖွေမှုကြောင့် နှစ်ပေါင်း(၂၆၀၀) ကျော်လောက်က ရှိခဲ့သော ဗုဒ္ဓဘုရားသခင် ဖွားမြင်တော်မူသော လူမွန် သာမော အင်ကြင်းတော၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူရာ-ဗောဓိပင် နှင့် ရွှေပလ္လင်၊ အနိမိသစင်္ကမ-စသော သတ္တဌာန၊ ဥရုဝေဠတော၊ ဝါ ကပ်သည့်အကြိမ် များရုံမက တရားများစွာ ဟောကြားရာ သာဝတ္ထိ ပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၊ တရားဦးဟောရာ မိဂဒါဝုန်၊ တာဝတိံ သာမု သက်ဆင်းတော်မူရာ သင်္ကဿနဂိုရ်၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူရာကုသိ နာရုံတို့သာမက-

သီရိဓမ္မာသောက မင်းတရားကြီး၏ ကမ္မည်းကျောက်စာတို့ကို ၎င်း၊ ရှေးခေတ်တွင် ထင်ရှားခဲ့သည့် ဂန္ဓာရတက္ကသိုလ်၊ နာဠန္ဒတက္ကသိုလ် ကျောင်းကြီးများ၏ နေရာတို့ကို၎င်း ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လာကြရလေ သည်။

ထို့ပြင် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာက-မီးတောင်ပေါက်ကဲ့၍ ဖုံးအုပ်မှု ခံလိုက်ရသည့် မြို့ကြီးများကို ခြေရာလက်ရာမပျက် တွေ့ရှိခြင်း၊ ရှေးခေတ် အီဂျစ်တို့၏ အထက်တန်းကျသော ယဉ်ကျေးမှုကို ဝင်ကြားစွာ ပြနိုင် သည့် မြို့ဟောင်းနေရာများ ပိရမစ်များကို တွေ့ရှိခြင်း။

ဥရောပတိုက်၏ ရှေးရှေးလူရိုင်းများ ဖြစ်ကြသော ဂေါ့သ၊ ကဲ့ ဂေါလ၊ ဆလဗ်၊ ဂျာမန်တို့၏ နေထိုင်မှုစနစ်တို့ကို မြေကြီးထဲမှ တူး ဖော်၍ ပြနိုင်ခြင်း။

ပညာရပ်စုံသော ဗုဒ္ဓ၏ဒေသနာ

(၉)

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း သရေခေတ္တရာ၊ ဗိဿနိုး၊ ဟန်လင်း၊ ဝေသာလီမြို့ဟောင်း၊ ပဲခူး၊ သန်လျင်တို့မှတူးဖော်စူးစမ်းရှာဖွေရရှိမှုတို့ဖြင့် ရှေးရှေးက လူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ အသုံးအဆောင်တို့ကို တွေ့ရခြင်းတို့သည်၎င်း သုတေသန ပညာတို့၏ စွမ်းပကားများကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သုတေသန ပညာရပ်သည်-ဘူမိဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ စသော ပညာရပ်တို့ကိုသာမက-ဒေသန္တရာ၊ ဘာသန္တရာ၊ သမိုင်း၊ ဂန္ထဝင် ဗဟုသုတ ပြည့်ဝရန်လည်း အရေးကြီးလှသော ပညာရပ် ဖြစ်သည်ကို မည်သို့မျှ ငြင်းကွယ်၍မရနိုင်ပါပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းသုတေသန ပညာရှင်တို့က ဖော်ထုတ်ခဲ့သည့် လူ့သမိုင်းကြောင်းတို့သည် များသော အားဖြင့် မှန်ကန်မှုရှိခဲ့သည်က များလှသည်။

သို့သော် ကမ္ဘာတည်ဦးစ အခါမှ နောက်ပိုင်းအချိန်များ၌ကား- ၎င်းပညာရှင်တို့သည် ဗုဒ္ဓစာပေတို့နှင့်စာလျှင်လူကို အောက်တန်း စားဘဝက စ၍ဖြစ်ပေါ်လာသည်-ဟု ဆိုသည်ကအစ လက်လှမ်းဝေးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ပညာရပ်စုံသော ဗုဒ္ဓ၏ဒေသနာ

သုတေသန-စူးစမ်းရှာဖွေမှု ပညာရပ်ဟူသည်မှာ သမိုင်းနှင့် ဂန္ထဝင်တို့လည်း အဓိကကျကြောင်း ရှေး၌ပြခဲ့ပြီ။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ပိဋကတ်သုံးပုံ နိကာယ်ငါးရပ် ဒေသနာတော်သည် - နာမဗေဒ၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ဘူမိဗေဒ စသည့်ပညာရပ်တို့နှင့်သာ ပြည့်စုံသည် မဟုတ်သေး။ ရာဇဝင်၊ ဗုဒ္ဓဝင်သမိုင်းကြောင်းများကိုပြသော နိပါတ်တော်ဝင်များနှင့်လည်း ပြည့်စုံနေသေး၏။ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု သဘောတရားတို့ကို ပြသောကြောင့်လည်း ဒဿနိကဗေဒဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုသင့်သေး၏။ အချုပ်ကို ရေးရမည်ဆိုလျှင်-ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်များသည် ပညာရပ် ပေါင်းစုံနေသော ဒေသနာတော်များ ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ထက် မည်သည့် ပညာရပ်များနှင့်မှ မနှိုင်းယှဉ် နိုင်သော ပညာရပ်ရှိသေး၏။ ၎င်းကား ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ပရမတ် အစစ်အမှန်ကို ဖော်ပြသော အဘိဓမ္မာပညာရပ်တည်း။

ထိုပညာရပ်ပေါင်းစုံသော ဒေသနာတော်တွင် လူ့သမိုင်းနှင့်ဆိုင်ရာ ထူးခြားချက်တို့ကို အနည်းငယ်ပြဦးအံ့။ (ကမ္ဘာတည်ပုံနှင့် လူသား

(၅)

ကပ်နှင့် လူသား

တို့ဖြစ်ပုံမှာ ရှေ့၌ အကျယ်ပြုလတ်ဖြစ်၍ ဤ၌ သီးသန့် မဖော်ထုတ်
တော့ပါ။)

ကဋ္ဌဝါဟန မင်းလောင်း လက်သမားဆရာကြီးသည် မိမိ၏နည်း
ပညာဖြင့် သစ်သားကို စက်ကြီးယန္တရားဆင်ကာ လေယာဉ်ပျံပြုလုပ်၍
ပျံသန်းခဲ့ဘူးခြင်း။

စကြာမင်းတို့၏ စကြာရတနာစွမ်းအားသည် အလိုရှိရာကို သွား
ရောက်နိုင်ရုံသာမက ရန်သူဟူသမျှ မြူမျှမရှိအောင် နှိမ်နင်းနိုင်စွမ်းရှိခြင်း။

ဘုရားလောင်း မဟော်သဘာသည် စက်ယန္တရားဖြင့် ရန်သူကိုလှည့်
ဖျား၍ တိုက်ပွဲဆင်ခြင်း။

‘ရောဟိတ’မထေရ်သည် စက်ကိရိယာ အာကာသယာဉ် အကူ
အညီမပါဘဲ နက္ခတ်၊ ကြယ်တာရာ၊ စကြဝဠာများဆီသို့ ပျံသန်း
ကြွသွားနိုင်ခြင်း စသည်တို့မှာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဒေသနာတော်များက ညွှန်
ပြသော ထူးခြားချက်တို့ပင်ဖြစ်၏။

ဆက်ဦးအံ့-ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းတဝ
ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ကာ ပါရမီတော်များ ဆည်းပူးခဲ့ရပြီးမှ (၀၇)
အတွေ့အကြုံရှာခဲ့ပြီးမှ-ဟောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်ရာ-ခေတ်သစ်ပညာရှင်
တို့နှင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တို့၏ ကွာဟချက်ကို-

တခြားခိုင်လုံသော အထောက်အထားများကို ပြပါဟုမေးသော
မေးခွန်းများရှိအံ့။

သဗ္ဗညုတ ရှေ့ဉာဏ်တော်နှင့် ဒေသနာဓမ္မများပင် ဖြစ်သည်ဟူ
၍ အဖြေပေးရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခေတ်သစ် ပညာရှင်
တို့က ညွှန်ပြဖော်ထုတ်သော လူ့သမိုင်းကြောင်းသည်အလွန်ဆုံးဤကမ္ဘာ
နှင့်သာဆိုင်၍ ပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်များကား လွန်ခဲ့ပြီးသော ကမ္ဘာ
များစွာမှ သိမှတ်စရာများသာမက လူနေမှုစနစ်တို့ကို၎င်း၊ ဤကမ္ဘာမှ
လူနေမှုစနစ်တို့ကို၎င်း ဟောကြားထားသောကြောင့်ဟု ဖြေရပေမည်။

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် လူ့သမိုင်းကြောင်းများကို ဖော်ထုတ်ရာ၌
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် ခေတ်သစ် ပညာရှင်တို့ ပြပုံမှာ-သမိုင်းဦးနှစ် မည်မျှကွာ
ခြားသည်ကို သိနိုင်ကြပေမည်။

ချေဖျက်၍မရကောင်းသော လူတို့သမိုင်း (၃)

ခေတ်မှီပုံကို တွေ့ဝေမိခြင်း

ဤ၌ အလျဉ်းသင့်၍ ခေတ်မှီပုံကို စိစစ်ဦးအံ့၊ ခေတ်မှီခြင်းဟူသည် ကောင်းစွာဝတ်ရမှု၊ စားရမှု၊ နေရမှုကို ခေါ်သလော၊ ထူးထူးဆန်းပြားသော အဆောက်အဦတို့ရှိသည်ကို ခေါ်သလော၊ စီမံကွပ်ကဲမှုကောင်းသည်ကို ခေါ်သလော၊ လုပ်ချင်သောကိစ္စတို့ကို ခဏခြင်းပြီးစွမ်းနိုင်သောအစွမ်းကို ခေါ်သလော၊ ရှေးကမဖြစ်သေးသော ထူးခြားမှုများကို ခေါ်သလော-ဟု မိမိကိုယ်တိုင် အထပ်ထပ်မေးမိ၏။

သို့သော် ရှေးရှေးက လူတို့သည် အဖိုး တသိန်းတန်သော 'မဟာလတာ' တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ရခြင်း၊ နတ်သူဓာတုမျှ ကောင်းမွန်လှသော အစာအာဟာရကို စားသောက်ရခြင်း၊ ကြီးကျယ်သောအဆောက်အဦများဖြင့် နေရခြင်းတို့ကို တွေ့ရ၏။ ဘိလပ်မြေ မပေါ်သေးပဲ ကြီးကျယ်သောအဆောက်အဦတို့ကို ဆောက်လုပ်မှုများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ယခုခေတ်ကဲ့သို့ ကိရိယာစွမ်းအား အကူမရှာဘဲ စိတ်စွမ်းအားဖြင့် လုပ်ချင်သောအလုပ်ကိစ္စတို့ကို လုပ်နိုင်ခဲ့သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ စီမံကွပ်ကဲမှုနှင့် မဖြစ်သေးသော ထူးခြားမှုဟူသည်မှာလည်း သူ့အချိန်အခါ၊ သူ့ဒေသဌာနနှင့် သင့်တော်က ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းမို့ ခေတ်မှီခြင်းဟူသည်ကို ရုပ်ဝတ္ထုနှင့် သတ်မှတ်ကာ စံတင်၍ ဆားခြင်းမှာ သဘာဝမကျလှ၊ စိတ်ဟူသောနမ်တရားနှင့် စံတင်မှသာ ကောင်းသောစိတ်တို့ အဖြစ်များလျှင် ကောင်းသောခေတ်မှီခြင်းဖြစ်၍—

မကောင်းသောစိတ်တို့ အမြွှင်များလျှင် မကောင်းသောခေတ်ဖြစ်၍ ခေတ်နောက်ကျသည်-ဟုသာ ဆင်မိသည်။ ဤကား မိမိ၏အထင်မျှသာ ဖြစ်၏။

ချေဖျက်၍မရကောင်းသော လူတို့သမိုင်း

ဆက်ဦးအံ့-ရှေးက ပြခဲပြီးသည်တို့ကိုကြည့်က ယခုခေတ်ကာလထက် ရှေးရှေးကအချိန်ကာလများတွင်လည်း ထူးခြားသော လူတို့သမိုင်းများမှာ အထင်အရှားရှိခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်လှပြီ။

(၈)

ကပ် နှင့် လူသား

(ထို့ကြောင့်လည်း ခေတ်သစ်ပညာရှင်တို့က ဤသို့အသီးသီးတင် ပြခဲ့ကြ၏။ လူသတ္တဝါတို့သည် ယခုမှသာ ပညာဉာဏ်များ ကြီးကျယ် ၍ ယဉ်ကျေးမှုများ ရှိလာကြသည်မဟုတ်....

ဤကမ္ဘာကြီး၏သက်တမ်းနှင့် ပြောင်းလဲပုံများကို တွေးမြင်ကြည့် လျှင် လူတို့သည် ယခုခေတ် အဆင့်အတန်းမျိုးထက် ကြီးကျယ်သော ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်းများသို့ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ကောင်း ရောက်ရှိ ကြပေလိမ့်မည်။ ယခုခေတ်ကဲ့သို့ တိုးတက်လာခဲ့ပြီးသော အခြေအနေ တို့သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ တသုတ်ပြီးတသုတ်ဖြစ်၍ တသုတ်ပြီးတသုတ်ပျက် စီးခြင်း ရှိခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါတွင် ပျက်စီးလွယ်သော အတတ်ပညာရပ်များ၊ သိပ္ပံ ပညာရပ်များ၊ ကျမ်းစာအုပ်များ၊ စက်ကိရိယာများ၊ အနုမြူဓာတ်ကိရိ ယာများ စသည်တို့သည် အကြွင်းမဲ့ပျက်စီးကာ ကြွင်းကျန်ရစ်သော လူ သတ္တဝါအချို့မှာ အသိပညာအရာ၌ မှောင်ကျ၍သာ နေခဲ့ကြရမည်ဖြစ် သည်။

ထိုနောက်မှတစ်ဆင့် ပြန်လည် တိုးတက်လာခဲ့ကြပေမည်။ ရှေးစာ ဟောင်းများ၌တွေ့ကြရသောစက်ကြီးယန္တရားအတတ်ပညာအကြောင်း ကို ဒဏ္ဍာရီဟု နှောင်းလူတို့က ထင်မှတ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း ရှေးကရှိခဲ့ ဘူးသောကြောင့် သာလျှင် ဒဏ္ဍာရီများအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြ ပေမည် ဟူ၍ သုံးသပ်တင်ပြခဲ့ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးထုံးလည်း မပယ်နှင့် ဟူသော စကားပုံအတိုင်းပင် ထူးခြားသော လူတို့သမိုင်းများ ကို ချေဖျက်၍မရ ဟူသည်မှာ ထင်ရှားလောက်သည်။

ဖတ်ရှုပြီးသုံးသပ်ပါ

(၈)

ဖတ်ရှုပြီးသုံးသပ်ပါ

ယခုတင်ပြလတံ့သော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော ပါထိကဝဂ္ဂ ပါဠိတော်လာ အဂ္ဂညသုတ်နှင့် စက္ကဝတ္တိသုတ်ပါ အချက် အလက်များသည် ဤကမ္ဘာ၏သက်တမ်းတွင်ဖြစ်ပေါ်ပြီး၊ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ၊ ဖြစ်ပေါ်လတံ့သော လူ့ဘောင်သမိုင်းတို့ အကျုံးဝင်လျက်ရှိပေသည်။

အတိတ်ကဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီးသော အခြေအနေကိုသိနိုင်သကဲ့သို့ ယခု ဖြစ်ပေါ်ဆဲ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေကိုသိနိုင်ရုံမက နောင်ဖြစ်လတံ့သော လူ့ဘောင်သမိုင်း၏အခြေအနေကိုလည်းသိနိုင်ရန် ခြံငုံ၍ဟောကြားထား သောကြောင့် သန္နိဋ္ဌာန်ကျ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍၎င်း၊ ဆင်ခြင်တေးတော ချ၍၎င်း သုံးသပ်ကြည့်နိုင်ကြပါသည်။

မိမိတို့ ယခုရောက်ဆဲသော ခေတ်ကာလသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော ဒေသနာတော်၌ပါသော လူ့ဘောင်သမိုင်း၏ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်အနာဂတ်သုံးရပ်တွင် အနာဂတ်ရောက်ခါနီး ပစ္စုပ္ပန် အလွန်လောက်ဖြစ်နေပေရာ ရောက်ဆဲလူ့ဘောင်ဘဝကပင် အတိတ်နှင့် အနာဂတ်အခြေအနေတို့ကို ပြန်လည်၍၎င်း၊ မျှော်မှန်း၍၎င်း ကြည့်ရှု နိုင်ပေသည်။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရာတွင် သတိပြုဘွယ်အချက်တခုကို လက်မှန်မဆွ သတိရကြစေလိုသည်ကား—

ဤအကြောင်းအရာများသည် ပြီးပြည့်စုံသော လူ့ဘောင်သမိုင်း ၏ အချက်အလက်များမဟုတ်ပါပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် လောကမှ ထွက် မြောက်ရေးကိုသာလျှင် အလေးပေး၍ ဟောကြားထားခြင်းဖြစ်ရာ အဓိကအားဖြင့် လူနှင့်လူ၏စိတ်ကိုသာလျှင် ကျောရိုးပြု၍ဟောကြား ထားပါ၍....

ပတ်ဝန်းကျင်အဆွယ်အပွားများ(ဝါ)ကျောက်လက်နက်၊ ကြေး လက်နက်အသုံးအဆောင်တို့ကို ဖော်ထုတ်ပြမည်မဟုတ်ပဲ လူ၏အကျိုး စီးပွားတို့ကို ရည်မျှော်၍သာလျှင် လူတို့၏ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ကိုယ်ကျင့် တရားကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာရသော ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကိုသာလျှင် ဟောကြားထားခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ သတိပြုကြစေလိုသည်။

(၈)

ကပ်နှင့်လူသား

ထို့ကြောင့် လူ၏စိတ်ဟူသော နာမ်တရားသည်(၀၇)လူသည်
လူ့ဘောင်ကို မည်သို့သောကြီးမားသည့် အပြောင်းအလဲများကိုဖြစ်
ပေါ်စေသည်ကို သိသာနိုင်ရန် တင်ပြထားပေရာ=

အမှားအမှန် ချိန်စက်ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့်တူကွဲ၍ အဖြေထွက်အောင်
ပြုရမည်ကား စာဖတ်သူများ၏ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်သာဖြစ်ပေသည်တမ့်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် ဣဿရနိဗ္ဗာနဝါဒ

တချိန်သောအခါတွင် သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗ ရုံ ကျောင်း မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဝါသေဠနှင့် ဘာရဒ္ဒါဇတို့သည် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သေး၍ ရဟန်းတော်တို့အထံ၌ပင် ရဟန်းအဖြစ်ကို ဟောင့်တပြီ နေကြရသည့်အခိုက်အတန့်ဖြစ်၏။

တနေ့တွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ညချမ်းအခါ သမာပတ်ဝင်စား လျက် တပါးတည်းကိန်းအောင်းနေတော်မူရာမှထ၍ ပြာသာဒ်မှဆင်း တော်မူကာ ပြာသာဒ်ရိပ်လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံကြွနေသည်ကို ဝါသေဠ မြင်သောအခါ အဖော်ဖြစ်သော 'ဘာရဒ္ဒါဇ'အား ဤသို့ပြောဆို၏။

(ငါ့သျှင် ဘာရဒ္ဒါဇ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ညချမ်းအခါ၌ သမာ ပတ်ဝင်စားလျက် တပါးတည်းကိန်းအောင်းတော်မူရာမှထ၍ ပြာသာဒ်မှ ဆက်ဆင်း၍ ပြာသာဒ်ရိပ် လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံ ကြွတော်မူတယ်။ ငါ့သျှင်ဘာရဒ္ဒါဇ၊ မြတ်စွာဘုရားထံ အခွင့်ရတုန်းချဉ်းကပ်ကြရအောင်၊ မြတ်စွာဘုရားအထံမှလည်း တရားစကားနာကြားရန် အခွင့်ကောင်းရပါ လိမ့်မည်)

ဟု တိုင်ပင်ပြောဆိုကာ ၂-ဦးသား မြတ်စွာဘုရားနောက်တော် ပါးမှလိုက်၍ စင်္ကြံသွားကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဝါသေဠအား ဤသို့မေးတော်မူ၏။

“ဝါသေဠ၊ ပုဏ္ဏားဇာတ်ရှိကုန် ပုဏ္ဏားအမျိုးအနွယ်ဖြစ်ကုန်သော သင်တို့သည် ပုဏ္ဏားအမျိုးအနွယ်မှထွက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင် သို့ဝင်ရောက်ကြတဲ့အတွက် တခြားပုဏ္ဏားအမျိုးအနွယ်ဇာတ်ရှိသူတို့က သင်တို့ကိုမဆဲရေး၊ မရေရွတ်ကြဘူးလား”

၂

ကပ်နှင့် လူသား

ဤစကားကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်မေးမည်ဆိုလည်း မေးစရာပင် ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုမိမိတို့ခေတ်ကာလ၌ပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်သူက တခြားဘာသာသို့ ကူးပြောင်းသွားသော်၎င်း၊ တခြားခရစ် ယာန်၊ မုစ္စလင်၊ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များက မိမိတို့ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ သက် ဝင်ကူးပြောင်းကြသော်၎င်း ကျန်ရစ်သောသူတို့မှာ ကျိတ်မနိုင်၊ ခဲမရ ဒေါမနုဿများဖြစ်ကြပြီး ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်း၊ ဆဲရေးရေရှုတ်ခြင်း၊ နှိမ်ချ ခြင်း၊ အသက်ကိုရန်ရှာခြင်းစသည့် အပြုအမူများတွေ့ရပေရာ

ထိုခေတ်ကာလမှာ အမျိုးဇာတ်များခွဲခြားမှု(တနည်းအားဖြင့်) လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုများ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်နေသော အချိန်ဖြစ်ရာ ဆဲရေးရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ကြမည်မှာအမှန်၊ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် မိမိ ပိုင်ဆိုင်ထားသော သေတ္တာအတွင်းမှ ပစ္စည်းကိုယူစေလို သိစေလို၍ သော့ခလောက်ကိုဖွင့်ပေးသူကဲ့သို့ အတိတ်အကြောင်းပြန်ပြောင်းတော် မူလို၍ ‘ဝါသေဠ’အား ဒေသနာဓမ္မ အစပြုလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ သည်။

ဝါသေဠနှင့် ဘာဒွါဇတို့မှာ အမေးခံရမည်ဆိုကလည်း ခံရစရာ ပင်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့သည်လည်း ခေသည့်သူများမဟုတ်၊ ဗြာဟ္မဏဇာတ်အမျိုးအနွယ်ရှိသောသူတို့တွင် အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်ဖြင့် ပင် ဗေဒင်သုံးပုံကို တဘက်ကမ်းခတ်တတ်မြောက် နားလည်ကျွမ်းကျင် ကြသူများ(ဝါ)ပါရဂူများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် ခေတ်အမြင် ခေတ် အတွေး ခေတ်ဉာဏ်ပြေသူများဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ရှေးမိဘ တိုးဘွားဆွေဥပုဗ္ဗိမျိုးဆက် ခုနစ်ဆက်မက လက်ခံလာခဲ့သောဗြဟ္မာကို ၎င်း၊ ဗြဟ္မာပြည်သို့ရောက်စေတတ်သောလမ်းကြောင်းကို၎င်း၊ စူးစမ်း ရှာဖွေသောစာရာ သူတို့၏တိုးဘွားမိဘတို့မှာ ဗြဟ္မာကြီးများ၏ ခံတွင်း က မွေးဖွားလာကြသည်-ဟူ၍ ပြောဆိုလက်ခံ ယုံကြည်နေကြသည်သူ များဖြစ်ကြသော်လည်း ၎င်းတို့သည် တခါမှ ဗြဟ္မာကြီးများကိုလည်း မမြင်ဘူး၊ ဗြဟ္မာပြည်သို့ရောက်စေသော လမ်းကြောင်းကိုလည်း ကေန် ဒိဋ္ဌပြောမပြဘတ်ကြသူများဖြစ်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘဝင်မကျဖြစ်ကြကာ စူးစမ်းရှာဖွေသင်း မြတ်စွာ ဘုရားသခင်နှင့်တွေ့၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်က—

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် ဣဿရနိမ္မာနဝါဒ

“သူကန်းတစုသည် ရှေ့ဆုံးက လူကလည်းမမြင်၊ အလယ်လူက လည်းမမြင်၊ နောက်ဆုံးကလူကလည်း မမြင်ပါပဲလျက် မြင်သကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ပြောနေလျှင် အကျိုးစီးပွားမဲ့ ရုံမျှမက ရယ်ရှင်ဘွယ်အတိ သာ ဖြစ်သကဲ့သို့၎င်း၊

ယောက်ျားတယောက်သည် တဘက်ရှာက အချောအလှဆုံး ဇနပဒ ကလျာဏီကိုကြိုက်နေသည်ဟု ပြောဆိုနေသော်လည်း ၎င်းအမျိုး သမီးသည် မည်သည့်အမျိုးအနွယ်၊ အရပ်ရှည်သည်၊ တိုသည်၊ အသား ဖြူသည်၊ မဲသည်-စသည် မသိပဲ ကြိုက်နေသည်ဟု ဇနပဒပြောဆိုနေသော် ၎င်းယောက်ျား၏စကားသည် ရယ်ရှင်ဘွယ်သာဖြစ်သကဲ့သို့၎င်း၊

ထိုအတူ ဗြဟ္မာဏအနွယ်ဝင် ဖြစ်သူတို့သည်လည်း ဗြဟ္မာကြီးများ ကိုမမြင်ဘူးပါပဲလျက် ဗြဟ္မာကြီးများ၏ ခံတွင်းမှမေးဖွားသည်ဟူ၍၎င်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်တတ်သော လမ်းကြောင်းဟူ၍၎င်း ပြောဆိုနေကြ သည်မှာ အလွန်အကျိုးမရှိ၊ ရယ်ရှင်ဘွယ် အတိသာ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဥပမာ ဥပမေယျ-တို့ဖြင့် ဟောပြောတော်မူ၍ အဆုံးတွင် အစီရဝတီ မြစ်ကမ်းနဖူးတဘက်မှ ရပ်နေသူသည် တဘက်ကမ်းကိုရောက်ဘို့ရာ ‘ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းလာခဲ့ပါ’ဟူ၍ လှမ်းခေါ်နေရုံနှင့်မရနိုင်၊ မရောက်နိုင်သကဲ့သို့၊

ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လည်း စိတ်တောင့်တရုံနှင့် မရောက်နိုင်၊ နိဝရဏ ငါးဝအပိတ်အပင်တရားတို့ကိုပယ်ခွါ၍၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဟူသော ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို ပွားများမှသာ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်နိုင်၏....

ဟူ၍ ဟောပြောတော်မူသောအခါ ဒေသနာတော်ကိုနှစ်သက်ကြ၍ ဗုဒ္ဓ၏သားစစ်၊ သာကီဝင်အဖြစ်ရောက်လာကြသူများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ သာမက တခြားလူငယ် အတော်များများပါ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူး ပြောင်းလာတော့ရာ၊ ဗြဟ္မာဏဇာတ်အနွယ်ရှိသူများမှာ- သူတို့၏ လူတတ် လူထက်များ၊ တခြားဘာသာအယူသို့ပြောင်းသွားသည်ကို သည်းမခံနိုင် ဖြစ်ကြကာ အမျိုးမျိုးပြောဆိုရေရွတ်ကြမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ဤသို့အမေးပုစ္ဆာက ထုတ်ပြ တော်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဝါသေဠက-

“အရှင်ဘုရား ပုဏ္ဏားတို့သည် ပြည့်စုံစေ့စပ်သော ဆဲရေး ရေရှတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ဆဲရေးကြပါသည်။ ပုဏ္ဏားမျိုးသာလျှင် မြတ်၏၊ တပါးသောအမျိုးတို့သည် ယုတ်ညံ့ ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသာလျှင် ဖြူစင်၏၊ တပါးသော အမျိုးတို့သည် မည်းနက်ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးတို့သည်သာ အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် စင်ကြယ်ကြကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမဟုတ်သူတို့သည် မစင် ကြယ်ကုန်၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်သာလျှင် ဗြဟ္မာ၏ရင်၌ဖြစ်ကုန်သော ဗြဟ္မာ့ ခံတိုင်းမှဖွားကုန်သော ဗြဟ္မာ၏သားတို့ဖြစ်ကြသည်။

သင်တို့သည် မြတ်သောပုဏ္ဏားမျိုးကိုစွန့်ခွာပြီး ဗြဟ္မာ၏ခြေဖမိုးမှ ဖွားသော ဇာတ်နိမ့်၊ မည်းညစ်သော ကတုံးဦးပြည်းရဟန်းညံ့ တို့ထံ ကပ်ရောက်ခြင်းသည် မကောင်းမြတ်၊ မလျောက်ပတ်။

[ပါဠိတော်]

ရှာတိုင်း၌၎င်း၊ ရှာတံခါးဝ၌၎င်း တွေ့လျှင်လည်း သင်တို့သည် ပုဏ္ဏားတို့၏အယူကိုဖျက်ဆီးအပ်၏၊ ဦးပြည်းကတုံး ရဟန်းတို့နောက်က လိုက်ခြင်းသည် ငတ်ပြတ်ပြီး အရသာကိုတပ်မက်သောကြောင့် လိုက်နေ ကြသည်မဟုတ်လော။

[အဋ္ဌကထာ]

စသည်ဖြင့် ပုဏ္ဏားတို့သည် တပည့်တော်တို့ကို ပြည့်စုံစေ့စပ်စွာ ဆဲရေးရေရှတ်ကြပါသည်ဘုရား။

-ဟူ၍ ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်၏။
ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

(ဝါသေဋ္ဌ-ပုဏ္ဏားမျိုးတို့သည် ရှေ့လောကကြီး၏ ဖြစ်ပျက်ပုံ အစဉ်ကို မသိကြသောကြောင့်သာလျှင် ပုဏ္ဏားမျိုးသည်မြတ်၏၊ ဖြူစင် ၏၊ စင်ကြယ်၏၊ တပါးသောအမျိုးတို့သည် ယုတ်ညံ့၏၊ မည်းညစ်၏၊ မစင်ကြယ်၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ခံတိုင်းမှ မွေးဖွားသော ဗြဟ္မာတို့ ၏သားများဖြစ်ကြသည်-စသည်ဖြင့် ဆိုနေကြသည်။

ဝါသေဋ္ဌ၊ ပုဏ္ဏားတို့၏ ကြင်ယာဇနီးဖြစ်ကြတဲ့ ပုဏ္ဏားမကလေး တို့မှာ ရာသီပန်း ဥတုလည်းလာ၊ ကိုယ်ဝန်လည်းဆောင်၊ သားလည်း

လူမျိုးမခွဲခြား တတန်းစားတည်းသော သာသနာ ၅

ဖွား၊ နို့လည်းတိုက်ကြသည်ကို တွေ့နေရပါလျက် ပုဏ္ဏားမကလေးများ၏ အင်္ဂါဇာတ်တို့မှ မွေးဖွားသည်ဖြစ်ကြပါလျက်—

ပုဏ္ဏားမျိုးသာလျှင်မြတ်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ခံတွင်းမှ ဖွားသော ဗြဟ္မာ၏သား အမွေခံများဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုကြခြင်းသည် ဗြဟ္မာကိုလည်း ရှုတ်ချရာရောက်ကုန်၏။ မမှန်စကားကိုလည်း လိမ်လည်ပြောဆိုရာရောက်၏။ များစွာသော အကျိုးမဲ့မကောင်းဖြစ်များကိုလည်း တိုးပွားစေရာရောက်၏။

လူမျိုးမခွဲခြား တတန်းစားတည်းသော သာသနာ

“ ဝါသေဠု၊ မင်းမျိုးပုဏ္ဏားမျိုး ကုန်သည်မျိုး သူဆင်းရဲမျိုး ဟူသောအမျိုးလေးရပ်တွင် မည်သည့်အမျိုးဇာတ်၌ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မဆို အသက်ကိုသတ်လေ့ရှိ၏၊ သူတပါးမပေးသည်ကို ယူလေ့ရှိ၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာကျင့်လေ့ရှိ၏၊ မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆိုလေ့ရှိ၏၊ ကုန်းစကားကို ပြောတတ်၏၊ ကြမ်းတမ်းသောစကားကို ပြောတတ်၏၊ ပြိန်ဖျင်းသောစကားကိုပြောလေ့ရှိ၏၊ မက်မောခြင်းများ၏၊ ပျက်စီးစေလိုသောစိတ်ရှိ၏၊ မှားသောအယူဝါဒရှိ၏၊ ထိုအမျိုးဇာတ်သည် မည်းညစ်သောအကျိုးရှိ၍ ပညာရှိတို့ကဲ့ရဲ့ဘွယ်ဖြစ်၏။

အချို့သော မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး ကုန်သည်မျိုး သူဆင်းရဲမျိုးတို့သည် အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ သူတပါး မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှရှောင်ကြဉ်၏၊ ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာကျင့်ခြင်းမှရှောင်ကြဉ်၏၊ မဟုတ်မမှန်သောစကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကုန်းစကားပြောခြင်း ကြမ်းတမ်းသောစကားပြောခြင်း၊ ပြိန်ဖျင်းသောစကားပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ မက်မောခြင်းမများ၊ ပျက်စီးစေလိုသောစိတ်မရှိ၊ မှန်သော အယူဝါဒရှိ၏။

ဤသို့ကုသိုလ်လည်းဖြစ် အပြစ်လည်းမရှိ၍ မှီဝဲအပ်သည်သာမက ဖြူစင်ချမ်းသာ ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်သော တရားတို့ကို ၎င်းမင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး ကုန်သည်မျိုး သူဆင်းရဲမျိုးတို့၌ တွေ့မြင်ရကုန်၏။

ဝါသေဠု၊ ၎င်းအမျိုးလေးပါးတို့တွင် ပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့ဘွယ် ချီးမွမ်းဘွယ် အမည်းအဖြူဖြစ်ကုန်သောတရားနှစ်ပါးတို့ ရောပြွမ်းနေသည် ဖြစ်ပါလျက်—

“ပုဏ္ဏားမျိုးသာလျှင်မြတ်၏ ဖြူစင်၏ စင်ကြယ်၏၊ တပါးသော အမျိုးတို့သည် ယုတ်၏ မည်းညစ်၏ မစင်ကြယ်၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်သာ ဗြဟ္မာ၏ခံတွင်းမှဖွား၍ ဗြဟ္မာ၏အမွေခံဖြစ်ကုန်သော သားတို့တည်း” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့ပြောစကားကိုပညာရှိတို့ဝန်မခံကြကုန်။

ဝါသေဠု၊ သက်ရှိ လောကတွင် ဤလောက၌၎င်း၊ တမလွန် လောက၌၎င်း အမြတ်ဆုံးအရာကား တရားသာလျှင်ဖြစ်၏။

သာကီဝင်မင်းမျိုးတွေက အရိုအသေပေး နှိမ့်ချရိုခိုး ခရီးဦးကြိုမှု အပြုခံရသော ပသေနဒီကောသလမင်းသည်—

“မိမိထက်လွန်မြတ်သူမရှိသော ရဟန်းဂေါတမသည် သာကီဝင် မင်းမျိုးမှရဟန်းပြု၏” ဟူ၍သိကာ ငါဘုရားကို နှိမ့်ချရိုခိုးခရီးဦးကြိုခြင်း ကို၎င်း လက်အုပ်ချီခြင်းကို၎င်းပြု၏။

ထိုသို့ပြုခြင်းသည် အံ့မျိုးဇာတ်ကို အကြောင်းပြု၍ အရိုအသေ ပြုသည်မဟုတ်၊ မှန်မြတ်သောတရားကိုသာ ပူဇော်၍ အရိုအသေပြုခြင်း ဖြစ်၏။

ဝါသေဠု၊ ဤသတ္တလောက၌ တရားသည်သာလျှင် ဤလောက ၌၎င်း တမလွန် လောက၌၎င်း အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏ ဟူ၍ အကောင်းနှင့် အဆိုး၊ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို ထင်သာ မြင်သာ သင်္ကာရှင်းသွား အောင်ပင် သြဝါဒစကားမိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

မှန်၏၊ ရှေးရှေးကာလ ကမ္ဘာတည်ဦးစအခါက စ၍ ဤကမ္ဘာ မြေပေါ်တွင် လူမျိုးရေး အတန်းအစား ခွဲခြားမှု (ဝါ) ဇာတ်ခွဲခြား မှုသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်လက်ထက်တိုင်အောင် အထွတ်အထိပ်ထားကာ ခေတ် စားလျက် ရှိလေသည်။ ယခုအချိန်၌ပင် တောင်အာဖရိက စသော နိုင်ငံတို့၌ အသားဖြူ၊ အသားမဲ ခွဲခြားသကဲ့သို့ သာသနာတော် ထွန်း ကားခဲ့ရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီး၌ ဇာတ်မြင့် ဇာတ်နိမ့် ခွဲခြားမှုများ ထွန်း ကားလျက်ရှိသေး၏။

ဤနေရာ၌ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဆန္ဒအလိုတော်နှင့် ပြာဟ္မဏတို့၏ သဘောကို သိသာ ကွဲပြား ထင်ရှားအောင် ခွဲခြား ပြသင့်သည်ဟု ထင်၏။

လူမျိုးမခွဲခြားတတန်းစားတည်းသောသာသနာ

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ဤသက်ရှိ သတ္တလောကကြီးတွင် မြင့်မြတ် ဖြူစင်သော တရားသည်သာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟူ၍ လက်ခံတော် မူ၏။

ပြာဟ္မဏတို့ကား ၎င်းတို့ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာလျှင် ဤကမ္ဘာမြေ အပြင်တွင် အမြတ်ဆုံးဟူ၍ စွဲထင်နေကြသူများဖြစ်၏။ အမှန်ကား ဤကမ္ဘာမြေအပြင်တွင် မင်းမျိုးသည် အဦးအစဆုံးဖြစ်၍ အမှန်အမြတ် ဆုံး ဖြစ်၏။ (နောင်၌ တွေ့လတံ့။)

ထိုနောက်မှ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးတို့ တိုးပွား ၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမှန်အစဖြစ်ပုံချင်း အားဖြင့်၎င်း ကိုန်းဝပ်သော စိတ်ဓာတ် ဖြူစင်ပုံချင်းအားဖြင့်၎င်း၊ ပုဏ္ဏားမျိုးနှင့် စာလျှင် မင်းမျိုးသည် ဤကမ္ဘာတွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည်ကို သိနိုင်မည်။

ထိုသို့ အမျိုးလေးပါးတွင် အမှန်မြတ်ဆုံးဖြစ်သော မင်းမျိုးသည် မကောင်းသော အလုပ်အကိုင်ဖြစ်သော သူ့အသက်သတ်မှု၊ သူတပါး ပစ္စည်းခိုးမှု၊ ကံမဂုဏ်လွန်ကျူးမှုတို့ကို ပြုခဲ့သော်၎င်း၊ မကောင်းသော အပြော အဆိုဖြစ်သော လိမ်လည် လှည့်ပတ် ပြောဆိုမှု၊ ကုန်း တိုက်မှု၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားပြောဆိုမှု ပြိန်ဖျင်းသော စကား တို့ကို ပြောဆိုမှု ဟူသော အပြောအဆိုတို့ကို ပြောဆိုခဲ့သော်၎င်း။

မတရားလိုချင်မှု၊ ပျက်စီးစေလိုမှု၊ အယူမှားမှု ဟူသော မကောင်း သော အကြံအစည်တို့ကို ကြံစည်ခဲ့သော်၎င်း အမျိုးဇာတ် တို့တွင် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သော မင်းမျိုးသည်ပင် အမျိုးဇာတ်တို့တွင် အညံ့ ဆုံး ဖြစ်သော သူဆင်းရဲမျိုးသည်၎င်း၊ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တို့ကို ရှောင် ကြဉ်ခဲ့သော သူဆင်းရဲသည် မင်းမျိုး ထက် မြတ်သည်ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ မင်းမျိုးသည် စိတ်ထားယုတ်ညံ့၍ သူဆင်းရဲမျိုး သည် စိတ်ထားဖြူစင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

လောက ဥပမာကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဂုဏာဓုခို ဝယဝုခို ၂-ပါး တွင် ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားမှု ဂုဏာဓုခိုသာ ရှေ့တန်းကသွား၍ ဝယဝုခို အသက်အရွယ်ကြီးမားမှုမှာ နောက်ကလိုက်နေရသည် မဟုတ်လော....

အသက်ငယ်ရွယ်သူ ရှင်ဘုရင်နှင့် မင်းသားကလေးကို သက်တော် ရှည်အမတ်ကြီးများက အရိုအသေပေးရပုံ။

အသက်ငယ်ရွယ်သူ ဗိုလ်မှူးကလေးကို အသက်ကြီးသူ တပ်သား အကြပ် စသူတို့က အရိုအသေပေးရပုံ။

ကပ်နှင့်လူသား

ရာထူးဌာနန္တရ ပညာဂုဏ်ကြီးမား၍ အသက်ပင်ငယ်သော်လည်း
ရာထူးဌာနန္တရ ပညာဂုဏ်သေးငယ်ကြသော အသက်ကြီးသူတို့က အရို
အသေပေးရပုံ။

မြန်မာအမျိုးသား အသက် ၂၀-ကျော် သိက္ခာ ၁-ဝါရသော
ရဟန်းပဉ္စင်းငယ်ကို အသက် ၆၀-ရှိ၍ သိက္ခာဝါ ဘာမျှ မရှိသေး
သော နိုင်ငံခြားသား ရဟန်းကြီးက အရိုအသေပေးရပုံတို့မှာ....

အသက်ဂုဏ်အမျိုးဇာတ်နှင့် ဆိုင်သည် မဟုတ်၊ ၎င်းငယ်ရွယ်သူ
တို့အထံ၌ ကိန်းအောင်းသော ဂုဏ်ဟူသော ပညာအရည်အချင်း၊ သီလ
သိက္ခာ၊ စိတ်ထားမှန်မြတ်မှုတို့ကို အလေးဂရုပြု၍ ရိုသေတုတ်ဝပ်မှုကို ပြု
ကြခြင်း ဖြစ်၏။

(ဤနေရာ၌ ဂုဏ်-ဟူသော စကားရပ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အနည်း
ငယ် သိသင့်၏)။

အတ္တနော ဒဗ္ဗဂုဏတိပကာသေတိတိဂုဏာ၊ မိမိ၌ ထင်ရှားရှိ
သော အရည်အချင်း ဖြစ်ကို ထင်ရှားပြတတ်သော သဘောသည် ဂုဏ်။

စစ်သည်တို့တွင် ငယ်သားသည် စစ်ဗိုလ်နှင့် စာလျင်ရာထူးနိမ့်၏။
စစ်ဗိုလ်၌ ရာထူးမြင့်ရခြင်းသည်၊ ၎င်း၌ပညာ အရည်အချင်း၊ စွမ်းရည်
အရည်အချင်း၊ လုပ်သက်နှင့် သတ္တိအရည်အချင်းတို့ ရှိနေသောကြောင့်
ရာထူးမြင့်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စစ်ဗိုလ်၏ ဂုဏ်ဟူသည်မှာ ပညာ၊ စွမ်းရည်၊ သတ္တိ
အရည်အချင်းများဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရည်အချင်းများသည်ဂုဏ်၊
အရည်အချင်းပိုင်ရှင် စစ်ဗိုလ်သည် ဂုဏ်ဏး။

ထိုအတူ အကျင့်သီလ၊ ပညာစသည့် ပိုင်ရှင်တို့ကိုလည်း အလေး
ဂရုပြုရခြင်း အကြောင်းကို သိထားသင့်ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ တရုတ်၊ ကုလား၊ ရုရှား၊
အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်ပြည်ဖွား မည်သည့် တိုင်းရင်းသားဖြစ်စေ သာ
သနာတော်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အသက်ကြီးနေသော် (အမျိုးဇာတ်
ကြီးသည်ဟု ထင်ခဲ့သော် အမျိုးဇာတ်ကြီးနေသော်လည်း) အသက်ငယ်
ရွယ်သူက တမိနစ်မျှ စော၍ သာသနာတော်သို့ ရောက်ခဲ့သော်၊ ၎င်း

လူမျိုးမခွဲခြား တတန်းစားတည်းသောသာသနာ

စော၍ သာသနာဘောင်သို့ ရောက်သူကို အလေးဂရု အရိုအသေ ပြုရ မည်သာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော်များသိမ်ဝင်၍ ပဉ္စင်းအဖြစ်ရောက်စေ ဖြစ် လျှင်(တာဝဒေဝဆာယာမေတဗ္ဗာ၊ ဥတုပမာဏံအာစိက္ခိတဗ္ဗိ)စသည်ဖြင့် အရိပ်ဖဝါ၊ ဥတုစသည်တို့ကို မှတ်သားထားခြင်းဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် နည်း၊ မြင့်မြတ်ဖြူစင်သော အကျင့်သီလကို တမိနစ်စော၍ ရရှိပိုင်ဆိုင် ကိန်းအောင်းသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဆိုလိုရင်းစကားချုပ်ပါအံ့...ကမ္ဘာတည်ဦးအစ မဟာသမ္မတက စ၍ မင်းမျိုးဟူ၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ ထို့နောက်မှ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန် သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားမျိုးသည် မင်းမျိုးလောက်မမြတ်၊ ဤကား လောက၏အမြင် (ဝါ)ပုဏ္ဏားတို့၏အထင်ကို သူတို့၏အမြင်နှင့်ပင် ချေပခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအမျိုးလေးပါးတို့မှ မည်သူတဦးတယောက်မဆို သာသနာ ဘောင်သို့ဝင်ရောက်၍ ကိလေသာအညစ်အကြေးကင်းဝေးသည့် အရိယာ သူမြတ်ဖြစ်ခဲ့မသော် သူဆင်းရဲ သူတောင်းစားတယောက်ပင် ရဟန်းဘဝ သို့ရောက်၍ အရိယာသူမြတ်ဖြစ်ခဲ့သော် တခြားသောမင်းမျိုး ပုဏ္ဏား မျိုးတို့ထက် သာလွန်မှုန်မြတ်သည်။

ဤလောက၌ ဖြူစင်မှုန်မြတ်သော ကိုယ်ကျင့်တရားသည်သာလျှင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

(ရုပ်တရားတို့သည် အဓိကမဟုတ်၊ စိတ် (နာမ်) တရားတို့သာ အဓိကဟူလို) ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားတို့ထင်သကဲ့သို့ ၎င်းတို့သည် အမြတ် ဆုံးမဟုတ်၊ ပုဏ္ဏားမကလေးများက ကိုယ်ဝန်လွယ်မေးဖွားသည်ဖြစ်ပါ လျက် ဗြဟ္မာမင်းကြီးခံတွင်းပါးစပ်က မေးဖွားသည်ဆိုသည်မှာလည်း မဟုတ်၊ ၎င်းတို့ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသော ရဟန်းဦးပြည်ကတုံးများမှာ သူယုတ် ညံ့ များမဟုတ်၊ မြင့်မြတ်သောတရားကို ပိုင်ဆိုင်သောကြောင့် (ကျင့်ကြံ နေပါက) အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်သာလျှင်ဖြစ်၏-ဟူ၍ စကားအခံဖြေရှင်း၍ ပြတော်မူလိုပြန်သည်ဖြစ်၍-ဤသို့ကမ္ဘာတည်ဦးအစကို ဟောပြောခဲ့လေ သည်။

လူတို့နေရာ-ဤကမ္ဘာ

ယံခု မိမိတို့နေရာ ဤကမ္ဘာကြီး၏အကြောင်းကို မတင်ပြမီ နိယာမဖြစ်စဉ် သဘာဝတခုကိုသိသာရန် အနည်းငယ်ရှင်းပြဦးအံ့။

- နိယာမတို့သည် ၁။ ကမ္မနိယာမ
- ၂။ စိတ္တနိယာမ
- ၃။ ဗီဇနိယာမ
- ၄။ ဥတုနိယာမ
- ၅။ ဓမ္မနိယာမ ဟူ၍ ငါးရပ်ရှိ၏။

(၁) ကမ္မနိယာမ ၁-တန်း၊ ၂-တန်းမှဘွဲ့ယူပြီးသည့်အထိကျောင်း နေရပြီးနောက်၊ အလုပ်အကိုင်ရခဲ့လျှင် ကျောင်းနေရခြင်း အကြောင်းကြောင့် အလုပ်အကိုင်ရခြင်းအကျိုး ဖြစ်ပေါ် သကဲ့သို့ ကောင်းသောကုသိုလ်ကံ၊ ထက်မြက်သောကုသိုလ်ကံ ကိုပြုလုပ်လျှင်-ကောင်းသောအကျိုး၊ ထက်မြက်သောအကျိုး သာဖြစ်၍ မကောင်းသော အကျိုးတရားတို့ မဖြစ်ခြင်း၊

မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံကိုပြုလုပ်လျှင် - မကောင်းသော အကျိုးတရားတို့ဖြစ်ခြင်း-တို့သည် မည်သူကဖန်ဆင်းစီမံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာ သည်မဟုတ်၊ ၎င်းကမ္မ(အလုပ်)နိယာမတို့၏ သဘာဝအတိုင်းသာ ဖြစ်ရ သောကြောင့် ကမ္မနိယာမ-ဟုခေါ်၏။

(၁) စိတ္တနိယာမ-အဆင်းရူပါရုံတခုနှင့် မျက်စိပသာဒတို့ထိခိုက်မိ သော်(၀၇)မျက်စိနှင့် တံစုံတခုကိုကြည့်လိုက်သော် သိမ်မွေ့ လွန်းသောစိတ်အစဉ်တို့က အရင်ဖြစ်ကြ၏။ နောက်မှအာရုံ ၏ကောင်း မကောင်းကို ခံစားသောစိတ်တို့ ဖြစ်ကြရသည်။ ထိုအစဉ်ကို စိကာစဉ်ကာချဲ့ပြုလိုက်လျှင် ဆင်ခြင်သောစိတ်၊ သိသောစိတ်၊ လက်ခံသောစိတ်၊ စုံစမ်းသောစိတ်၊ ဆုံးဖြတ် သောစိတ်၊ ခံစားသောစိတ်-စသည်ဖြင့် မည်သည့်အာရုံနှင့် ပသာဒတို့တွေ့တွေ့ ခုံကျော်မှုမရှိပဲ ဤစိတ်အစဉ်တို့သာဖြစ် ကြရိုးဖြစ်၏။

လူမျိုးမခွဲခြားတတ်နိုးစားတည်းသောသာသနာ

ထို့ကြောင့် မည်သူက “ဤစိတ်ဖြစ်လော့၊ ဟိုစိတ်ဖြစ်လော့” ဟု ခစခိုင်းရသည်မဟုတ်ပဲ မိမိတို့စိတ်များ၏ဖြစ်စဉ် နိယာမအတိုင်း ဖြစ်မြဲ ဖြစ်သောကြောင့် စိတ္တနိယာမ-ဟုခေါ်၏။

(၃) ဗီဇနိယာမ-ကုလားပဲပင်၏ မြောက်အရပ်ဘက်သို့သာ အညွန့် ထွက်မှု၊ လကျောရစ်ပန်းတို့၏ လကျောဘက်သို့သာ ရွေ့ရှုရစ် ပတ်မှု၊ နေကြာပန်းတို့၏နေရိုးရာအရပ်သို့သာ မျက်နှာမူမှု၊ အုန်းသီးအတွင်း၌ရေရှိမှု၊ ကုမုဒြာကြာတို့ လရောင်ရှိမှုသာ ပွင့်မှုတို့သည် မျိုးစေ့ ဗီဇတို့၏ဖြစ်စဉ်များဖြစ်၍ ဗီဇနိယာမ- ဟု ခေါ်၏။

(၄) ဥတုနိယာမ-ထိုထိုရာသီတို့၌ ဆိုင်ရာ-ဆိုင်ရာ သစ်ပင်တို့ဖူးပွင့် ကြခြင်း၊ ဆောင်း၊ နွေ၊ မိုး ဟူ၍ ၎င်း၊ ရာသီခွင် အနေ အားဖြင့် ၎င်း၊ ပြောင်းလဲနေကြခြင်း-တို့သည် မည်သူကမူ စီမံ ဖန်တီးသော သဘောမရှိ ၎င်းဥတုတို့၏ဖြစ်စဉ်အားဖြင့်သာ ဖြစ်ရိုးထုံးစံရှိသောကြောင့် ဥတုနိယာမ-ဟု ခေါ်၏။

(၅) ဓမ္မနိယာမ-ဘုရားသခင်တို့၏ အမိဝမ်း ၌ ပဋိသန္ဓေနေမှု။ ဖွားမြင်မှု၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရရှိမှု၊ ဓမ္မစကြာတရား ဟောမှု၊ အာယုသင်္ခါရလွှတ်မှု၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုမှု-တို့၌ ကမ္ဘာမြေ အပြင်သာမက-စကြဝဠာတသိန်း တုန်လှုပ်ခြင်းသည်သာ ဝဓမ္မတို့၏ ဖြစ်မြဲဖြစ်သောကြောင့် ဓမ္မနိယာမ-ဟုခေါ်၏။

ထိုနိယာမငါးရပ်တွင်-ဥတုနိယာမ၏ သဘောကိုရှုပါ။ ဆောင်း၊ နွေ၊ မိုး ဟူ၍ ဥတုရာသီအလီလီပြောင်းလဲနေခြင်းသည် မည်သူ့ကြောင့် မျှမဟုတ်၊ ၎င်းတို့၏ဖြစ်စဉ်အတိုင်း တဥတုပြီးလျှင်၊ တဥတု စသည် ပြောင်းလဲနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းနိယာမတို့သည် ဤကမ္ဘာကြီးပျောက် ကွယ်သွားမှသာ ရပ်တန့်သွားပေမည်။ သို့လျှင် ဤကမ္ဘာပေါ်၌ ဤသို့ ပြောင်းလဲမှုများ တသုတ်ပြီးတသုတ် ဖြစ်ပေါ်နေရာ မရေမတွက်နိုင်သော ကာလအတွင်းရှိစကြဝဠာတို့တွင် တခုအံ့ပါအဝင်ဖြစ်သော ဤကမ္ဘာ ကြီးသည်လည်း တခုပြီးတခု တကမ္ဘာပြီးတကမ္ဘာပြောင်းလဲကာ ဖြစ် နေမည်မှာကား ယုံမှားသင်္ကာဖြစ်ရာလိုမည်မကင်းပါ။ ထို့ကြောင့် ပုဒ္ဒဘုရားရှင်သည်။

(ဟောတိ ခေါသော ဝါသေဋ္ဌ သမယောယံ ကဒါစိ ကရဟစိ ဒီသဿ အဒ္ဓါနော အစ္စယေန အယံ လောကော သံဝဋ္ဌတိ၊

ဝါသေဋ္ဌ၊ ကာလကြာရှည်သော တရံတခါ၌ ဤကမ္ဘာလောက ကြီးသည် ပျက်စီးသော သဘောရှိသည်) ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဤကမ္ဘာကြီး မဖြစ်မီက ကမ္ဘာတခု၏ အခြေအနေ ကို စိစစ်စောင်းငဲ့ခေါင်းလှည့်၍ ကြည့်ရှုသင့်ပေသည်။

ကမ္ဘာတခု ပျက်စီးခြင်း

ယခု မိမိတို့တည်နေရာ ကမ္ဘာကြီးကဲ့သို့ပင် ရှေးအခါကလည်း ဤကဲ့သို့ လူသားတိရစ္ဆာန် စသည့် သတ္တဝါအများတို့ နေခဲ့သည့် ကမ္ဘာ ကြီးတခု ဖြစ်ခဲ့၏။ ၎င်းကမ္ဘာကြီးသည် အန္တရကပ် ၆၄-ကပ် (ကပ် များအကြောင်း နောက်၌ တွေ့လတံ့) စေ့သဖြင့် ပျက်စီးဘို့ရာ အချိန် တန်လာသောအခါ ၎င်းကမ္ဘာသာမက တခြားသော စကြဝဠာကုဋေ တသိန်းခန့်မှာ ပျက်စီးရန် အခွင့်ကြုံကြိုက်နေသော အချိန်ဖြစ်၏။

၎င်းကမ္ဘာနှင့် အခြားသော စကြဝဠာများပါ ဖြစ်လျှင်လည်း အတူဖြစ်၊ ပျက်လျှင်လည်း အတူပျက်ကြရိုး ထုံးစံရှိသောကြောင့် (အတူ ဟူသည်မှာ ရှည်လျားလှသော အချိန်မှ မရှေးမနှောင်းသော အချိန်ကို အတူတူ ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာနှင့် စာလျှင် နေနှင့်လဟိုမှာ နောက်မှ မရှေးမနှောင်း ဖြစ်လာကြသည်) ကမ္ဘာနှင့် စကြဝဠာ အားလုံးတို့ ပျက်ခါနီး ချိန်ဝယ် မိုးခေါင် ရေရှားမှုမှာ ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ပင် သြကာသတခွင်၌ ဖြစ်ပေါ်နေရာ တချိန်တွင် စကြဝဠာ ကုဋေတသိန်းသို့ ပြန့်နှံ့အောင်ပင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းလေ သည်။ ၎င်းမိုးသည် ပျက်လုနီးသော ကမ္ဘာတို့ကို နှုတ်ဆက် မိုးဟူ၍ လည်း ခေါ်နိုင်၏။

ထိုမိုးကြီး ရွာပြီးနောက် အိမ်ပေါက်စေ့ ရှိသမျှသော မျိုးစေ့ ကလေးများကို ညီညီညွတ်ညွတ် ဝမ်းပမ်းတသာ စိုက်ပြုကြသော် လည်း ပျိုးပင်ပမာဏ နွားစားလောက်သည့် အရွယ်သို့ရောက်သည်နှင့် မိုးတပေါက်မျှ မရွာ၊ မြည်းသတ္တဝါ အော်သည့် အသံပမာ- မိုးခြိမ်းသံ ကိုသာ ကြားရပြီးနောက် မိုးအဆက်ပြတ်သွားတော့၏။

လူမျိုးမခွဲခြား တတန်းစားတည်းသောသာသနာ ၁၃

ထိုကဲ့သို့ ကမ္ဘာပျက်လုနီး အနှစ်တသိန်း ကာလသို့ ရောက်လု လတ်သော် လောက၌ နေသော လူအပေါင်းကို စောင့်ရှောက်မှု စုဝေး မှု ပေးတတ်သော လောက ဗျူဟာ နတ်တို့သည် နိမြန်းသော အဝတ် တန်ဆာကို ဝတ်ရုံကာ ပုလဲသွယ်ကို ဦးခေါင်း၌ ပန်ဆင်၍ ဆံပင်ဖွား ရားချကာ လွန်စွာ ကျေကွဲ ဝမ်းနည်းဘွယ် ကောင်းလောက်အောင် ငိုကြွေးမြည်တမ်းမှုကို ပြုလျက် ဤသို့ သတိပေးမှုကို လမ်းဆုံလမ်းမ လမ်းလေးခွ၌ ပြုလုပ်ကြ၏။

(အို-အချင်းတို့ ယခုမှ နောက်အနှစ်တသိန်း လွန်မြောက်ခဲ့သော် ဤကမ္ဘာကြီးပျက်စီးရတော့မည်၊ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးများ ခြောက်သွေ့ ကြရုံမက မြင့်မိုရ်တောင်နှင့်အတူ အထက်ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် ကမ္ဘာ၏ အဆောင်အယောင်အားလုံး ပျက်စီးရတော့မည်။)

မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာ ဥပေက္ခာ ဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးကို ပွားများကြပါ၊ မိခင်ဘခင် ကျေးဇူးရှင်တို့အားလည်း လုပ်ကျွေးမွေးမြူကြပါ၊ ဆရာသမား အသက်အရွယ်ကြီးသူ ဂုဏ်ကြီးသူ တို့ကိုလည်း ရိုသေကျိုးနွဲ့ကြပါကုန်လော့-ဟု နှိုးဆော်တိုက်တွန်းမှုပြုကြ သောအခါ လူအပေါင်းတို့သည် သတိပေး သံကိုလည်း ကြား ရ၊ ၎င်းလောကဗျူဟာနတ်တို့၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလည်း မြင်ရသည့် အခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သံဝေဂပွားလျက် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကြကုန်၏။

ထိုသို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့်အတွက် နူးညံ့သောစိတ်ထားဖြင့် ဗြဟ္မစိုရ်တရားများကို ကြိုးစား၍ ပွားများကြတော့ရာ အထက်အထက် နတ်ဘုံများသို့ရောက်ကြ၏။ ငါးလိပ် စသော တိရစ္ဆာန်များနှင့် ပြိတ္တာ ဇရဲသားတို့မှာလည်း ရှေးဘဝ အဆက်ဆက်က ပြုလုပ်ခဲ့ဘူးကြသည့် ကုသိုလ်ကံကြောင့် သေကြေသည့်အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြရ၏၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအရှိန်သည် ဤမျှတာသွားသည်ကို သတိပြုသင့်လှ၏။

ထိုတွင် ထူးခြားသော သတ္တဝါကား....မှားယွင်းသောအယူဝါဒ ကိုယူခဲ့မိ၍ ငရဲ၌ကျသော ငရဲသားဖြစ်မှု အဝီစိငရဲသက် မကုန်သေးသမျှ မပျက်သော ကမ္ဘာတခုသို့ပြောင်းရွှေ့၍ ခံစားရသေးသည်ဟုဆို၏။

ဤသို့ဖြင့် တဆင့်တဆင့်နှင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်လာကြသော နတ်သား နတ်သမီးတို့သည် ရှေးကကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်အာရုံများနှင့် မပျော်

မေ့နိုင်ကြတော့ဘဲ “ကမ္ဘာပျက်တော့မည်” ဟူသော သတင်းသံကြောင့် ပင် အပြင်းအထန် အားထုတ်ကြ၍ ဈာန်များရရှိကြပြီး စုတေသောအခါ ကမ္ဘာမီးမလောင် လွတ်လောက်ရာဖြစ်သော “အာဘဿရာ” ဆိုသော ဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်ကြလေတော့ရာ အောက်၌ရှိသော ကာမတဆယ့်ဘုံ နှင့် ဗြဟ္မာငါးဘုံတို့မှာ သတ္တဝါဟူ၍ တဦးကလေးမျှမရှိတော့ပေ။

၎င်းအာဘဿရာအမည်ရှိသော ဗြဟ္မာဘုံကား ရူပဘုံဒုတိယဈာန် အုပ်စုတွင် ထိပ်ဆုံးအထက်တန်းအကျဆုံး ဖြစ်၏။ ထိုဘုံ၌ဖြစ်သော ဗြဟ္မာ များမှာအစာအဟာရ သီးသန့်စားစရာမလို မိမိတို့ ရရှိထားသော ဈာန်ဟူ သောစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ဖြစ်ကြသည်သာမကနှစ်သက်မှုပီတိစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ပင် တင်းတိမ်ရောင်ရဲ၍ မျှတနေနိုင်ကြသူများဖြစ်၏။ ပုပ်စပ် ညှိလှောင် သော အစာအဟာရတို့ကို မစားသောက်ကြသောကြောင့် ၎င်းတို့၏ အသားအရေသည် ကြည်လင်နူးညံ့ဝင်းပ၍ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အရောင် ထွက်ရုံမက ပေါ့ပါးလှ၍ ကောင်းကင်း၌ကျင်လည် ကျက်စားလှည့်၍ သွားနိုင်ကြသည့်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဤသို့ သတ္တဝါများ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ကြပြီးနောက် ကာလ အတော်ကြာသော် ပကတိနေဝင်ချိန်၌ ဒုတိယနေတစင်း ထန်ပြင်းသော အရောင်အဝါဖြင့် ထွက်ပေါ်လာပြန်ရာ နေဝင်ချိန် မသတ်မှတ်နိုင် တော့ဘဲ ညဉ့်အချိန်အခါသည်ပင် နေအချိန်ဆက်၍ ဖြစ်နေတော့သည်။ ပထမနေတစင်း၏ အရှိန်အဝါကြောင့်သာမက ထိုဒုတိယ ထွက်လာသော နေ၏အပူရှိန်ကြောင့် ကာလအနည်းငယ်ကြာသော် မြစ်ငယ် ငါးရာ၌ ရှိသောရေများ ခန်းချောက်ကုန်တော့သည်။

နေနှစ်စင်း လှည့်လည်ပြီး ကာလအတော် ကြာပြန်သောအခါ တတိယမြောက်နေတစင်းထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ ထို့ကြောင့် အပူဒီဂရီမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍တိုး၍သာ နေတော့ရာ ဂင်္ဂါ၊ ယမုနာ၊ အစီရဝတီ၊ မဟိ၊ သရဘူ-ဟူသော မြစ်ကြီးငါးသွယ်မှ ရေများ ခန်းခြောက်ကုန် ပြန်သည်။

ကာသကြာ၍ စတုတ္ထမြောက် နေထွက်ပေါ်လာပြန်သောအခါ သီဟပပါတအိုင်၊ ဟံသပပါတအိုင်၊ ကဏ္ဍမုဏ္ဍအိုင်၊ ရတကာရအိုင်၊ အနောတတ္ထအိုင်၊ ဆန္ဒန္တအိုင်၊ ကုဏ္ဍာလအိုင်ဟူသော အိုင်ကြီး ၈-အိုင်

လူမျိုးမခွဲခြား တတန်းစားတည်းသော သာသနာ ၁၅

တို့၌ရှိသော ရေများလည်း ခန်းခြောက်ပြန်သည်။ ကာလတဖန် ကြာလာပြန်သောအခါ ပဉ္စမမြောက် နေကြောင့် သမုဒ္ဒရာကြီးများ၌ရှိသော ရေများပါ ခန်းခြောက်၍ ဆဋ္ဌမမြောက်နေထွက်လာသော အခါ၌ ကား-ဤကမ္ဘာနှင့်အတူ စကြဝဠာတသိန်း ပုတ်ဝန်းကျင်၌ အစိုဓာတ် ဟူ၍ မရှိတော့ ခန်းခြောက်ကုန်ကြရာ မီးထ၍ မလောင်ခင် မီးခိုးများ တလူလူ ထွက်နေသကဲ့သို့ ဤကမ္ဘာနှင့်စကြဝဠာတခွင်ဝယ် အခိုးအလျှံ တို့သာ ပြည့်နှက်နေတော့သည်။

နောက်ဆုံးဖြစ်သော ခုနစ်စင်းမြောက် နေထွက်ပေါ်လာသော အခါ၌ကား (နေပူရှိန် ဒီဂရီမည်မျှ ပြင်းထန်သည်ကို သိနိုင်ကြမည်။) ၎င်းခုနစ်စုံသော နေတို့၏ အပူရှိန်ကြောင့် ကမ္ဘာနှင့် စကြဝဠာကုဋေ တသိန်းမှာ မီးဟုန်းဟုန်းထ၍ လောင်တော့သဖြင့် မြေထု လေထုမကျန် ရှုပပထမဈာန် ဗြဟ္မာပြည်အထိ အားလုံးမှာ လောင်စာတို့သာ ဖြစ်ကြ ကုန်တော့သည်။

ကမ္ဘာမီးလောင်ကျွမ်းရာမြေထု၊ ရေထု၊ လေထုတို့၏ အောက် အရပ်ကောင်းကင်နှင့် အထက်အရပ်ကောင်းကင်အတွင်းဝယ် သင်္ခါရ သဘောဟူ၍ မီးလောင်ထားသော ပြာစကလေးသည်ပင် အဏုမြူမျှ မရှိ၊ ပကတိ အမှိုက်မှောင်အတိသာ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိတော့သည်။

[ယခုတင်ပြခဲ့ပြီးသည်တို့မှ နေနှင့်လကိုမီးမည်ကဲ့သို့လောင်သနည်း၊ နေသည် မိမိဘာသာပြန်၍ လောင်သလော၊ ပေါ်ထွက်၍လာသော နေ များ မည်သည့်အရပ်က လာကြသည်ကို ရှေ့အနည်းငယ်စီ စိစစ်၍ ပြပါအံ့။]

ဤကား မီးကြောင့်ပျက်သော ကမ္ဘာ၏ပျက်ပုံတည်း။ ထိုမှ တပါး ကမ္ဘာသည် မီးကြောင့် ခုနစ်ခါပျက်ပြီးနောက် ရှစ်ကြိမ်မြောက် ဝယ် ဆားငန်မိုးကြီးရွာပြီး ဖျက်သောကြောင့် ရေဖျက်သော ကမ္ဘာ ဟူ၍၎င်း။

ဤသို့ မီးကြောင့် ခုနစ်ကြိမ်၊ ရေကြောင့် တကြိမ်စီပျက်ခဲ့ကြရာ ၆၄-ကြိမ်မြောက် ပျက်ရမည့်အခါ၌ကား လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ် ဖျက်ဆီး၍ လေကြောင့်ပျက်ရသော ကမ္ဘာတို့ဟူ၍လည်းရှိသေး၏။

၎င်းအစီအစဉ်တို့ သဘာဝကျမကျ သတ္တုချ၍ စိစစ်ကြည့်ရှုအံ့။

မြေစောင်းထက် ကျောက်စောင်းကပို၍ထက်၏။ ကျောက်စောင်းထက် ရေစောင်းကပို၍ထက်၏။ ရေစောင်းထက် လေစောင်းက ပို၍ထက်၏ .. ဟူသော စကားကိုကြားဘူးကြလိမ့်မည်။ နူးညံ့သောမြေကို ကျောက်သားက ချေဖျက်နိုင်သည်မှာ အကျယ်ချဲ့စရာမလိုပါ။ ကျောက်စောင်းသားကို ရေကမည်သို့ဖျက်နိုင်သနည်း။ ပင်လယ်ပြင်ကို ခရီးထွက်ကြည့်ပါ။ ပင်လယ်ရေက ကြာမြင့်စွာပုတ်တိုက်ထားသောအခါ အင်မတန်မာကျောလှသော ကျောက်ဆောင်ကျောက်သားများမှာ ချိုင့်၍ တမူး၊ ခွက်၍တသွယ်၊ မှိုပွင့်ပမာဖြစ်နေကြခြင်းမှာ ပကတိ ဆားငန်ရေကြောင့်ဖြစ်ကြသည်ကိုတွေ့ရမည်။ ဆားဓာတ်ပါသည်ကတကြောင်း၊ စိုစွတ်သောသဘောရှိပြန်၍ ဆွေးမြေ့ စေတတ်သောအကြောင်းတို့ကပါ ပေါင်းဆုံတော့ရာ မာကျောလှသော ကျောက်ဆောင်သည်ပင် ရေကြောင့် ပျက်စီးရသည်မှာ ထင်ရှားပါတော့အံ့။

ရခိုင်ပြည် စစ်တွေမြို့ကြီး - လေမုန်တိုင်းဒဏ် ခံရစဉ်အခါက ပင်လယ်တွင်းရှိ ရေထုအဆိုင်အခဲများကို လေအဟုန်ပင့်လိုက်သောအခါ ကုန်းပြင်တခုလုံး ရေလွှမ်းဖုံး၍သွားကြသည်ကို အားလုံးအသိပင်။ ဒါတွင် မက ရေထဲက သင်္ဘောများ ကုန်းပေါ်ရောက်ကြခြင်း၊ အမိုးသွပ်များ မှာ လူကလိုက်ခွါရသည့်ပမာ တချပ်ချင်းတချပ်ချင်း လေအရှိန်ပစ်သွင်းမှုခံရ၍ လွင့်စင်ကြရခြင်းတို့သည်-လေ၏အစွမ်းကိုမှန်းဆ၍ သိနိုင်ကြမည်။ ဤကား ကမ္ဘာတခုပေါ်မှ မပြောပလောက်သော အရပ်ဒေသနှင့် သက်ဆိုင်သော ရေထု၊ လေထုတို့၏ အတိုင်းအတာတည်း။

အပြောကြယ်လှသော ဩကာသတခွင်တွင်းရှိ စကြဝဠာ ကုဋေ တသိန်းကို ဖျက်ဆီးနိုင်သော သဘာဝနိယာမနေ (မီး) ရေ၊ လေ လက်နက်ကြီးများ၏ ဒုဒယ်နှင့် အာနိသင်တို့မှာ မည်မျှကြီးမား စွမ်းပကားထက်လှမည်ကို မှန်းဆ၍သိကြပါလေကုန်။

ဤကား ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်နှင့် ဒေသနာတော်အား လျော်စွာဖွင့်ပြသော အဋ္ဌကထာတို့မှ ဆိုလိုရင်းဖြစ်သော ကမ္ဘာပျက်ပုံ နိယာမဖြစ်စဉ်တည်း။

ကမ္ဘာပျက်စဉ် သိပ္ပံအမြင်

ကမ္ဘာပျက်စဉ် သိပ္ပံအမြင်

ဗုဒ္ဓအမြင်ပြီး၍ သိပ္ပံအမြင်ကို အနည်းငယ်ချဲ့ထွင်၍ ပြဦးအံ့။

သိပ္ပံပညာရှင်တို့ နောက်ဆုံးယူဆထားသည်ကား ဤကမ္ဘာမြေ ကြီးသည် အအေးမိ၍ အအေးဓာတ်လွန်ကဲ၍ဖြစ်စေ၊ အပူဓာတ်လွန်ကဲ ကာ အပူလောင်၍ဖြစ်စေ မုချပျက်စီးရမည်ဟု ယူဆထားကြ၏။

ထိုတွင် နက္ခတ်အရာ ကျွမ်းကျင်သော ပါရဂူ တယောက်ဖြစ်သူ အက်ဒင်တန် ဆိုသူက စကြဝဠာကြီး တခုလုံးသည် အပြင်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ချဲ့လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထပ်၍ မချဲ့နိုင်တော့သော အခြေသို့ရောက်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ တွန်းကန်ခြင်း နိယာမအားကြီးသော အခါ အာကာသတစ်ခုရှိ ဂြိုဟ်များ၊ နက္ခတ်များသည် အားလုံးပင် အရှိန်ပြင်းစွာလွင့်စင်သွားကြလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ဆွဲငင်ခြင်း နိယာမ အားကြီးပါက ချဲ့သွားသော စကြဝဠာသည် အရှိန်ပြင်းစွာ အတွင်းသို့ကျုံ့ဝင်သွားလိမ့်မည်။ ဤနှစ် မျိုးအနက် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ဤကမ္ဘာအပါဝင် ဂြိုဟ်များ၊ နက္ခတ်များသည် ညက်ညက်ကြေ၍ မြူမှုန်ဘဝသို့ပြန်လည် ၍ ရောက်ရှိသွားလိမ့်မည်ဟု ၎င်း၏အယူအဆကို ထုတ်ပြခဲ့၏။

တဖန် ဆာဂျိမ်းကျင်းစ် ဆိုသော ပညာရှိကြီးတဦးက နေ၏ ရောင်ခြည်သည် တစထက်တစ အားပျော့လာသည်။ ထို့ကြောင့်ဤကမ္ဘာ ပေါ်၌ သက်ရှိများလဲ တည်နေနိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သော အပူဓာတ် ကိုရရှိအောင် ကမ္ဘာကြီးသည် နေနှင့်နီးရန် ပို၍ပို၍ ချဉ်းကပ်လာရ၏။ သို့သော် ပြောင်းလဲ၍မရသော နိယာမများအရ နေသည် ကမ္ဘာနှင့် နီးမလာဘဲပို၍ဝေးရာသို့ ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် တချိန်တွင် နေ၏အလင်းရောင်ကို စုံလင်ပြည့်ဝလုံ လောက်စွာမရသောအခါ၌ကား ဤကမ္ဘာကြီးသည် အေး၍ခဲလာကာ သက်ရှိအားလုံးပါ ပျက်စီးကြရလိမ့်မည်-ဟု တင်ပြခဲ့လေသည်။

တဖန် ရူပဗေဒပညာရှင်များ က-

တချိန်တွင် စကြဝဠာအတွင်းရှိ အပူဓာတ်သည် အာကာသ တခွင်လုံးညီမျှစွာ ပျံ့နှံ့သွားလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ မတည်ရှိတော့ဟူ၍၎င်း။

နက္ခတ္တ ဗေဒပညာရှင်များ ကလည်း-

ကောင်းကင်ရှိ ဂြိုဟ်တို့သည် တခုနှင့်တခု အချိန်မရွေး ကြေမှု သွားနိုင်၏-ဟူ၍ တင်ပြခဲ့ကြပြီး....အဆုံးတွင် အဖြစ်သဘောရှိလာလျှင် အပျက်သဘောရှိကြောင်းကို ဆာဂျိမ်းဂျင်း က-

လမ်းအားလုံးသည် ရောမမြို့သို့ဆိုက်ရောက်သည်ချည်းဖြစ်သကဲ့သို့ ကမ္ဘာနှင့် စကြဝဠာတို့၏ဖြစ်စဉ်မှာလည်း နောက်ဆုံးပန်းတိုင်မှာ ပျက်စီးကြရမည်သာဟူ၍ တင်ပြခဲ့လေသည်။

ဤကား သိပ္ပံပညာရှင်တို့၏ အမြင်သာဖြစ်ပါသည်။ ထိုတွင် ဗုဒ္ဓက-ကမ္ဘာပျက်ပြီးနောက် သင်္ခါရရုပ်ဝတ္ထုဟူ၍ အဏုမြူမျှမရှိ-ဟု ယူဆတော်မူ၍ ပညာရှင်တို့က မြူမှုန်များကြွင်းသည်ဟု၎င်း၊ နေကြောင့် ပျက်စီးပုံကွာခြားချက်ကို၎င်း၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က စကြဝဠာ ကုဋေတသိန်း သာပျက်၍ သိပ္ပံပညာရှင်အားလုံးက- စကြဝဠာအားလုံးပျက်စီးသည် ဟူ၍၎င်း၊ လေထုကြောင့် ပျက်စီးရသည်ဟူသော အယူအဆကို၎င်း၊ ခွဲခြားဝေဖန်နှိုင်းချိန်စိစစ်၍....အသိဉာဏ်သွင်းကာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းပြုကြမိ လေကုန်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ကုဋေ တသိန်းသော စကြဝဠာ တို့သည်သာ ပျက်စီး၏ဟု ဟောကြားရာ၌....

အိမ်ခြေပြည့်နှက်နေသော မြို့ကြီးတမြို့ကို မီးစွဲလောင်ရာ၌ မြို့သူ မြို့သားတို့၏ ကံအားလျော်စွာ တချို့ရပ်ကွက် အိမ်ခြေတို့ကိုသာ စွဲ လောင်ခံရသကဲ့သို့....

အကုသိုလ်ကံများခွဲသော သတ္တဝါတို့မှာလည်း ၎င်း စကြဝဠာ ကုဋေတသိန်းမျှပျံ့နှံ့ နေသည်ပမာ-အကုသိုလ်ကံကြောင့်သာ လောင် ကျမ်းပျက်စီးရခြင်းဖြစ်သည်ဟုယူဆကြပါကုန်။

ကမ္ဘာတည်ခြင်း

ကမ္ဘာတည်ခြင်း

ရွာကြီးတရွာကို မီးလောင်သော် မီးလောင်ပြီးနောက် ရွာသစ် မတည်သေးဘဲ ကာလရှည်စွာ ပျက်မြဲ အတိုင်းသာ တည်နေသကဲ့သို့....

ကမ္ဘာပျက် မိုးကြီးရွာသည်မှ မီးတောက် မီးလျှံများ ငြိမ်းသည် တိုင်အောင်သော အချိန်သည် ပျက်ဆဲကာလ သံဝဋ္ဌအသင်္ချေယျကပ် ဟု ခေါ်၍ ကမ္ဘာပျက် မီးတောက်မီ လျှံများ ငြိမ်းပြီးနောက် ကမ္ဘာ သစ်တည်ရန် ကမ္ဘာပြု မိုးရွေးသေးသော ကာလအတွင်းသည် ဟာလာ ဟင်းလင်း အမှိုက်တိုက်ချည်းသာ ရှိသေး၏။ ထိုအမှိုက်တိုက်ကာလသာ ရှိသော အချိန်ကို သံဝဋ္ဌဌာယီ ပျက်မြဲအတိုင်း တည်နေသော ကပ်ဟု ခေါ်၏။

တနည်းအားဖြင့် မဟာကပ်ဟု ခေါ်သည့် ကမ္ဘာသက်တမ်းမှာ အပျက်၊ အတည်၊ အပြု၊ အတည်ဟု လေးကဏ္ဍရှိရာ ၂-ကဏ္ဍသည် ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ၊ သတ္တဝါဟူ၍လည်း လုံးဝရှိသည့်အချိန် မဟုတ်သေး။

ထိုသို့ မဟာကပ် (ကမ္ဘာ)၏ လေးပုံတပုံနှင့် ကာလကြာအောင် ပင် ပျက်ပြီးသား အခြေအနေအတိုင်း ဟာလာ ဟင်းလင်း တည်နေပြီး နောက် ကမ္ဘာ့အဆောက်အဦကြီးများ ဖြစ်ပေါ်ရန် အချိန်တန်လာ သောအခါ ကမ္ဘာပြုမိုးဖွဲကလေးများမှ စ၍ ကြာရိုးခန့်၊ ဝါးလုံးခန့်၊ ထန်းပင်ခန့် ပမာဏရှိသော မိုးရေ အယဉ်များ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်း တော့ရာ-ပထမကမ္ဘာ ပျက်ပြီးသော ဟင်းလင်းရှိရာ နေရာ တို့တွင် ရေအယဉ်ကြီးသည် ဒုဒယ်ကြီးမားစွာ ဖြစ်တည်၍ နေလေ၏။

ထိုရေအယဉ် ထုထယ်ကြီးကိုလည်း အောက်သို့ လျှော့မကျစေ ရန် အောက်အာကာသဘဝက လေအဟုန်ထ၍ ပင့်ဆောင်ပေးထားရုံ မက-စကြဝဠာ ကုဋေတသိန်းနယ်ပယ်၏ အပြင်ဘက်သို့ ရေအယဉ် များ စီးထွက်မသွားစေရန်အတွက်လည်း အရပ်လေးမျက်နှာက လေထု များက တိုက်ခိုက်၍ ထိန်းသိမ်းထားလေရာ-အောက်သို့လည်းမကျ-ဘေး သို့လည်း မထွက်ဘဲ ကြာရှက်ပေါ်၌ တင်နေသော ရေဆိုင်ခဲကလေးကဲ့သို့ အလိုက်သင့်ပင် တည်၍ နေလေသည်။

ဤသို့သာကေ ယုတ္တိစိစစ်ကြည့်ဦးအံ့....

တခြားကို မကြည့်နှင့် ကောင်းကင်ကို ကြည့်ပါ။ အနီးကပ် ဆုံး လမင်းစန္ဒာ-ငွေသော်တာကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ ၎င်းငွေစန္ဒာ လမင်း သည် ရေအယဉ်မဟုတ်၊ ထူထည် အဆိုင်အခဲ အလေးချိန် စီးလှသည့် ရုပ်ဝတ္ထုကြီးဖြစ်၏။ ၎င်းရုပ်ဝတ္ထုကြီးကို လှင့်ထွက်မသွားစေရန် ကမ္ဘာ နှင့် နေတို့၏ သံလိုက်ဆွဲအားနောက်သို့ (အခွင့်ကြုံက) ပါမသွားစေရန်။

သဘာဝ လေထုကြီးက ပင့်ဆောင်ထားသောကြောင့် အာကာ သ ကောင်းကင်ပြင် ထီးထီးမားမား တည်နေရသည့် သဘောကို သိနိုင် ကြမည်။ ထိုအတူ တခြားဂြိုဟ်၊ စကြဝဠာတို့ကိုလည်း ဤအတိုင်းပင် မှတ်ပါ။

ထိုသို့မကြေနပ်သေး၍ ကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်ချင်သေးသပ-ဆိုလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးများ သုံးသော ဓမကရိုက်ရေစစ်တခုကို ရှာပါ။ ရှာပြီး နောက် ရေထည့်ပြီးလျှင် အထက်ပေါက်ကို ပိတ်ပြီး လိုသလို-မှောက် လိုက် လှန်လိုက် လုပ်ကြည့်ပါ။ ၎င်းအတွင်း၌သာ ရှိသော လေထု ကလေးက ဆောင်ထား၍ မည်သို့မှ ထွက်မကျသည်ကို တွေ့ရပါအံ့။

ထိုသို့ ကာလကြာရှည်စွာ တည်၍ လာသော ၎င်းရေထုသည် တဖြည်းဖြည်း ခန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြီးနောက် အရေများသည် ပြစ်ပြစ် သွက်သွက်ဖြစ်၍ လာ၏။ ထိုမှတဖန် နို့ရေ၏ အထက်၌ တက်လာသော မလိုင်ခဲများပမာ ၎င်းရေပြင်၏အထက်၌ 'မွှေးလည်းမွှေး၊ လှလည်းလှ၊ အရသာကလည်း ကောင်းမွန်လှသော ရသပထဝီဟု ခေါ်သည့် မြေဆီ ထုသည် တဖြည်းဖြည်းဖြစ်ပေါ်၍ လာလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဤကမ္ဘာမြေကြီးသည် ရေထုမှ မြေထုသို့ လေထု၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်ပေါ် ပြောင်းလဲ၍ ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ပေါ်လာရလေသည်။

ဤနေရာ၌ ကမ္ဘာဦးကိုသာ အဦးပြု၍ ရေးသားသောကြောင့် တခြားစကြဝဠာများလည်း မဖြစ်သေးဟု မထင်သင့်၊ ကမ္ဘာပြုမိုးရေ ထုကြီးအင်အားကြောင့် အထက်မှ ရူပ ပထမဈာန်ဘုံများ၊ အထက်နတ် ပြည်လေးထပ်တို့မှာ- နောက်ဖြစ်မည့် သတ္တဝါတို့၏ ကံအစွမ်းကြောင့်

ကမ္ဘာဖြစ်စဉ်နှင့် သိပ္ပံအမြင်

ဥတုဇရုပ်အဖြစ်ဖြင့် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ပြီးဖြစ်၏။ ထို့နောက်မှ ဤကမ္ဘာ ဆက်၍ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူကြပါလေ။

ဤမျှတိုင်အောင်ပင် တော၊ တောင်တို့ မဖြစ်သေးရုံမက နေ၊ လ၊ တို့လည်း မဖြစ်ပေါ်သေးသည်ကို အခိုက် အတန့် သတိပြုသင့်၏။ ကမ္ဘာ၏ ရှိရမည့်ပစ္စည်းဝတ္ထုများ မစုံသေးဟူလို။

ကမ္ဘာဖြစ်စဉ်နှင့် သိပ္ပံအမြင်

ဤကား ဗုံဒွာရားရှင်၏ ကမ္ဘာနှင့် ဆိုင်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာပုံများ မှ ဒေသနာတော်နှင့်၎င်း၊ အဋ္ဌကထာနှင့်၎င်း လျော်ညီစွာ တင်ပြချက် တို့ဖြစ်၏။

ထိုမှတစ်ပါး -လောကီအမြင် သိပ္ပံပညာရှင်တို့၏ ကမ္ဘာ ဖြစ်စဉ် အမြင်များကို စိစစ်သုံးသပ်ကြည့်ရှုဦးအံ့....

သိပ္ပံပညာရှင်တို့သည် ယခုအချိန်တိုင်အောင်ပင် တိကျသော စကြဝဠာတို့၏ အဖြေမှန်ကို မထုတ်ပြန်သေးပါ။ ဆက်လက်၍ စူးစမ်း လေ့လာလျက်ရှိကြဆဲဖြစ်၏။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ ကမ္ဘာနှင့် ဆိုင်သော နောက်ဆုံးအမြင်များကို အနည်းငယ် ထုတ်ပြပါအံ့။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူတို့၏ သက်တမ်းသည် ကမ္ဘာကြီး၏ သက်တမ်း နှင့် နှိုင်းစာလျှင် မျက်စိတမှိတ်ခန့် အချိန်မျှသာဖြစ်၍၊ ဤကမ္ဘာကြီးမှာ လည်း နေစကြဝဠာနှင့် နှိုင်းစာသော် သေးငယ်လှသည့် အစက် အပြောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

အာကာသအတွင်းဝယ် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ သဲပွင့်များထက်များ ပြားလှသော ကြယ်ကြီးများသည် အဟုန်ပြင်းပြင်း လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် သွားလာနေကြ၏။ ထိုကြယ်ကြီးများတွင် ဤကမ္ဘာလုံးပေါင်းထောင်ချီ၍ ထည့်နိုင်လောက်အောင်ပင် ကြီးမားသောကြယ်ကြီးများမှာလည်း များ ပြားစွာပင် ရှိနေ၏။

ထိုသို့အဟုန် ပြင်းစွာဖြစ်ပေါ် ပြေးလွှား၍နေသော ကြယ်ကြီး များသည် အပြောကျယ်လှသော အာကာသအတွင်းဝယ် တိုက်မိရန်ထား ဦး၊ တလုံးနှင့်တလုံးပင် နီးနီးကပ်ကပ် မချဉ်းကပ်ဘူးချေ။

သို့သော် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သန်းနှစ်ထောင်လောက် ရောက်
သောအခါ၌ ကြယ်ကြီးတလုံးသည် နေ၏အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထို
အခါ လ၏ ဆွဲငင်အားကြောင့် သမုဒ္ဒရာ ရေထုတိုင် ဒီလှိုင်းများကြွ၍
တက်လာသကဲ့သို့-

ကြယ်ကြီး၏ ဆွဲငင်အားကြောင့် နေ၏ မျက်နှာပြင်တွင် ဒီလှိုင်း
ကြီးများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထကြွ၍ လာကြတော့ရာ ဆွဲအား ပြင်း
ထန်သောအခါ ဓာတ်ငွေ့တန်းကြီးသည် ပင်ရင်းနေမှ ပြတ်ထွက်၍ သွား
တော့၏။

ပြတ်ထွက်၍ သွားသော ၎င်းနေ၏ အစိတ်အပိုင်းတို့သည် တချို့
က ကြယ်ကြီး၏နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားကြ၍
တချို့မှာ နေ၏ဆွဲအားကြောင့် ပတ်ပတ်လည်တွင် လှည့်ပတ်လျက်ကျန်
ရစ်ခဲ့ရာ-၎င်းဓာတ်ငွေ့တို့မှာ အစတွင် မီးတောက်လျက် ရှိသော်လည်း
နောက်ပိုင်းတွင် အေး၍ အရည်ဖြစ်သွားကာ-တဖြည်းဖြည်း ခဲသွားလေ
သည်။

၎င်းတို့ကား အခြားမဟုတ်၊ နေကို ယနေ့တိုင်အောင် လှည့်လည်
၍သွားနေသော ကမ္ဘာအပါအဝင် ဂြိုဟ်ကြီး ၉-လုံးပင် ဖြစ်သည်ဟုဆို
ပါသည်။

တချို့က ဤသို့ယူဆကြ၏။

ကမ္ဘာကြီးသည် ဖြစ်တည်ခါစက အပူရှိန် အလွန်ပြင်းသော ဓာတ်
ခိုး ဓာတ်ငွေ့လုံးကြီးသာလျှင်ဖြစ်သည်။ အနှစ်သန်းပေါင်းများစွာကြာ
၍ ကမ္ဘာ၏အပေါ်ယံ အခွံ အေးသွားသည်အခါ ကမ္ဘာကို ရစ်ပတ်
ထားသော ဓာတ်ငွေ့တို့သည် အချို့ လေဖြစ်ကြ၍ အချို့ ဓာတ်ငွေ့တို့
သည် ခဲ၍ အချို့မှာ ရေဖြစ်လာကြသည်။ ကမ္ဘာမြေမျက်နှာပြင် ကျုံး
၍တုန်လိပ်လာရာမှ တောင်များဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက်မှ အပင်များ၊
တိရစ္ဆာန်များ၊ လူများ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်ဟု ယူဆကြလေသည်။

တချို့ကလည်း အမျိုးမျိုးယူဆကြရာတွင် ကယ်လဒီယန်လူမျိုး
တို့က-

ကမ္ဘာဖြစ်စဉ်နှင့် သိပ္ပံအမြင်

ကမ္ဘာသည် သမုဒ္ဒရာမှ ပေါ်ပေါက်သော နံရံများအတွင်းတွင် ကုတ်နေသော မိုးကောင်းကင်ကို မျက်နှာကြက်ပြုလျက် တည်ရှိသည် ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

ရှေးအီဂျစ်လူမျိုးများက-

ကမ္ဘာကို ဆင်ကြီးလေးကောင်က ထမ်းထားလျက် ထိုဆင်များ သည် သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်တွင် ကူးခတ်လျက်ရှိသော ကမ္ဘာ လိပ်ကြီး၏ ကျောက်ကုန်းထက်၌ ရပ်တည်လျက် ရှိကြသည်-ဟု ယုံကြည်ကြပြန်၏။

ရှေးဂရိတို့၏ အယူအဆကား ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူ ချက်များနှင့် အနည်းငယ်နီးစပ်မှုရှိ၏။ ၎င်းတို့က-

ဤကမ္ဘာကြီးသည် သမုဒ္ဒရာ ရေပတ်လည် ဝိုင်းရံထားသော မြေ အပြင်ကြီးတခုသာလျှင်ဖြစ်သည်-ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။

ဤကား သိပ္ပံပညာရှင် အသီးသီးတို့ယူဆသော ကမ္ဘာနှင့်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များမှ အချို့ သာတည်း။ ထိုယူဆချက်များကို ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင် ဟောကြားတော်မူချက်များနှင့် မည်သို့တူသည်၊ မည်သို့ကွာခြားသည် ကို စဉ်းစား ဝေဖန်သုံးသပ်၍ ကြည့်ရှုကြပါလေ။

ဤနေရာ၌ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါတို့ အကျိုးမများသည့် အကြောင်းအရာများကိုအကျယ်ချဲ့ဟောတော်မူခဲ့သို့သော်လည်းစမ်းရှာဖွေ အကြောင်းအရာ စုံလင်နေအောင် တင်ပြနေသော ပညာရှင်တို့သုံးသပ် ချက်မှ ကမ္ဘာကြီး၏ အနေအထားကို ဆက်လက်၍ လေ့လာကြည့်ပါအံ့။

ကမ္ဘာကြီးတွင် အထပ်ကြီး ၆-ထပ်ရှိ၏။ အတွင်းအကျဆုံး ဗဟို အပိုင်းမှာ-မိုင်ပေါင်း ၄၀၀၀(လေးထောင်)ရှိပြီး အလွန်ပူသဖြင့်ပလပ် စတင်အနေနှင့်သော်၎င်း တည်ရှိမည်ဟုယူဆကြ၏။

၎င်း ဗဟိုအပိုင်းကို ဝန်းရံထားသော ဒုတိယ အထပ်ကား မိုင် ၂၀၀၀ (နှစ်ထောင်)မျှ ထူထဲ၍ နှစ်ကယ်များနှင့် ရောနေသော သံ များ ပါရှိသည့်အပြင် အခြားသတ္တုနှင့် ကျောက်များလည်း အနည်း ငယ်ရှိ၍-အပူရှိန် အလွန်များသော်လည်း ပြင်ပမှ ဖိနှိပ်အားမှာ ကြီးမား လှသောကြောင့် အစိုင်အခဲအဖြစ်ဖြင့်သာ တည်ရှိသည်ဟုဆို၏။

၎င်း၏အပေါ်ထပ်ကား မိုင် ၃၀ (သုံးဆယ်)လောက်သာထူ၍ ၎င်း အထပ်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အတွင်းထပ် အပြင်ထပ်များ၌ သတ္တုများရှိ ၍-တွင်းထွက်ပစ္စည်းများတည်ရာ အထပ်ဖြစ်၍ သတ္တုရိုင်းထု-ဟု ခေါ် လေသည်။

တဖန် ၎င်းသတ္တုရိုင်း အထပ်ကို မြေထူက မိုင် ၂၀၀ (နှစ်ရာ) ပမာဏဖြင့် ဝိုင်းပတ်၍ထားကာ ၎င်းအပေါ်တွင် ပျမ်းမျှ ၂-မိုင်ခန့်ရှိ သော ရေထူရှိ၍-ထို့ အထက်၌ကား မိုင် ၂၀၀ပျမ်းမျှရှိသော ဓာတ်ငွေ့ ထု ရှိသည်ဟု အသီးသီးယူဆကာ တင်ပြခဲ့ကြသည်။

၎င်းတို့၏ တင်ပြချက်တို့ကို ချုပ်၍ကြည့်လျှင် ကမ္ဘာမြေကိုရေထု က ဆောင်ထားသည်-ဟူသောအချက်နှင့် အတော်ပင် နီးစပ်မှုရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကမ္ဘာမြေ၌ လူသားတို့ပေါ်လာပုံ

ဆက်ဦးအံ့၊ ထိုသို့ ရသပထဝီ-ဟုခေါ်သည့် မြေဆီပေါ်နေဆဲ အခိုက်အတန့်၌-အထက်အထက် ဗြဟ္မာ့ဘုံများမှ ကံကုန်၍၎င်း၊ အနေကြာ ပြီး သက်ဘမ်းစေ့သောကြောင့်၎င်း စုတေကြ၍ အချို့သည်လူ့ပြည်၌ တိုက်ရိုက်ထင်ရှား ဘွားကနဲဖြစ်ရသော ဥပပတ်သတ္တဝါများလာ၍ဖြစ် ကြသည်၊ ၎င်းတို့သည် လူပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ယောကျ်ား၊ မိန်းမ လိင်အင်္ဂါများမှာ... ဗြဟ္မာ့စိတ်အထုံပါလာကြ၍ ကာမစိတ်ကိုအားပေး သောလိင်များ မကွဲပြားသေး၊ ပုံမှန်ပကတိ နှပုံးလိင်သာ ရှိကြသည်ဟု ဆို၏။

အနီးစပ်ဆုံး ပြုရလျှင်-ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းများ၌ သုံးသော အရိုးစု၊ အကြောစု ဖန်သွင်းထားသည့်အရုပ်နှင့်တူလှ၏။ ၎င်းအရုပ်မှာ ယောကျ်ား၊ မိန်းမအကြောင်းကို နှစ်ဘက်ရအောင်သင်ပြရာ၌ အသုံးပြု ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ထိုလူသားတို့ကို သတ္တဝါဟုခေါ်ကြ၏၊ မည်သူကမှဖန်ဆင်း၊ မွေး ဖွားခြင်းမဟုတ်ပဲ သဘာဝအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းသာဖြစ်၏။ ဆန်းမည်ဆိုကဆန်းစရာပင်၊ ဤသို့မှ ကမ္ဘာဦးအစတွင် ဆန်းပြားမှုနှင့် မစလျှင်လည်း အမေးသံသရာဆုံးလိမ့်မည်မဟုတ်တော့။

ကမ္ဘာမြေ၌ လူသားတို့ပေါ်ပေါက်လာပုံ

၎င်းသတ္တဝါတို့သည် ဗြဟ္မာပြည်မှ ဘဝပြောင်းလာသူများပီပီ
ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါကလည်း လင်းထိန်နေအောင် တောက်ပရုံမက ပုပ်
စပ်ညှို့လှောင်သော အစာအာဟာရတို့ကိုလည်း မစားမသောက်သော
ကြောင့် အသွေးအသားများမှာ ကြည်လင်ဝင်းပကာ - ကောင်းကင်၌
ကျင်လည်သွားလာနိုင်ကြကုန်၏။

သွားလာရာ၌ မြေပြင်နှင့်ထိသည်မဟုတ်သည့်အပြင် နေရောင်၊
လရောင်တို့ကလည်း မပေါ်သေးသောကြောင့် အမှိုက်တိုက်သာဖြစ်နေ
သည့် ကမ္ဘာမြေအပြင်ကို....

မှောင်နေသော အခန်းတွင်း၌ တံခါးပိတ်ခံထားရသော ပိုးစိုး
ကြူး(ပိုးစိမ်းဖြူ)များ ပျံသွားသကဲ့သို့....

မိမိတို့၏ခန္ဓာကိုယ်က အလင်းရောင်ဖြင့် ဖြာထွက်စေကာ သွား
လာနေကြရသည်။

ဤ၌ ကိုယ်မှအရောင်ထွက်သည့်သဘောကို သုံးသပ်ကြည့်အံ့....

ပကတိသောဇ္ဈ၊ ပတ္တမြားတို့ အရောင် တောက်နိုင်ခြင်းသည်
၎င်းတို့၌ရှိသော ဒြပ်ဆဲလ်များ-များပြားစွာရှိသည့်အထဲတွင် မဲညစ်စေ
သော အခြားဒြပ်များနည်းပါးကြ၍၎င်း၊ အရောင်ထွက်သည့်ရုပ်ဒြပ်များ
က အများစုဖြစ်နေသောကြောင့်၎င်း၊ ကြည်လင်တောက်ပခြင်းဖြစ်၏။

ထို့အတူ ၎င်းကမ္ဘာဦးသားတို့မှာ ဗြဟ္မစိုရ်ဘုရား၊ နူးညံ့သိမ်
မွေ့လှသည့်မေတ္တာ၊ ကရုဏာများကို ပွားခဲ့ကြသည့် အားလျော်စွာ-
စိတ်ကလည်းကြည်လင်သောကြောင့် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်များက
လည်း ကြည်လင်တော့မည်။

ပူလောင်သောစိတ်၊ ထိုင်းမှိုင်းသော စိတ်ဟူ၍ မြူမှုမရှိတော့၍
ကံယ၊ စိတ္တတို့မှာ ကြွကြွရုရုရှိနေကြမည်မှာလဲမလဲပေ။

(ဒေါသထွက်သူသည် ဒေါသစိတ်ကြောင့် မျက်ထောက်မျက်ဆံ
နီမြန်းပြီး တဆတ်ဆတ်ခုန်နေခြင်းသည် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်တို့၏
သဘောဖြစ်၏)

ထိုသို့လှည့်လည်၍ သွားလာနေရာဝယ် ၎င်းသတ္တဝါတို့မှ လျှပ်
ပေါ်လော်လီလက်မငြိမ်သည့် သတ္တဝါတယောက်က ရသပုံထဝီခေါ်မြေ-

အဆီကိုကြည့်၍ “အဆင်းအနံ့ကံဖြင့် လှပသင်းပျံ့၏၊ အရသာဘယ်လို ရှိမလဲ” ဟူ၍ လက်ဖြင့်တို့၍ လျက်စားမိရာ အရသာရှိလွန်းသောကြောင့် ရသတဏှာစိတ်ဝင်ကာ ထပ်ကာထပ်ကာ လျက်လေတော့၏။

တခြားသော သတ္တဝါတို့မှာလည်းအတုမြင်အတတ်သင် ဟူသကဲ့ သို့လိုက်၍ လျက်ရုံမက-ရသတဏှာစိတ်ဖြင့် မြေဆီကို ဆုပ်ကာဆုပ်ကာ ထမင်းစားသလို စားကြလေတော့ရာ-ပူလောင်သော ရသတဏှာ စိတ် ကြောင့် ကိုယ်ရောင်များ ကွယ်ပျောက်ကုန်ကြသည်။

၎င်းကမ္ဘာဦးသား သတ္တဝါတို့မှာကိုယ်ရောင်ပျောက်၍အမှောင် ထူသာ ရှိသည့်ကမ္ဘာမြေပေါ်၌ လှည့်လည်၍သွားလာရာတွင် ကြောက် ရှုံ့ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကံအားလျော်စွာပင် ရဲရင့်မှု ကိုဖြစ်စေသော ယူဇနာ ၅၀-မျှ အရောင်အဝန်းရှိသော နေမင်းကြီး သည် ပေါ်ပေါက်၍လာ၏။

တဖန် ညအချိန်ရောက်ပြန်သော် ပကတိအမှောင်သာ ကြီးစိုးနေ ၍ နေလယ်ကလို အလင်းရောင်တခုဖြစ်ပေါ်၍ လာလျှင် ကောင်းမည် ဟူ၍ စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်ကြပြန်ရာ ၎င်းသတ္တဝါတို့ကံအားလျော်စွာ ည အချိန်၌ ၄၉-ယူဇနာရှိသော အရောင်ဝန်းတခု ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။ ၎င်းကို သတ္တဝါတို့ လိုအင်ဆန္ဒအား လျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် ဆန္ဒ-ဟူ၍ ခေါ်ရာမှစန္ဒ-စန္ဒာဖြစ်လာကြတော့သည်။ ထိုသို့ နေနှင့်လတို့ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး မကြာမီမှာပင် နက္ခတ် ကြယ်တာရာတို့မှာလည်း မရှေး မနှောင်းပင် ပေါ်လာကြ၍ မိမိတို့လမ်းကြောင်းဖြင့် အသီးသီး လှည့် ပတ်၍ သွားလာကြသည်ဟုဆို၏။

၎င်း နေလ နက္ခတ် ကြယ်တာရာတို့ စုံလင်သည့်နေ့ကား ကမ္ဘာ တည်မှု ပြီးပြည့်စုံသည့် တပေါင်းလပြည့်ဟု သတ်မှတ်ကြ၏။

သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ဤကမ္ဘာမြေအပြင် ကျုံးဝင်သောကြောင့် တောင်များဖြစ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဗုဒ္ဓစာပေက-ဤသို့ပြ၏။

ဆပ်ထမင်းများကျတ်၍ အမြှုပ်ထွက်လာသည့်အခါ အချို့နေ ရာ၌ အမြှုပ်များ မောက်နေသကဲ့သို့ ထို့အတူ မြင့်မောက်၍-တောင် ဟုခေါ်သော အရပ်ပေါင်းများစွာတို့သည်၎င်း-

ကမ္ဘာနေလ ဖြစ်တည်စ

ထမင်းကျက်ရာ၌ နိမ့်ရှိုင်းသော အရပ်များ ဖြစ်လာသကဲ့သို့-
ထို့အတူ နိမ့်ရှိုင်း၍ သမုဒြား၊ မြစ်၊ အိုင်၊-ဟု ခေါ်ဝေါ်အပ်သော
အရပ်များသည် ရှိသကဲ့သို့ မြေပြင်ဟု ခေါ်ဝေါ်အပ်သော အရပ်
တို့သည်လည်း....

တပေါင်းလပြည့် နက္ခတ်ကြယ်တာရာ စုံသောနေ့ဝယ် မရှေး
မနှောင်းပင် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်ပွား၍ လာကြသည်ဟုဆိုသည်။

ဤကားလူတို့နေရာ ဤကမ္ဘာကြီး၌အဓိကလိုအပ်သောအဆောက်
အဦတို့ ပြည့်စုံသည့် ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုတည်း။

နေ, လ, နက္ခတ်လှည့်ပတ်ပုံ

ကမ္ဘာ၌ နေ, လ, နက္ခတ်တို့ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို
သတ္တဝါတို့ တွေ့မြင်ရ၏၊ ထိုအခါ ၎င်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ တေ့ဝေမှု
မဖြစ်ပေါ်ရန် အဋ္ဌကထာဆရာသည် ဖြေရှင်းချက်ကို ဤသို့ ထုတ်ပြခဲ့
လေသည်။

- ၁။ နေနှင့်လတွင် မည်သူက အရင်ဖြစ်သနည်း။
- ၂။ နေလတို့သည် အဘယ်၌ နေကြသနည်း။
- ၃။ နေလတို့ ပမာဏ မည်မျှရှိကြသနည်း။
- ၄။ နေနှင့်လ မည်သူက အပေါ်ကနည်း။
- ၅။ နေနှင့်လ မည်သူက အသွားနှုန်းမြန်သနည်း။
- ၆။ နေလတို့၏ သွားပုံသမ်းကြောင်းကား မည်သို့ မည်ပုံနည်း။
- ၇။ နေလတို့ မည်သို့သွားသနည်း။
- ၈။ နေလတို့ အလင်းရောင် မည်သည့်အရပ်သို့ တိုင်အောင် ပြန့်နှံ့
သနည်း။

၁။ နေနှင့်လသည် မည်သူက အရင်ဖြစ်သနည်း။

ဥတော၊ နှစ်ပါးသော လနေတို့သည်၊ ဧကတော၊ တပြိုင်နက်။
န ပါတုဘဝန္တိ-ထင်ရှားမဖြစ်ကုန်။ သူရိယော၊ နေသည်။ ဖဋ္ဌမကရံ၊ ရှေး
ဦးစွာ။ ပညာယတိ၊ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ဤကား အဋ္ဌကထာ ဆရာ၏ နေ
ဖြစ်ပုံကိုပြသော သာဓကတည်း။ ရှေ့၌လည်း ထင်ရှားခဲ့ပြီဖြစ်၍ အကျယ်
မချဲ့တော့ပြီ။

ဤ၌ ဇေတ်အမြင်မည်သို့ ရှိသည်ကို ချဲ့ပြဦးအံ့—

နေ-ဟူသည် စင်စစ် မီးတောက်လောင်နေသည့် ရုပ်ဒြပ်အစုအဝေး သာဖြစ်၍-လ-မှာ ၎င်းနေ၏ အစိတ်အပိုင်း တခုသာပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေက စကြာဝဠာပေါင်း ကုဋေတသိန်း မက-အနန္တ-မရေ မတူကိုင်အောင် အာကာသ တခု၌ ဖြစ်ပေါ်၍ နေသည်ဟူသကဲ့သို့ ယနေ့သိပ္ပံပညာရှင်တို့ကလည်း လက်လှမ်းမမီသေးသည့် စကြာဝဠာ များမှာလည်း အာကာသခွင် များပြားစွာပင် ရှိနေသေးသည်ဟု လက် ခံယုံကြည်ထားကြ၏။

နေမိသားစုဟု ခေါ်လောက်သည့် နေ၏ ဓာတ်ငွေ့ တန်းမှ အကြောင်းအားလျော်စွာ ပေါ်ထွက်၍လာသော တခြားသော စကြာ ဝဠာများလည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းတို့သည် နွားမအုပ်စုမှ နွားပေါက်က လေးများသည် မိခင်နွားမကိုသာလျှင် မဏ္ဍိုင်ပြု၍ သွားလာသကဲ့သို့—

၎င်းတို့သည်လည်း နေကိုပင် မဏ္ဍိုင်ပြု၍ သွားလာနေကြ၏။ ၎င်းတို့မှာ ကမ္ဘာဂြိုဟ်၊ သောကြာဂြိုဟ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ် စနေဂြိုဟ် ယူရေနပ်ဂြိုဟ်၊ နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်၊ ပလူးတိုးဂြိုဟ်တို့ဖြစ်ကြ၏။

လမှာ ဤကမ္ဘာ၏ အရံဂြိုဟ်ကလေးသာဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

နက္ခတ် ပညာရှင်တို့ ဆတ်မှတ်ထားရာ၌ ဂြိုဟ်များကို ရံနေသော လ-ပေါင်းမှာ (၃၁)လုံးရှိ၏။ ၎င်း တို့မှာ လက်လှမ်း မီသရွေ့သာ အကြောင်းအားလျော်စွာ တင်ပြထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုတွင် အင်္ဂါဂြိုဟ် ၌ လ ၂-လုံး၊ ကမ္ဘာဂြိုဟ်၌ လ-၁လုံး၊ ယူရေနပ်ဂြိုဟ်၌ လ-၅လုံး၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်၌ လ-၁၃လုံး (၁၉၇၉-ခု အောက်တိုဘာလတွင် ထုတ်ပြန်သော အာကာသဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာအရ-၁၄လုံး) ဆက်တန် ဂြိုဟ်၌ လ-၉လုံး၊ နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်၌ လ-၂လုံး အသီးသီးရံလျက် ရှိနေ ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

၂။ နေလတို့သည် အဘယ်၌နေကြသနည်း

လသည် ပတ္တမြား ဗိမာန်၏အတွင်းနေ၏။ လဗိမာန်၏ ပြင်ပကို ငွေဖြင့် ခြံရံရာနေ့စေ၍ အတွင်းအပြင် ပတ်လည်စဉ် ပတ္တမြားနှင့်ငွေ

နေလတို့အကြောင်း ဗုဒ္ဓစာပေနှင့် သိပ္ပံအမြင်

သတ္တုများ ရောနှောထားရှိသောကြောင့် အေးမြသောသဘောရှိသည်ဟု ဆို၏။

နေသည် ရှေ့ဗိမာန်၏ အတွင်း၌ နေ၏။ နေဗိမာန်၏ ပြင်ပကို ဖန်ဖြင့် ခြံရံပတ်ကာထား၍ အတွင်းအပြင်၌ ရှေ့နှင့်ဖန်ရည်တို့ ရော နေသောကြောင့် ပူသောသဘောရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ဤ၌ ခေတ်သစ် ပညာရှင်များက တင်ပြထားသော သဘော သာဓကများဖြင့် အနည်းငယ် စိစစ်ကြည့်ရှုအံ့-

ငွေဖြင့် ခြံရံထားသည်ဟူသည်မှာ အုန်းသီးဆံကို အခွံပြည့်ကာရုံ သကဲ့သို့ ကာရံမှုသဘောကို ဆိုသလော၊ သို့မဟုတ် ငွေစင်သတ္တုများ များပြာစွာ ရောနှော၍ တည်ရှိသော သဘောကို ဆိုသလော မသိနိုင် သော်လည်း-အပိုလို အာကာသယာဉ် ယူဆောင်လာသော လဗိမာန် ကျောက်သား အနည်းငယ်ကို မြင်တွေ့ရပေရာ တချို့ နေရာများ၌အနည်း ငယ် ပြဒါးကဲ့သို့ အရောင်ထွက်သောနေရာများကို ကွက်၍မြင်ရ၏။

တဖန် နေဟူသည်မှာ အမြဲပင်ပူလောင်၍ နေသော ဓာတ်ငွေ့ ရည် အစိုင်အခဲကြီးသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားပြန်ရာ ပုလင်းအဖြစ်သို့ မရောက်မီ အရည်ပျော်နေသည့် ဖန်၏အရည်ပမာ ရှိနေမည်ဟု ထင် မြင်မိပါသည်။

(ဤကား တထစ်ချ အမှန်ဟု ယူဆစေလို၊ အဋ္ဌကထာ ဆိုလို ချက်နှင့် ပညာရှင်တို့ တင်ပြချက်ကိုညှိ၍ ပြရုံသာ မိမိ၏ အတ္တနော မတိသာ ဖြစ်ပါသည်)

ဤ၌အလျဉ်းသင့်၍ -

နေနှင့်လတို့၌ သက်ရှိသတ္တဝါ ရှိမရှိ စိစစ်ဦးအံ့။

ခေတ်သစ် သိပ္ပံပညာရှင်များက ဤသို့ တင်ပြကြ၏။ နေ၏သဘောမှာ ပင်ကိုယ်ကပင် ပူလောင်၍နေသောကြောင့် သက်ရှိများမရှိသည်မှာ ထင် ရှား၏။ လကိုကားအချိန်အခါနှင့်စောင့်၍ လေ့လာခဲ့၏။ သို့သော် ယနေ့ နောက်ဆုံး စုံစမ်းချက်များအရ လပေါ်တွင် ရေ၊လေနှင့် သက်ရှိအရာ များမရှိ၊ အသံလည်း မဖြစ်ပေါ်နိုင်၊ အကယ်၍ ကမ္ဘာမှလွတ်လိုက်သော ဒုံးပျံသည် လပေါ်ကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထိမှန်ခဲ့သော်မှ အသံဖြစ်ပေါ်

လာမည်မဟုတ်၊ လ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် လေထုမရှိသည့် လေဟာပြင် နယ် ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ လပေါ်တွင် မြစ်ကြောင်းသဏ္ဍာန်တူ သော အစင်းကြောင်းကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ရေမရှိသော မြစ်များသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အသီးသီး တင်ပြခဲ့ကြသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေအရ သက်ရှိသတ္တဝါရှိ မရှိကို စိစစ်အံ့။

ပါယာသိ-အမည်ရှိသော ဘုရင်ခံနှင့် အရှင်ကုမာရကဿပတို့ ဆုံ တွေ့ပွဲ၌ ပါယာသိ ဘုရင်ခံက ဤသို့ သူ၏သဘောထားကို တင်ပြ၏။

“အရှင်၊ ဤလူ့ပြည်လောကမှတစ်ပါး တခြားနတ်ပြည်၊ ငရဲပြည်ဆို တာ မရှိနိုင်ပါ။ လူ့ပြည်မှ သေကြွလျှင်လည်း နောက်ဘဝသစ် ပဋိသန္ဓေ နေသည်ဟု မရှိနိုင်ပါ။

ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းသည့်အကျိုး၊ မကောင်းတာလုပ် လျှင် မကောင်းသည့်အကျိုးများလည်း မရှိပါ” ဟူ၍ မိမိသဘောထားကို တင်ပြလိုက်၏။

ထိုအခါ ရှင်ကုမာရကဿပက “ကောင်းကင်ကနေနှင့် လတို့သည် ဤလူ့ပြည်ကလား တခြားနတ်ပြည်ကလား လူသားတွေရှိသလား နတ် သားတွေရှိသလား” ဟူ၍မေးရာ “နတ်သားတွေပါ” ဟုပြန်၍ အဖြေပေး ခဲ့၏။

ဗုဒ္ဓစာပေ၌ နေရာတကာတွင် လူတို့ မတွေ့နိုင် မမြင်နိုင်အောင် ရှိ နေသော လူတို့လောက်ပင် ဘုန်းကံကြီးမားမှု မရှိသော နတ်စုံတို့၊ နတ် များ၊ နတ်အသေးစားကလေးများမှာ သစ်ပင် တောတောင် စသည်တို့ ၌ ရှိနေကြသည်။ ကြီးကျယ်သောဘုံဗိမာန်များနှင့် နေရသောနတ်တို့ မှာ အဘယ်သို့ ဆိုဘယ်သို့အံ့နည်း၊ များပြားစွာပင် ရှိကြသည်ဟု ဆိုပါ သည်။

သက်ရှိ ရှိပါလျက် ယခုတိုင်အောင် အဘယ်ကြောင့် မတွေ့ရသ နည်းဟု မေးမြန်းကြလိမ့်မည်။

နတ်တို့၏သဘောကိုကြည့်ဦး-

ပါယာသိ ဘုရင်ခံက သူ့ စူးစမ်းချက်ဟုကို ဤသို့ အကျယ် တဝင့်ပြု၍-

သက်ရှိသဘာဝစိစစ်ချက်

(အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့က သူ့ အသက်သတ်မှုစသော ဒုစရိုက် များ ရှောင်ကြဉ်ကြလျှင် ၎င်းတို့သေပြီးနောက် နတ်ပြည်ရောက်ကြသည် ဟု ဆိုသည်နှင့် တပည့်တော် အမျိုးထဲက သူ့ဒုစရိုက်တရား ကျင့်ကြံနေကြ ပြီး သေခါနီး ဖြစ်နေတဲ့ သူတွေကို မင်းတို့ အကယ်၍ နတ်ပြည်ရောက် လျှင် ငါ့ထံ လာပြောကြပါ။ သို့မဟုတ် သတင်းစကားပါးလိုက်ပါ ဟု မှာ ထားပါတယ်။ သူတို့သေတာလဲ ကြာလို့ပါပြီ၊ ယခုတိုင် အောင် လာ မပြောသေးတာ နတ်ပြည်လောက မရှိလို့ မဟုတ်လား) ဟူ၍ လျှောက် ထား၏။

ထိုအခါ အရှင်ကုမာရ ကသပက....

“ပါယာသိမင်း၊ ဥပမာဖြင့်ပြလိုက်လျှင် ဤလောကဝယ် ပညာရှိ သည် ထိုသို့ရင်းအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အကျယ်တဝင့်သိနိုင်ကြပါသည်။

လောကယောက် မစင်တွင်းကျနေဟာကို သင်၏မင်းချင်းယောက်ျား တွေကို အဆယ်ခိုင်းပြီး၊ ရေမိုးချိုးစေကာ အမွှေးနံ့သာ လိမ်းကျံပေး ပြီး ကောင်းမွန်တဲ့နေရာမှာ ထားပြီးနောက် “မင်း မစင်တွင်း ပြန်ဆင်း မလား” လို့ မေးယင် မဆင်းသလို....

လူ့ပြည်ထက်သာလွန်ကောင်းမွန်တဲ့ နတ်ပြည်ကိုရောက်သွားကြ လျှင် ၎င်းတို့သည် ဘယ်လိုမှ ပြန်လာလိမ့်မည်မဟုတ်၊ (လောကနေ လူတို့ သူသာန်တို့၊ မသန်မပြန်ရာအရပ်တို့၌ရှိသော အနာကြီးရောဂါသည်များ ရှိရာမသွားချင်သလို) ၎င်းနတ်တို့သည် လူတို့၏မကောင်းယော အနံ့ ရှိရာ ဘွယ် စက်ဆုပ်ဘွယ်ကောင်းလှသော အနံ့ များကို ယူဖန်ဘရာအရပ်က ပင် နှာခေါင်းပြတ်လုမတတ်ခံစားရပေရာ- ဤလူ့ပြည်သို့ မည်သည့်နည်း နှင့်မျှမလာ-ဟူ၍ အဖြေပေးတော်မူပါသည်။

ထို့ကြောင့် နေနှင့်လတို့၌ သက်ရှိ+ မရှိကို ဗုဒ္ဓစာအုပ် အကျယ်ခိုက် ကြပါကုန်၊ ဆက်လက်၍-သိပ္ပံ ပညာရှင်တို့၏ ဘုံဝေးထွာတင်ပြချက်အရ နေနှင့်လတို့တည်ရာအရပ်ကို ပြဦးအံ့။

ဤကမ္ဘာမြေ အပါအဝင် နေနှင့်လတို့သည် ဩကာသတခွင် အာကာသ ဟင်းလင်းပြင်၌ လှည့်ပတ်လှုပ်ရှားသွားလာ၍ နေကြပေကာ နေသည် ဤကမ္ဘာမှမိုင်ပေါင်းကိုးဆယ်သုံးသန်းခဝး၍ လာမည့် ကမ္ဘာ

မှ ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် မိုင်ပေါင်းနှစ်သိန်းလေးသောင်း(၂၄၀,၀၀၀) ဝေးကွာသောအရပ်၌တည်ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

၃။ နေလတို့ ပမာဏမည်မျှရှိကြသနည်း

နေလတို့ ပမာဏမပြမီ အလျင်းသင့်၍ မိမိတို့၏နေရာ ဤကမ္ဘာ ပမာဏကိုပြဦးအံ့(ဗုဒ္ဓစာပေအရ)-

ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် ဒုဒယ်အထူအားဖြင့် ယူဇနာနှစ်သိန်း လေးသောင်း(၂၄၀,၀၀၀)၊ အလျားအားဖြင့် ယူဇနာတသန်းနှစ်သိန်း သုံးထောင်လေးရာငါးဆယ် (၃၂၀,၃၄၅၀)၊ အဝန်းအဝိုင်းအားဖြင့် ယူဇနာသုံးသန်းခြောက်သိန်းတသောင်းသုံးရာငါးဆယ်(၃၆၁,၀၃၅၀) ရှိသည်ဟု ကျမ်းဂန်များ၌ပြ၏။

ကမ္ဘာကို ရေထုနှင့် လေထုက ဆောင်ထားသည်ဟု ဆိုပြန်ရာ- ၎င်းတို့၏ပမာဏကိုလည်း ပြဦးအံ့....

မိမိတို့နေရာ ဤကမ္ဘာကို တောင်ဝင်ရိုးစွန်း၊ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း မည်သည့်ဘက်ကြည့်ကြည့် ရေခဲပြင်အတိသာတွေ့ရပေမည်။ ၎င်းတို့မှာ အလင်းရောင်ကိုလည်း ကောင်းစွာမရသည့်အပြင် လေထု၏ထောက်ပံ့မှုကြောင့်(လေတိုက်များများခံက လူ၏သွေးသားများ တောင့်တင်းခိုင်မာသာသလို) ရေထုမှာလည်း ခဲ၍နေပေမည်။ ထိုရေထု၏ ပမာဏမှာ သိပ်သည်းပြီး ယူဇနာလေးသိန်းရှစ်သောင်းရှိ၍ အောက်ကပင်တိုက်ထားသောလေထုမှာ ယူဇနာကိုးသိန်းခြောက်သောင်းရှိ၏-ဟုဆိုပါသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ဝင်ပြချက်ကို ဆက်လက်၍ပြဦးအံ့....

သက် ဘမ်း အားဖြင့် ဤကမ္ဘာကြီးသည် နှစ် သန်း ပေါင်း နှစ်သောင်း(ဗျူကငါးထောင်)ရှိ၍ စက်ဝန်းမိုင် အီကွေတာအားဖြင့် စတုရန်း(၂၄၉၀၂) နှစ်သောင်းလေးထောင်ကိုးရာနှစ်ရှိ၍ အချင်းမှာ မိုင်ရှစ်ထောင်(၈၀၀၀)၊ဝင်ရိုးစွန်းဒေါင်လိုက်အားဖြင့် မိုင်နှစ်သောင်း ခုလေးထောင်ရှစ်ရာခြောက်ဆယ်(၂၄၈၆၀)ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

ဆက်လက်၍ နေနှင့်လတို့၏ပမာဏကို ဗုဒ္ဓစာပေလာသည့်အကိုင် ပြဦးအံ့....

နေနှင့်လမည်သူ အပေါ်ကနည်း

နေသည် အလျားအနံ အစောက်အဖြောင့်အားဖြင့် ယူဇနာ ၄၀၀(၅၀)၊ လုံးပတ်အဝန်းအားဖြင့် ယူဇနာတရာ ၄၀၀(၁၅၀) ရှိ၍၊

လသည် အလျားအနံ အစောက်အဖြောင့်အားဖြင့် ယူဇနာ လေးဆယ့်ကိုး(၄၉)၊ လုံးပတ်အဝန်းအားဖြင့် တရာလေးဆယ့်ခုနစ် (၁၄၇) ယူဇနာရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ကမ္ဘာကိုရိုထားသော 'လေ'၏အချင်းမှာ မိုင်နှစ်ထောင် တရာ့ခြောက်ဆယ် (၂၁၆၀)ရှိ၍ နေ၏အချင်းမှာ မိုင်ပေါင်းရှစ်သိန်းရှစ်သောင်း(၈၈၀,၀၀၀)ရှိ၍ကမ္ဘာမြေထက်အဆပေါင်း သုံးသိန်းကျော်ကြီးမားသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

၄။ နေနှင့်လ မည်သူအပေါ်ကနည်း

အဋ္ဌကထာဆရာက-လသည် အောက်ကနေ၍၊ နေသည်အထက်က လှည့်လည်သည်။ သို့သော် ၎င်းတို့မှာ တခုနှင့်တခုဝေးကွာလှသော်လည်း(ပင်လယ်ပြင်နှင့် တောင်ကိုတိုင်းရာ၌ ပင်လယ်နှင့် တောင်တို့ဝေးသောအရပ်၌မည်မျှပင်လှမ်း၍ရှိသော်လည်း အနိမ့်အမြင့်မှာ မျဉ်းညီဆွဲရအတူပင်ဖြစ်သကဲ့သို့၎င်း၊ လမ်းတခု၌ရှိသော လေးထပ်တိုက် ၂-လုံးကိုက်တရာဝေးကြသော်လည်း တိုက်တလုံး၏စတုတ္ထထပ်၌ နေသူနှင့် တိုက်တလုံး၏ တတိယထပ်၌ နေသူချင်းအနိမ့်အမြင့်မှာ တထပ်စာမျှသာ ကွာသကဲ့သို့၎င်း၊

လနှင့်နေတို့မှာ ကြားထဲ၌ တယူဇနာသာကွာသည်၊ ထိုတွင် လ၏အောက်ဘက်အစွန်းသည် နေ၏အထက်အစွန်းတိုင်အောင် ယူဇနာတရာ (၅၀+ကြား ၁ + ၄၉ = ၁၀၀)ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ဤသို့ပြု၏-

လသည် ကမ္ဘာမှ မိုင်နှစ်သိန်းလေးသောင်း(၂၄၀,၀၀၀)ဝေး၍ နေသည် ကမ္ဘာမှ မိုင်(၉၃၀,၀၀၀,၀၀) ကိုးဆယ့်သုံးသန်းဝေးသည်ဟု တွက်ချက်ကြပါသည်။ (၎င်းတို့က-တိုင်းတာရာတွင် အလင်းရောင်နှစ်များဖြင့် တိုင်းတာ၍ပြုတတ်သည်။ အလင်းရောင်နှစ်ဟူသည်မှာ

တစက္ကန့်လျှင် အလင်းရောင်သွားနှုန်း မိုင်တသိန်း ရှစ်သောင်း ခြောက်
ထောင်(၁၈၆,၀၀၀)ဖြစ်၍ ထိုနှုန်းဖြင့် တနှစ်အတွက်သွားသော မိုင်
ပေါင်းကို အလင်းရောင်နှစ်တနှစ်ခေါ်သည်။)

ထို့ကြောင့် ဤကမ္ဘာမှ ထောက်သော် နေက အပေါ်၌ ရှိ၍၊
လသည် အောက်ကဟူသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဗုဒ္ဓစာပေအရ အကွာ
အဝေးယူပုံ ရှေး၌ ပေါ်လွင်လတ်။

၅။ နေနှင့်လ မည်သူက အသွားနှုန်းမြန်သနည်း။

ဗုဒ္ဓစာပေအရ....

လသည် ဖြောင့်ဖြောင့်အားဖြင့် မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် စကြဝဠာ
တို့အလယ်လမ်း ခရီးအတိုင်း သွားလျှင် ဖြည်းဖြည်းသွား၍....

တောင်မှ မြောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်မှ တောင်အရပ်ဘက်သို့
သွားလျှင်ကား အလွန်လျင်မြန်စွာ သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ လ၏ တနေ့
သွားနှုန်းကား ယူဇနာ နှစ်သန်းကိုးသိန်း (၂၉၀၀၀၀၀)ရှိ၏။ ထိုသို့
သွားနှုန်းမြန်သော်လည်း မိမိတို့လမ်းကြောင်းအတိုင်း မပြောင်း မလွဲ
သွားမြဲသွားနေသော နက္ခတ်ဘို့မှာ တေးတဘက်တချက်တွင် ရှိကြသော်
လည်း တခါတရံ နီးစပ်မှု ရှိသော်မှ နွားပေါက်ကလေးထံ နွားမကြီး
ကပ်သကဲ့သို့ ညင်သာလှသည်ဟု ဆိုပါသည်။

နေကား ဖြောင့်ဖြောင့်အားဖြင့် မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် စကြဝဠာသို့
အလယ်လမ်းခရီးအတိုင်းသွားလျှင် အလွန်လျင်မြန်၍ တောင်မှမြောက်၊
မြောက်အရပ်မှ တောင်အရပ်သို့ သွားလျှင်ကား ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေး
သွားသည်ဟုဆို၏။ နေ၏တနေ့သွားနှုန်းကား တနေ့တနေ့လျှင် ယူဇနာ
၃၀၀၀၀၀၀-ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လကိုနေသည် တနေ့လျှင် ယူဇနာ
တသိန်း ချွပ်စံခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် နေက သွားနှုန်း မြန်၍ လက
အသွားနှုန်း နှေးသည်။

ဤနေရာ၌ လပြည့်လကွယ် ယူဆပုံ ထူးခြားဟန်ကို ဆက်ဦးအံ့။
နေသည် လကုန်ရက် လဆန်းတရက် အချိန်ဝယ် လကိုယူဇနာ
တသိန်း စွန်း၍ သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် လဆန်း ၁၅-ရက် လပြည့်နေ့၌
ပြည့်ဝန်းသော လဖြစ်လာ၏။

နေနှင့်လ မည်သူက အသွားနှုန်းမြန်သနည်း

တဖန် လဆုတ် ၁-ရက်နေ့မှစ၍ နေသည်လ၏ အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်ခဲ့ရာ လဆုတ်ကုန်ရက်သို့ ရောက်သောအခါ နေနှင့်လတို့ အထက်အောက် တည့်တည့်ဖြစ်နေ၍ (ခွက်ကြီးဖြင့် ခွက်ငယ်ကို ဖုံးအုပ်သကဲ့သို့၎င်း၊ အိမ်အမိုးတည့်တည့်မှ နေသာလျှင် အိမ်၏ အရိပ်အမှောင်ဘက်သည် အောက်တည့်တည့်၌သာ ရှိသကဲ့သို့၎င်း) လကွယ်သော(၀၂)လ၌ အရောင်မထွက်သော နေဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဤအဋ္ဌကထာဆရာ၏ အလိုအရ လသည် မိမိပင်ကိုယ် သဘာဝအလင်းရောင်ဖြင့်သာ ထွန်းပ၍၊ နေ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် တောက်ပရသည်မှာ မဟုတ်ဆိုသည်ကား ထင်ရှားပြီ။

ဆက်လက်၍ သိပ္ပံပညာရှင်တို့၏ အယူအဆကို သိစေရန် မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းအမှတ် ၁၁-မှ အောက်ပါ ကောက်နုတ်ချက်ကို ထုတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ရှေ့ကာလ၌ နေကဲ့သို့ ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင် ရှိသည်ဟု လူတို့ ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ နက္ခတ်ပညာ ထွန်းကားလာသောအခါ လသည် နေမှအလင်းရောင် ရရှိ၍သာ လင်းရကြောင်းကို သိလာကြသည်။ နေမှ လပေါ်သို့ ထိုးသော အလင်းကို လက ကမ္ဘာပေါ်သို့ပြန်၍ ဖာပ်စေသည်။

နေဝင်သည်တိုင်အောင် လကိုမြင်ရခြင်းမှာ နေသည် လပေါ်သို့ အလင်းရောင် အစဉ်အမြဲထိုးလျက် နေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ လသည် ကမ္ဘာကို အနောက်မှ အရှေ့သို့ လှည့်ပတ်ရာတွင် ၂၇ ၃/၄-ရက်ခန့်ဖြင့် တပတ်ပတ်မိ၏။

သို့ရာတွင် ကမ္ဘာကိုယ်တိုင်က အနောက်မှ အရှေ့သို့ လည်နေသည့်အတွက် ကမ္ဘာမှ အမြင်အားဖြင့် ကမ္ဘာကို တပတ်ပတ်မိအောင် ရက်ပေါင်း ၂၉ ၅/၈-ရက်မျှ ကြာသွားလေသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း၌ လသည် မိမိ၏ ဝင်ရိုးပေါ်တွင် လည်ပတ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်နေကျဖြစ်သော လ၏ မျက်နှာကိုသာ အမြဲမြင်တွေ့နေကြရလေသည်။

လသည် ဝိုင်းစက်သော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် လပြည့်နေ့၌သာလျှင် လဝန်းပြည့်ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရ၍ လဆန်းလဆုတ်

ရက်များတွင် လ၏တစိတ်တဒေသဖြစ်သောလခြမ်းပုံကိုသာ မြင်ရသည်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့မြင်ရသည်ကို အောက်ပါလက်တွေ့ စမ်းသပ်မှုဖြင့် စမ်းသပ်ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။

အခန်းတခန်းတွင် ပတ်လည်လှည့်နိုင်သော ဆုံလည် ကုလားထိုင် တခုကိုထားပါ။ မှန်အိမ် သို့မဟုတ် လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးလုံး တခုကို အခန်း တနေရာတွင် ချိပ်ဆွဲထားပါ။ သင်သည် ရှေးဦးစွာကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မီးလုံးအလင်းရောင်ဘက်ကို ကျောပေးထိုင်၍ လက်တဖက်ကို ရှေ့တည့် တည့်သို့ ဆန့်တန်းထားပြီးလျှင် ထိုလက်တွင် ဘောလုံးအဖြူ တလုံးကို ကိုင်ထားပါ။ မီးကို နေအဖြစ်၎င်း၊ ဦးခေါင်းကို ကမ္ဘာလုံးအဖြစ်၎င်း၊ ဘောလုံးကို လအဖြစ်၎င်း၊ သဘောထားပါ။ ကုလားထိုင်ကို မလှည့်မီ မီးလုံးသည် သင်၏ကျောဘက်တွင် ရှိပါစေ၊ ဘောလုံးပေါ်သို့ ဦးခေါင်း ၏ အရိပ်မထိုးရအောင် ဘောလုံးကို ခပ်မြောက်မြောက် ကိုင်ထားပါ။ မီးလုံးမှ အလင်းရောင်သည် ထိုအချိန်၌ ဘောလုံးပေါ်သို့ တိုက်ရိုက် ကျနေသဖြင့် သင့်ဘက်သို့ လှည့်နေသော ဘောလုံးမျက်နှာသည် အပြည့် လင်းနေလိမ့်မည်။

ထိုသို့အပြည့်လင်းနေသော ဘောလုံးမျက်နှာ၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် လပြည့်ဝန်းပုံသဏ္ဍာန်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုနောက် ကုလားထိုင်ကို လှည့်ပေး သောအခါ ဘောလုံးပေါ်၌ အရိပ်ကျနေသော အမှောင်ပိုင်း သည် အလင်းပိုင်းထက် တဖြည်းဖြည်းပို၍ များလာလိမ့်မည်။ ကုလားထိုင်ကို လေးပုံတပုံ လှည့်ပေးမိသောအခါ ဘောလုံး၏ မျက်နှာပြင်၌ တခြမ်း လင်း၍ တခြမ်းမှာ မှောင်နေသည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ ထိုသို့ လင်း သော ဘောလုံးမျက်နှာ တခြမ်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် လဆုတ် ၇-ရက် ၈-ရက်၌ ရှိသော လခြမ်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပင်ဖြစ်၏။

ထိုနောက် ကုလားထိုင်ကို လေးပုံတပုံ ထပ်မံလှည့်ပေးလိုက်၍ သင်သည်မီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသောအခါ ဘောလုံးပေါ်မှာ ရှိသော လင်းနေသောအပိုင်းသည် လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားပြီး မှောင် ရိပ်ကျနေသော အပိုင်းကိုသာ မြင်ရလိမ့်မည်။ ထိုအနေမျိုး၌ လကွယ် သည်ဟု ဆိုကြသည်။

နေနှင့်လ မည်သူက အသွားနှုန်းမြန်သနည်း

လသည် ပြည့်ရာမှဆုတ်၊ ဆုတ်ရာမှကွယ်၊ ကွယ်ရာမှ ဆန်း၍ ဆန်းရာမှ ပြန်ပြည့်ပုံတို့မှာ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ လ၌အရောင် ဖြူနေရခြင်းမှာ နေအလင်းရောင်ကြောင့် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ နေမှ အလင်းကို မရရှိပါကလည်း မဲမှောင်၍ 'နေလိမ့်မည်' ဟု ထုတ်ပြထား ပါသည်။

ဤကား ဗုဒ္ဓစာပေနှင့် ယခုခေတ်ပညာရှင်တို့ တင်ပြချက်မှ လ၊ ပြည့် လ၊ ကွယ်ကွာခြားချက်ဖြစ်၏။ သုံးသပ်ချက်ကို ရှေး၌ တင်ပြပါ ဦးအံ့-

ယခု ခေါင်းစီးတပ်ခဲ့သော-

- ၅။ နေနှင့်လ မည်သူကအသွားနှုန်းမြန်သနည်း၊
- ၆။ နေလတို့သွားပုံ လမ်းကြောင်းကား မည်သို့မည်ပုံနည်း၊
- ၇။ နေလတို့ မည်သို့သွားသနည်း၊
- ၈။ နေလတို့ အလင်းရောင် မည်သည့်အရပ်သို့တိုင် နှံ့သနည်းဟု သော လေးချက်၏ သိပ္ပံအမြင်ကို နောက်၌ တခုတည်းပေါင်း၍ ပြပါ မည်။

ဤ၌ကား အဋ္ဌကထာ ဆရာ၏နိပါတ် (၆) စစ်တမ်းဖြစ်သော နေ လတို့ သွားပုံလမ်းကြောင်းကို ဆက်၍ပြဦးအံ့-

နေနှင့်လတို့သည် ဆိတ်၏သဘောထားနှင့်တူသော လမ်းခရီးဖြင့် သွားနည်း- ဆင်၏ သဘောထားနှင့်တူသော လမ်းခရီးဖြင့် သွားနည်း- နွား၏သဘောထားနှင့်တူသော လမ်းခရီးဖြင့် သွားနည်းဟူ၍ သွားလာ လှည့်ပတ်နည်း သုံးနည်းရှိ၏။

ထိုတွင် ဆိတ်တို့သည် ရေကိုကြောက်ရွံ့ စက်ဆုပ်သကဲ့သို့ နေ နှင့်လတို့သည် မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မသွားလာဘဲ ကမ္ဘာနှင့် နီးကပ်စွာ လှည့်ပတ်သည့်အခါ မိုးမရွာသော နေ့ဉာဏ်ဖြစ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် အင်မတန်ပူပြင်းရုံမက လကိုလည်း ဤကမ္ဘာမှ နီးကပ်စွာ ခါတိုင်းထက် တွေ့မြင်ရမှု ကြီးမားသည်ဟုဆို၏။

တဖန် ဆင်သည် ရေနှင့် အလွန်ပင် ပျော်မွေ့သကဲ့သို့ နေနှင့် လတို့သည် မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် လှည့်ပတ် သွားလာသော အခါ ကမ္ဘာနှင့်ဝေးကွာသောကြောင့် မိုးရွာသွန်းမှု ဖြစ်ရသည်ဟုဆို၏။

နှားသည် ရေနှင့် တခါတရံဆုံ၍၊ တခါတရံ မကြုံသည့်အတွက် အချမ်းအပူ မျှတသကဲ့သို့ နေလတို့သည် မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် မနီးမဝေး သောအရပ်က လှည့်ပတ်သွားလာသောအခါ ဆောင်းဥတုဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

၇။ နေလတို့ မည်သို့သွားသနည်း

နေနှင့်လတို့သည် တနှစ် တနှစ်၌ မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် ခြောက်လခွါ၍ စကြဝဠာတို့နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် (ခါတိုင်းထက်စာလျှင်) လှည့်ပတ်သွား လာကာ ခြောက်လတွင် မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် လှည့်ပတ်လေ သည်။

ဆက်ဦးအံ့-

နေနှင့်လတို့သည် ဝါဆိုလတွင် မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး လှည့်ပတ်၍ သွားလာနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းခွဲ၍ ခွာ၍လာရာ သီတင်း ကျတ်လ၌ စကြဝဠာနှင့် မြင့်မိုရ်တောင်၏ လမ်းခရီးတွင် စကြဝဠာဘက် သို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ၏။ တဖန် သွားမြဲသွားလာရာမှ တန်ခူး လသို့ ရောက်ချိန်တွင် အလယ်လမ်းကြောင်းမှ မြင့်မိုရ်တောင်ဘက်သို့ ပြန်လည်၍ချဉ်းကပ် လှည့်ပတ်လာရာ ဝါဆိုလ ပြန်ရောက်သောအခါ မြင့်မိုရ်တောင်နားသို့ပင် ကပ်၍ ပြန်လှည့်ပတ်ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

၈။ နေနှင့်လတို့ အလင်းရောင် မည်သည့် အရပ်တိုင်အောင် နှံ့သနည်း-

နေနှင့်လတို့သည် တပြိုင်နက်တည်းသော ခဏဝယ် ကျန်းကြီးသုံး ကျန်းတို့ကို အရောင်ဖြန့်၍ လင်းကြ၏။

ဆက်ဦးအံ့-

ဇမ္ဗူဒီပကျန်း၌ မှန်းတည့်ချိန်ရောက်လျှင် မြောက်ကျန်း၌ နေ ဝင်ချိန်ဖြစ်၍ အနောက်ကျန်း၌ သန်းခေါင်ယံ အချိန်ဖြစ်ကာ အရှေ့ ကျန်း၌ နေထွက်သောအချိန် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် နေ၏အရောင်

နေလအလင်းရောင်မည်သည့်အရပ်တိုင်အောင်နွံသနည်း ၃၉

သည် အရှေ့၊ တောင်၊ မြောက် ကျွန်းသုံးကျွန်း၌ တပြိုင်နက် ရှိနေကြ သည်ဟု ဆိုပါသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ဤသို့တင်ပြ၏။

နေ၏အလင်းရောင်သည် ကမ္ဘာကို မိုင်ပေါင်း ကိုးဆယ့်သုံးသန်း က လင်းစေ၍ လ၏အရောင်မှာ နေအလင်းရောင် လက်ထိုး၍ ၊ ၎င်းလ မှတဖန် ကမ္ဘာကို ရောင်ပြန်၍ လာသော အလင်းရောင်သာဖြစ်သည်။ လ၌ ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်ဟူ၍ မရှိကြောင်းကို ရှေ့လည်းတင်ပြခဲ့ပြီ။

ဤကား အဋ္ဌကထာ ဆရာ၏ နေလတို့နှင့် ဆိုင်သော စစ်တမ်း ရှစ်ချက် ဖြစ်သည်။ ဆက်လက်၍ သိပ္ပံပညာရှင်တို့၏အယူအဆ တို့ကို အဋ္ဌကထာ ဆရာ၏အမေး လေးချက်ဖြင့် စိစစ်၍ ပြဉ်အံ့။

နေလတို့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့

အဋ္ဌကထာ ဖြေရှင်းချက် (၈)ချက်ထဲက

- ၁။ လ၊ နေတို့တွင် မည်သူကအရင် ဖြစ်သနည်း။
- ၂။ လ၊ နေတို့ဟာ ဘယ်မှာနေသနည်း။
- ၃။ လ၊ နေတို့၏ ပမာဏကား မည်မျှလောက်ရှိသနည်း။
- ၄။ လ၊ နေတို့တွင် မည်သူက အထက်ကနည်း
- ၅။ လ၊ နေတို့ဟာ မည်သူက အသွားနှုန်းမြန်သနည်း။
- ၆။ လ၊ နေတို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သွားသနည်း။
- ၇။ လ၊ နေတို့သွားရာကား မည်သည်တို့နှင့်တူသနည်း။
- ၈။ လ၊ နေတို့၏ အရောင်တို့သည် မည်သည့်အရပ်တို့တိုင် နွံ သနည်း။

ဆိုတဲ့ အချက်(၈)ချက်လုံးကို အဋ္ဌကထာနည်းကျ ဖြေရှင်းပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ထို(၈)ချက်ထဲက (၁+၂+၃+၄) အချက်တို့ကိုလည်း ယခု သိပ္ပံပညာရှင်များရဲ့ အမြင်များနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် (၅+၆+၇+၈) အချက်တို့ကို ယခုခေတ် သိပ္ပံပညာ ရှင်များ၏ အမြင်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်နိုင်ရန် အချက်အားလုံးကို တပေါင်းတည်း တင်ပြသွားပါမည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်နဲ့ လ+နေထို့၍ အကွာအဝေးဟာ တခုနှင့်တခုမတူ ပါဘူး။ လ ဟာ ကမ္ဘာမှ မိုင်ပေါင်း (၂၄၀၀၀၀) နှစ်သိန်းလေးသောင်း မျှဝေးကွာသော်လည်း နေဟာ ကမ္ဘာကနေ မိုင်ပေါင်း (၉၃၀၀၀၀၀၀) ကိုးဆယ်သုံးသန်း ဝေးကွာသွားပါတယ်။ ဒါက ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးဟာ မိုင်တယ်လောက် ဝေးသလဲဆိုရင် မိုင်သုံးရာကျော်လောက် ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့ပါ။ သို့သော် ပင်လယ်ပြင်ကို စံတားပြီး ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးအမြင့်ကို မျဉ်းညီဆွဲတိုင်းလိုက်လျှင် အမြင့်ပေ ဟရာလောက်ရှိ မည်မဟုတ်ပါဘူး။ ထို့အဘွဲ့ ကမ္ဘာနဲ့နေထို့ လူ့ဘို့ ဟာ ကွာဝေးမှုစနစ် မိုင်အင်မတန်ကွာ ခြားလှသော်လည်း အမြင့် အနိမ့်ကို မျဉ်းညီဆွဲတိုင်း လျှင် အဋ္ဌကထာ နည်းကျ လနေဘို့ဟာ တယူစနာသာ ကွာသည်ဟု ဆိုပါတယ်။

သိပ္ပံပညာရှင်တို့၍ အယူအဆအတိုင်းဆိုလျှင် မိုင်ပေါင်း နေနဲ့လ ဟာ ကိုးဆယ်နှစ်သန်း၊ ခုနှစ်သိန်းငါးသောင်းလောက် ကွာနေပါတယ်။

တဖန်လ၊ နေ၊ ကမ္ဘာထို့၍ ပမာဏကို ဗုဒ္ဓစာပေအရ ပြရရင် ကမ္ဘာဟာ ယူဇနာနှစ်သိန်းလေးသောင်း အချင်းပမာဏရှိပြီး လက (၄၉) လေးဆယ်ကိုး ယူဇနာရှိကာ နေက ယူဇနာ (၅၀) ငါးဆယ်ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကမ္ဘာ့၍ ပမာဏနဲ့ နှိုင်းစာလိုက်ရင် နေနဲ့လတို့ဟာ အဆ(၅၀၀၀) ငါးထောင်လောက် သေးငယ်နေပါတယ်။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေကတော့ နေထဲမှာ ကမ္ဘာလုံး ထည့်ထားပြီး သော်မှ လ ဟာ နေပန်းအတွင်းမှာ ချောင်ချောင်ချိချိနဲ့ ကမ္ဘာကိုလှည့် ပြီး နေနိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

နေလအလင်းရောင် မည်သည့်အရပ်တိုင်အောင်နဲ့ သနည်း ၄၁

အချို့ သိပ္ပံပညာရှင်များရဲ့ အဆိုကတော့ ကမ္ဘာဟာ အချင်းမိုင် (၇၉၀၀) ရှစ်ထောင်ခန့်ရှိပြီး လကတော့မိုင်(၂၁၆၀) နှစ်ထောင် တစ်ရာ ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိကာ၊ နေကတော့ မိုင်ပေါင်း (၈၈၀၀၀၀) ရှစ်သိန်း ရှစ်သောင်းရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။

ဒီတော့ လ ဟာ ကမ္ဘာနှင့် စာရင် သုံးဆကျော်လောက် သေးငယ်ပြီး နေကတော့ ကမ္ဘာနှင့်စာရင် အဆပေါင်း (၃၀၀၀၀၀) သုံး သိန်းကျော် ကြီးမားနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

အဋ္ဌကထာဆရာက လနေတို့ လှည့်ပတ်ကြောင်း ပြခဲ့ပေမဲ့ ကမ္ဘာ မြေကြီးကိုတော့ ဘယ်လို လှည့်ပတ်ကြောင်း ကည်ငြိမ်ကြောင်းကို မပြပါဘူး။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေကတော့ နေလတို့သာမက ကမ္ဘာနဲ့ တခြား ဂြိုဟ်များဟာ မရပ်မနား ပြေးလွှားသွားနေရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဆက်ဦးအံ့ကမ္ဘာအပါအဝင် သောကြာဂြိုဟ် (ဗီးနပ်)၊ မာကျူရီ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၊ မားလို့ခေါ်တဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်၊ ဂျူပီတာလို့ခေါ်တဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်၊ ဆေးလ်တန်လို့ ခေါ်တဲ့ စနေဂြိုဟ်၊ ဂျူရာနပ်ဂြိုဟ်၊ နက်ပ်ကျွန်းဂြိုဟ်၊ ပလူတိုဂြိုဟ်များဟာ နေကဲ့သို့လက်လက်အတိုက် နေကို ဗဟိုမဏ္ဍိုင်ပြု၍ မရပ်မနား ရဟတ်ခြားကဲ့သို့ ပတ်ခြားလည်ပြေးနေ ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ မိမိဝင်ရိုးပေါ်မှာလည်းတနာရီ မိုင်တထောင်နှုန်းနဲ့လည်ပတ်နေပြီး ၂၄-နာရီတပတ်ကျ လည်ခနရုံမက နေကိုလည်း ပတ်ပြီး ပြေးလွှားနေရတာ တစက္ကန့်မှာ မိုင် ၉၀-နှုန်း ပြေးနေရပြီး နေကို တပတ်ပတ်မိတဲ့အခါ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ မိုင်ပေါင်း သန်းခြောက်ထောင် ခန့် ခရီးတွင်ခဲ့ပြီလို့ ဆိုပါတယ်။

ကမ္ဘာရဲ့ တခြားဂြိုဟ်များသည်သာ မရပ်မနား ပြေးလွှားသွား နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလယ်က ဗဟိုမဏ္ဍိုင်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ဝင်ရိုးပေါ်မှာ ၂၅-ရက်ကို တပတ်ကျ လည်

နေပြီး တစက္ကန့်မှာ မိုင်နှစ်ရာ၊ တနာရီမှာ မိုင်သန်းနှစ်ဆယ့်နှစ် ပြေးလွှားနေ ရသေးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တဖန် လကိုလည်း ကမ္ဘာကို ခြံရံထားတဲ့ အရံဂြိုဟ်ဘဲ သဘော ထားပါတယ်။ လ ဟာ မိမိဘာသာမိမိ တလကြာမှ တပတ် လည်ပတ် မိတဲ့အတွက် ကမ္ဘာပေါ်က တလနဲ့ လပေါ်က တနေ့တာ အချိန်ဟာ တူမျှတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ပြီးတော့ လဟာ ကမ္ဘာကို အနောက်မှ အရှေ့ကို လည်ပတ်တဲ့ အခါမှာ ၂၇-ရက်ခန့်ကျော်မှတပတ် ကမ္ဘာကိုပတ်မိတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ သို့သော် ကမ္ဘာက ထွက်ရင်တော့ ကမ္ဘာကိုယ်တိုင်က အနောက်မှ အရှေ့ သို့ လည်နေတဲ့အတွက် ရက် ၃၀-လောက်ရှိမှ တပတ် ပတ်မိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ကမ္ဘာနဲ့နေတွေ့ လတွေ့ သွားပုံကတော့ အဋ္ဌကထာက တခြား သိပ္ပံပညာက တခြားဖြစ်နေပါတယ်။ သိပ္ပံရှင်တွေက ကမ္ဘာနဲ့ လရော တခြားဂြိုဟ်တွေပါ နေကို ဗဟိုမဏ္ဍိုင်ပြုပြီးတော့ မိမိတို့ လမ်းကြောင်း ကလေးမှ လုံးဝသွေဖီမှုမရှိဘဲ သွားနေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဆိုလို တာက အဋ္ဌကထာ ပြသလို့ ကမ္ဘာကို နေနဲ့လက လှည့်ပတ်သည် မဟုတ်။

နေကိုသာ ကမ္ဘာတို့က လှည့်ပတ်နေရတယ် သွားလာလှုပ်ရှား နေချ တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

နံပါတ်(၈)ဖြစ်တဲ့ နေနဲ့လရဲ့ အလင်းရောင် ပျံ့နှံ့တာကို သိပ္ပံ ပညာရှင် တွေကတမျိုး မြင်ကြပါတယ်။ ကမ္ဘာက မြင်နေရတဲ့ လရဲ့ အရောင်ဟာ သူ၏ ပင်ကိုယ်အရောင်မဟုတ်။ နေကလကို အရောင်ပေး၍ နေရောင်ကြောင့် လကတဖန် အလင်းပြန်လာလို့ လရဲ့အလင်းရောင်ကို ကမ္ဘာပေါ်မှ တွေ့ရတာလို့ ဆိုပါတယ်။

နေရဲ့အလင်းရောင်ဟာ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတွင် သုံးကျွန်းကို တပြိုင်နက် အလင်းရောင်ပေးနိုင်တယ်လို့ အဋ္ဌကထာက ကမ္ဘာသာမက၊ တခြားစကြဝဠာ ဂြိုဟ်များသို့ပါ အရောင်ပေးနေတယ်လို့ သာမညဘဲ ဆိုပါတယ်။

သုံးသပ်ချက်

နေက ကမ္ဘာမြေကြီးကို တစက္ကန့်မှာ မိုင်ပေါင်း(၁၈၆၀၀၀) နှုန်းနှံ့လာတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ၊ မိုင် ၉၃-သန်းဝေးတာကြောင့်အလင်း နှစ် စနစ်အရ (၈) မိနစ်ကျော်မှ ရောက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဤမျှဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓစာပေအမြင်နှင့် သိပ္ပံပညာရှင်တို့၏ အမြင်ကို မည်သို့ မည်ပုံ ကွဲပြားသည်ကို သိနိုင်လောက်ပါပြီ။ ထိုသို့ သိရှိပြီးလျှင် ဟုတ်နိုင်သည် မဟုတ်နိုင်သည်၊ ဖြစ်နိုင်သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို ဝေဖန် သုံးသပ်နိုင်ကြရန်သုံးသပ်ချက်ကဏ္ဍကို ဆက်လက်၍ ပြပါဦးမည်။

သုံးသပ်ချက်

ကမ္ဘာတည်ပုံ၊ တနည်းအာဖြင့် စကြဝဠာများ တည်လာပုံ၊ အခြေတည်သည်ကစ၍ ဗုဒ္ဓစာပေများနှင့် သိပ္ပံပညာရှင်တို့ တင်ပြချက် များဟာ ကွဲလွဲနေတာကို တွေ့ရှိရပါတယ်။ တခါတရံ တူညီနေတာကို တွေ့ရှိပါတယ်။ ၎င်းသဘောကို ရှေ့မှာတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ဗုဒ္ဓစာပေက အာကာသတစ်ခုမှာ စကြဝဠာများ တည်လာတာဟာ ရေက စတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက နေကစတဲ့ ကြီးမားတဲ့ သဘာဝတွေက ဖြာပြီးထွက်လာတဲ့ ဓာတ်ငွေ့ အစိုင်အခဲ များက၎င်း၊ မြူမှုန်များ စုဖွဲ့ကြ၍၎င်း၊ စကြဝဠာများ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။

သို့သော် သိပ္ပံပညာနှင့် အဘိဓမ္မာပညာရပ်တို့မှာ ဖအေခေဂ် လောက်တဲ့ နေကြတ်မည့်ရက်ကို ကြိုတင်ပြီး ပထမဆုံး ပြောနိုင်ခဲ့တဲ့ ခေါ်မပြည်ကမီလေတော့(စ်) နယ်သား (သားလတ်စ်) ဆိုသူက အရာ အားလုံးသည် ရေဆိုတဲ့ အာပေါဓာတ်မှ စတင်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာ သည်လို့ ဆိုပါတယ်။

တဖန် သဗ္ဗိ၊အားလုံးသော။ စက္ကဝါဠ၊ စကြဝဠာတို့သည်။ ပရိ မဏ္ဍလံ၊ ပရိမဏ္ဍလသဏ္ဍာန်၊ လုံးဝန်းသော သဏ္ဍာန်ရှိတယ်လို့ ဆိုသော ကြောင့် ဤကမ္ဘာမြေနှင့် တခြားစကြဝဠာများဟာ လုံးဝန်းသော သဏ္ဍာန်ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ တချို့ကတော့ ဝိုင်းဝန်းတာဟာ ဒယ်အိုး လိုနခမ်းက ဝန်းဝိုင်းပြီး အလယ်မှာ မောက်မို့မို့ ဖြစ်နေတယ်လို့ ယူဆ

ပါတယ်။ စကြဝဠာကတော့ တခုတည်းမဟုတ် အနန္တ စကြဝဠာလို့ ဆို ထားသောကြောင့် မရေမတွက်နိုင်ကြောင်းထင်ရှားပါတယ်။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေကလည်း ဤကမ္ဘာမြေနဲ့ စကြဝဠာများဟာ လုံးဝန်းကြတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်များဟာ အကြီး ဆုံးနက္ခတ်ကြည့် မှန်ပြောင်းကြီးများနဲ့ ကြည့်တဲ့အခါမှာ မြင်နိုင်လောက် တဲ့ ကြယ်ပေါင်းဟာ သန်းတထောင်ထက်မနည်း ရှိနေပြီး တခြားအာ ကာသ တခွင်မှာလည်း မရေမတွက်နိုင်သော အနန္တစကြဝဠာတွေ ရှိနေ သေးတယ်လို့ တင်ပြကြတယ်။

နေနဲ့ လ လှည့်ပတ်တဲ့အခါမှာတော့ ဗုဒ္ဓစာပေက မြင့်မိုရ်တောင် ကို လှည့်ပတ်တယ်လို့ ဆို၍ သိပ္ပံ ပညာရှင်တို့က နေကိုမဏ္ဍိုင်ပြုပြီး လှည့် ပတ်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဗုဒ္ဓစာပေကနက္ခတ် ၂၇-လုံးကိုယူဆထားသော် လည်း သိပ္ပံ ပညာရှင်တွေက ဂြိုဟ်ကြီး ၉-လုံးနှင့် အရံလအဖြစ် ယူဆ တင်ပြချက်များ ကျတော့လည်း ကွဲလွဲချက်များ ရှိနေပါတယ်။ ဤမျှ လောက် ဆိုလျှင် မည်သို့ ကွဲလွဲချက်များရှိတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်ပါလိမ့် မယ်။ ဆက်လက်၍ စဉ်းစားရမှာက ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် အကန်းယုံအရမ်း ယုံဝါဒကို လက်မခံဘို့ ဟောထားတာမို့ အောက်ပါအချက်များလည်း စဉ်းစားစရာများဖြစ်နေပါတယ်။

ဤကမ္ဘာနှင့် လူသားတို့ကို နေကတစင်း၊ လကတစင်း သာ အဆင်ပြေရန် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေသလဲ၊ ဤကမ္ဘာကြီးဟာ တနာရီမှာ မိုင်ပေါင်း (၆၈၀၀၀)ခန့် ပြေးသွားနေပါလျက် အပေါ် တည့်တည့်အာကာသ၌ ရပ်၍ ပျံသန်းနေသော ရဟတ်ယာဉ်နှင့် အောက် ကကွင်းသည် ဗဟိုချက်မလွဲဘဲ အတူတူသာ ဖြစ်နေရသည်မှာ ကမ္ဘာ ကြီးက ရပ်နေ၍လော၊ ပြေးနေ၍လော၊ နေနှင့် ကမ္ဘာတွင် နေက အပေါ်ကများစွာ မြင့်နေပါလျက် ကမ္ဘာမြေပြင်ချင်းကွယ်၍ မှောင်ရ သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ကမ္ဘာလည်ပတ်ရာတွင် ဘောလုံးကဲ့သို့ မလည်ဘဲအဘယ်ကြောင့် ဒီဂရီအနည်းငယ်သာ စောင်း၍ လည်ပတ်ရသနည်း၊ စကြဝဠာတို့သည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးလွှားနေပါလျက် အာကာသတခွင်တွင် (အခန်း တွင်း၌ မိုးပျံ့ဘူဖောင်းနှစ်လုံး လွှင့်တင်ရာတွင် ပျံတက်နေသောအခိုက်

သည် တလုံးနှင့် တလုံး စံထား၍ မရနိုင်ပေ။ ပထမတလုံးနှင့် နှိုင်းဆ
လျှင် ဒုတိယတလုံးသည် ရှေ့လျားနေသကဲ့သို့) အဘယ်ကို စံထား၍
မိုင်နှုန်းများ သတ်မှတ်နိုင်သနည်း။ အာကာသယာဉ်များ လွတ်တင်ရာ
တွင် ကမ္ဘာ၏ အထက်ပိုင်းသို့သာ လွတ်တင် စူးစမ်း၍ အောက်ပိုင်းသို့
အဘယ်ကြောင့် မစူးစမ်းသနည်း။ ကမ္ဘာနှင့် နေလတို့၏ အကွာအဝေး
သည် ဥတုသုံးလီ၊ ရာသီ ၁၂-ခုတို့တွင် ညီမျှမှုရှိသလော ဆိုတဲ့အချက်
များလည်း စဉ်းစားစရာ ရှိနေပါသေးတယ်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ရှေးကတင်ပြခဲ့တာတွေဟာ သူလည်းသူ့နည်း၊
ကိုယ်လည်း ကိုယ် ဟန် အနေနဲ့ လက်ခံသုံးစွဲနေကြတာတွေဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အမှားအမှန်ကို ငြင်းဆန်မှုပြုစေလိုတဲ့ သဘောနဲ့
ဖတ်ရှုသုံးသပ်မှုမပြုသင့်ဘဲ၊ အောက်ပါဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူတဲ့
ဒဿနိက အမြင်ဖြင့် သုံးသပ်ကြည့်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းယင်း ပထမ
ပိုင်းကို တခန်းရပ်လိုက်ပါတယ်။

ကာလာမမင်းတို့၊ သင်တို့သည် ပြောသံကြားကာမျှဖြင့် ဟုတ်ပြီ
မှန်ပြီဟု အတည်မယူကြကုန်လင့်ဦး။

- * အစဉ်အဆက် စကားများဖြင့်လည်း ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီဟုအတည်
မယူလင့်ဦး။
- * ဤသို့ ဖြစ်ဘူးသတတ်ဟူသော စကားဖြင့်လည်း မယူကုန်
လင့်ဦး။
- * ပိဋကတ် စာပေနှင့် ညီညွတ်ပေသည်ဟူ၍လည်း မယူကုန်
လင့်ဦး။
- * ကြံဆတွေးတော၍ ယူခြင်းမျှဖြင့်လည်း မယူကုန်လင့်ဦး။
- * နည်းမီယူခြင်းမျှဖြင့်လည်း မယူကုန်လင့်ဦး။
- * အချင်းအရာကို ကြံစည်သော အားဖြင့်လည်း မယူကုန်
လင့်ဦး။
- * ငါတို့ကြံစည် နှစ်သက်၍ထားသောအယူနှင့်တူညီပေသည်ဟူ
၍လည်း မယူကြလင့်ဦး။
- * မှတ်ယူထိုက်သော သဘောဖြင့်လည်း မယူကုန်လင့်ဦး။

* ငါတို့ လေးစားသောသူ၏ (ရဟန်း၏)စကားဟူ၍လည်းမယူ ကုန်လင့်ဦး

ကာလာမမင်းတို့၊ ဤတရားတို့ကား အကုသိုလ်အပြစ်ရှိသော တရား တို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား ပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့အပ်သော တရားတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကို ပြည့်စုံစေအပ် ဆောက်တည်အပ်ကုန်သည် ရှိသော် အစိုး အပွားမရှိခြင်းငှာ ဆင်းရဲခြင်းငှာ ဖြစ်ကုန်၏ ဟု သင်တို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ပင် သိသောအခါ၌ ပယ်စွန့်ကုန်ရာ၏။

ရှေ့တွင် ကမ္ဘာတည်ဦးစ အခါမှ လူသတ္တဝါတို့ ရသပထဝီ မြေဆီ ကို တပ်မက်မှုကြောင့် ကိုယ်ရောင်ပျောက်ကွယ်ပုံ၊ ထိုမှ နေလတို့ ပေါ် ပေါက်လာပုံကို၎င်း၊ အသီးသီး ခွဲခြားပြီး ဗုဒ္ဓစာပေအမြင်နှင့် ခေတ်သစ် အမြင်တို့ကို ယှဉ်၍ ပြခဲ့ပြီး ဆက်လက်၍ မဇ္ဈိမတိုင်းသားတို့ ထုံးစံအရ (တပေါင်းလပြည့်နေ့ဟု မိမိတို့က သတ်မှတ်ကြသော်လည်း ၎င်းတို့က စာပေါင်းလကုန်ဟု သတ်မှတ်ကြ၏။) နေလကမ္ဘာ နုကွတ်တာရာတို့ ပြီး ပြည့်စုံသည့် တပေါင်းလကုန် နောက်ပိုင်းဖြစ်သော-

“ကမ္ဘာတည်ဦး၊ တန်ခူးရက်မစုံ” ဆိုသည့်အတိုင်း ကမ္ဘာတည်စ လူသတ္တဝါတို့ ဖြစ်ပျက်ပုံကိုပြပါဦးအံ့-

မာနကြီးကြ၍ အစာအာဟာရ ကွယ်ပျောက်ရခြင်း။

ရသပထဝီဟု ခေါ်သော မြေဆီကိုပင် စားသောက် သုံးဆောင် ကြသည့် ကမ္ဘာဦးသားတို့မှာ ကာလကြာရှည်စွာ စားသောက်သုံးဆောင် လာကြသည်ကတကြောင်း၊ အစားအစာကို တပ်မက်မောသော တဏှာ ကြောင့်၎င်း ကမ္ဘာဦးသား သတ္တဝါတို့မှာ အဆင်းသဏ္ဍာန် ကွဲပြား လာကြ၏။ ထိုတွင် အစားအစာကို တပ်မက်သော တဏှာနည်းပါး ကြ သူတို့မှာ အဆင်းသဏ္ဍာန်လှပ၍ တဏှာကြီးမားတို့မှာ အဆင်းမလှအရုပ် ဆိုးကြ၏။

ထိုအခါ ရုပ်ရေအဆင်း လှပတင့်တယ်ခြင်း ရှိသူတို့က (ယခုကာလ အဆင်းလှပသူတို့ အချို့ မော်ကြမောက်ကြသလို) မိမိကိုယ်ကို မိမိအထင် ကြီးသော စိတ်ထားဖြင့် မလှမပ သူတို့အပေါ်တွင် မော်ကြမောက်ကြ မာန်မှုကြ၍၊ ရသပထဝီ မြေဆီချိုညက်မှာ ကွယ်ပျက်၍ သွားတော့ သည်။

ရသပထဝီ ကွယ်ပျောက်သည့်အခါ၌ သတ္တဝါတို့ ကံအားလျော် စွာပင် အဆင်းအနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံပြီး ချိုဆိမ့်သော အရသာရှိ သော မြေထပ် မြေလွှာများ ပေါ်လာပြန်၏။ ယခုခေတ်ကာလ အချို့ ကိတ်မုန့်တုံးကလေးများ၌ အပေါ်ယံ သကြားထောပတ် တင်ထားပုံနှင့် တူသွ၏။ သကြားထောပတ်ကလေးများကို တင်ပြီးနောက် မုန့်အထပ် များ တထပ်ပြီးတထပ် ထပ်နေသကဲ့သို့-

၎င်းမြေဆီလွှာ အထပ်သည်လည်းအထပ်ထပ်နှင့်ရှိနေရာ ၎င်းတို့ကို လည်း တပ်မက်မောသောတဏှာစိတ်တို့ဖြင့်စားသောက်ကြသောကြောင့် ရုပ်လှသူ၊ မလှသူတို့ပို၍ ကွဲပြားပြန်ကာ ရုပ်လှသူတို့က မာန်မူကြ၍ မြေ ထပ် မြေလွှာမှာလည်း ကွယ်ပျောက်သွားရပြန်၏။

တဖန် ၎င်းမြေထပ်လွှာတို့ ခြောက်သွေ့ ကဲ့အက်သည့်အခါ အစိတ်စိတ်အမှာမှာ၊ နွယ်ချောင်းကလေးများသဖွယ် ဖြစ်ပေါ်၍ လာ ပြန်၏။ မြေဆီမြေလွှာတို့ထက် ကြမ်းတမ်း၏။ ထိုမြေနွယ်ချိုချောင်းကို လည်း ရှေးကလိုပင် တပ်မက်မောသော တဏှာဖြင့် စားကြသော ကြောင့် ရုပ်လှသူ၊ မလှသူ ကွဲပြားကာ မာန်မူထောင်ကြ၍၊ ၎င်းမြေ နွယ်ချိုလည်း ကွယ်ပျောက်ရပြန်၏။

ဤ၌ အစာအာဟာရ ကွယ်ပျောက်ရသည့် မာနအကြောင်းကို အနည်းငယ်ပြဦးအံ့- ၎င်းမာနသည် တခြားသော သူတပါးစည်းစိမ်ကို မနာလိုမှု၊ ငြူစုစောင်းမြောင်းမှုပြုသည့် ဣဿာတရားတို့ကဲ့သို့ပင် ထိုင်နေ ယင်းမှ အရေမရ အဖတ်မရ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်ရသည့် တရားစုတွင် ပါဝင်၏။

ဤသို့ ထိုင်နေရာ၊ အလိုလိုနေယင်းမှ လွန်ကဲမှုဖြစ်ပေါ်လာပါက ငြူစုစောင်းမြောင်းမှု၊ မနာလိုမှုတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင် သူတပါးတို့ကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးဆင်းရဲသွားအောင် ဒုက္ခပေါင်းစုံကိုဖြစ်ပေါ်စေသကဲ့သို့-

မာနသည်လည်း လွန်ကဲသော မာနဖြစ်ပေါ်လာပါက ပတ်ဝန်း ကျင်တို့ကိုသာမက မိမိကိုယ်ကိုပါ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဆင်းရဲမှုဖြစ်ပေါ်လာ စေတတ်သည်။ လောက၌ အကယ်ပင် ဘဝင်သွေးမြောက် မာနရောက် နေသောသူကို ပတ်ဝန်းကျင်ကကြည့်မရ၊ ရှုမရ ခတ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်တတ်ကြ သည့် သဘာဝကို မကြာခဏ တွေ့ဘူးကြလိမ့်မည်။ ထိုမာနစိတ်ရိုင်း၊ ဒီလှိုင်းကဲ့သို့ လွန်ကဲစွာ ကြွတ်ကပ်ပါက ရန်မူခံရခြင်း၊ မကောင်းသတင်း

ပြောဆိုခြင်း ခံရမည်မှာ မလွဲကောန်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မာနကြီး သူတယောက်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ တုတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲ ထောင်ထဲ ဝင်ရ သည်ကအစ၊ အပါယ်ကျသည့်အဆုံး၊ အကုသိုလ်အတုံးကြီးဖြစ်ရသည်မှာ ၎င်းမာနကြောင့်ပင် မဟုတ်လော-

လောကတွင် အထက်တန်းစားပုဂ္ဂိုလ်၊ အလတ်တန်းစားပုဂ္ဂိုလ်၊ အောက်တန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍၊ သုံးမျိုးသုံးစားရှိရာ တမျိုးတမျိုး၌စည်းစိမ် ပညာ၊ အဆင်းအသံ၊ ရာထူး၊ ဂုဏ်ရှိန်အားဖြင့် “တဘက်ဘက်ကသူများ ထက်မြတ်၏ သာ၏” ဟု မှတ်ထင်သော သေယျမာန် “သူတို့နဲ့ ဘာထူးသေး လဲ၊ အတူတူဘဲ” ဟု တန်းတူအားဖြင့် မှတ်ထင်သော သဒိသမာန်။ “သူတို့ အောက်ကျနေကော ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ရှိမှ ကိုယ်စားရတာ” စသည် ဖြင့် အောက်ကပင်၍ အထက်သို့ မာန်မူသော ဟိနမာန် ဟူ၍ သုံးမျိုးစီ ကွဲပြားပြန်၏။ ထိုတွင် အထက်တန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်၏ သေယျမာန်မူခြင်း၊ အလတ်တန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်၏ သဒိသမာန်မူခြင်း၊ ဟိနပုဂ္ဂိုလ်၏ ဟိနမာန် မူခြင်းတို့သည် ဟုတ်မှန်သော မာန်မူခြင်းဖြစ်၍ မိမိနှင့်မတန်သောအခြား မာန်မူခြင်းမျိုးကား မဟုတ်မမှန်သော မာန်မူခြင်းဟူ၍ ဆို၏။

မာန၏ သဘောလက္ခဏာကား ကုက္ကလံနှင့် တံခွန်တို့လို ငါ တကားဟု ထောင်လွှားမှု ပြုလုပ်လျက်၊ ငါ့အကြံ၊ ငါ့အပြော၊ ငါ့သဘော၊ ငါ့လုပ်တာမှန်၏။ တခြားသူတို့၏ အကြံ၊ အပြော၊ အလုပ်တို့ သည် အလကားဟု နှလုံးသွင်း၍ ခပ်ထောင်ထောင် ခပ်ကြွားကြွား ခပ်မာမာ မြင့်မောက်တတ်ခြင်း လက္ခဏာပင်ဖြစ်၏။

၎င်းမာနသည် လောဘစိတ်နှင့် ယှဉ်၍ဖြစ်ရ၏။ မိမိကိုယ်ကို ချစ် ခင်ခြင်း လောဘသလျှင် အရင်းခံရှိသောကြောင့် မာနဖြစ်လျှင်လောဘ လည်းတံ့၍ ပါလေပြီ။ လောဘနှင့် တံ့သည့်မာနများ လွန်လွန်ကဲကဲဖြစ် ပေါ်လာသောအခါ မြေလွှာလောက် မမှန်မြတ်သည့် နွယ်ချိုလည်း ကွယ်ကြလေတော့သည်။

၎င်းနွယ်ချိုကွယ်သောအခါ ကမ္ဘာဦးသားတို့သည် စုဝေးကြကုန် ၏။ ယခုကာလ မိမိတို့ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အဆင်မပြေတိုင်း အားမရ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသော် နောက်

သုံးသပ်ချက်

နောက်က ချမ်းချမ်းသာသာနေရာ၊ ထိုင်ရာ၊ စားခဲ့ရသည်ကို ပြန်ပြောင်း အောက်မေ့တတ်ကြသကဲ့သို့....

နွယ်ချိုကွယ်သည့်အခါ၌လည်း၊ ၎င်းသတ္တဝါတို့သည် (ငါတို့ အား ချိုသော နွယ်သည် ဖြစ်ခဲ့၏တကား) ဟူ၍ ညည်းတွားမှုကို ပြု ကြလေသည်။

၎င်းကား ထာဝရဟု မမှတ်သင့်၊ အကြင်အခါ၌ လူတို့သည် လုံ့လ၊ ဝီရိယ စိုက်ထုတ်၍ အလုပ်အကိုင်တို့ကို အားထုတ်၏။ အကုသိုလ် အမှုများကိုလည်း ပြုလုပ်သည့်သူများ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် နည်းပါး၏။ ထိုအခါသည် စည်ပင်ဝ ပြောနိုင်သည့်အခါပင် ဖြစ်ပေမည်။ အဘယ် ကြောင့်နည်း၊ လူတို့၏ စိတ်ဘည်းဟူသော နာမ် ဓာတ်လှိုင်းများက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထက်ထက်မြက်မြက်ဖြင့် ရုပ်ဝတ္ထုတို့ကို ရိုက်ခတ်၍ စေပါးနိုင်စွမ်း ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ၎င်းဖြစ်စွမ်းခဲ့သော သာဓက တို့လည်း များစွာရှိခဲ့သည်မဟုတ်လော။

ဆက်ဦးမည်၊ ကမ္ဘာဦးသား သတ္တဝါများမှာ ထိုသို့ မာနဖြစ်ကြ သော်လည်းအကုသိုလ်အကြီးမားဆုံးဟု မခေါ်နိုင်သေး၊ ထမင်းအိုးတလုံး လုံးမှ ကြွက်ချေးတတုံးလောက် ရောက်နေသကဲ့သို့သာ ဖြစ်သေး၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုခေတ် လူတို့ထက်စာလျှင် အဆပေါင်း တရာ လောက် စိတ်ရော ကိုယ်ရော နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းနေမည်မှာ မလွဲ၊ မွေးကင်းစကလေးများကိုပင်ကြည့် စိတ်ကြမ်း စိတ်ယုတ်များ မဖြစ်ပေါ် တတ်သေး။ ထို့ကြောင့် အသားအရည် အရိုးအဆစ်ကလည်း ပျော့ ပျောင်း၏။ နို့ကိုစို့ရုံနှင့် ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မျှတနိုင်စွမ်း ရှိနေလေ သည်။

ထို့အတူ ကမ္ဘာဦးသား သတ္တဝါများမှာလည်း မြေဆီလွှာ မြေနှယ်တို့ကို စားသုံးသည့်အခါဝယ် နို့စမ်း၊ ဒိန်ခဲများ စားရသကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်၌ အဆီအသားဖြစ်ပြီးနောက် အဖတ်အကာ အနည်းငယ်သာ ကြွင်းကျန်ကြ၏။ ထိုကြွင်းကျန်သော အဖတ် အကာတို့မှာလည်း ဝမ်း တွင်းမီးခေါ် ပါဓကဓာတ်ဖြင့် ချက်လိုက်သည်နှင့် ကုန်ခန်း သွား၍ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စွန့်ဘွယ်မလိုဘဲ သူ့အိုးနှင့်သူ့ဆန် တန်နေသော အချိန်အခါပင် ဖြစ်လေသည်။

မြေဆီဖြူလွှာ၊ မြေနှုတ်တို့ ကွယ်ပျောက်ပြီးသည့်အခါ သတ္တဝါ တို့ကံနှင့်သဘာဝနိယာမ အေးလျှင်စွဲ ထွန်ဖြင့် ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးစရာမ လိုသော သလေးဆန်သီးသီးသော သလေးကောက်ပင်များ ပေါ်လာ ပြန်သည်။

၎င်း သလေးဆန်သည် ယခုခေတ် စပါးတို့ကဲ့သို့ အခွန်တထပ် ဆန်အနှစ်ကထပ်ရှိနေသည်မဟုတ်၊ ဆန်အနှစ်ချည်းသာ အပင်၌ သီးနေ ကြခြင်း ဖြစ်၏။

(စပါးနှင့် ဆန်ကို မျက်စိ၌ ကွဲအောင်မြင်ပါလေ)

၎င်းသလေးဆန်သီးများကို အိုးတွင်ထည့်၍ ဇောတိပါသာဏ ခေါ် မီးကျောက်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လျှင် အလိုလို မီးတောက် လျက် ထမင်းကျက်မှ မီးငြိမ်းသည်ဟုဆို၏။ အော်တိုက်တစ် စနစ်သည် ၎င်းအချိန်ကစသည်က အထပ်ထပ်ဖြင့် ပြုံးမိ၏။

၎င်းသလေးထမင်းတို့၏ စွမ်းရည်ကိုလည်း ကြည့်ဦး.... မြတ်လေးပန်းကလေးများသဖွယ် ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်လှပရုံမက အချို၊ အချဉ်၊ အငန် စသော စားလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်ရာ အရသာများ ပါသည့်အပြင် အသား၊ အသီး၊ ရွက် စသည့် ဟင်းများ ချက်စရာမလို ပဲ ၎င်းသလေးဆန် ထမင်းကို စားရုံနှင့် ဟင်းနှင့်ရော၍ စားရသလို အရ သာရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ယောကျ်ား မိန်းမ ကွဲပြားကြခြင်း

သလေးဆန် ပေါ်လာသောအခါ ထူးခြားမှုတခု ဖြစ်လာ၏။ ထိုကား အခြားမဟုတ်၊ မြေဆီ မြေလွှာ မြေနှုတ်တို့ကို စားသုံးစဉ်က ၎င်းအဟာရတို့ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းမှုကြောင့် စားသုံးလိုက်လျှင် အဆီ အသားဖြစ်ပြီးနောက် အဖတ်အကာအနည်းငယ်သာ ကျန်၏။ ၎င်းအဖတ် အကာမျှ မှာလည်း ငမ်းမီးပါစကခေတ်နှင့် ချက်လိုက်ရုံဖြင့် ကုန်ခန်း နိုင်သည်က ရှေ့၌ ပြခဲ့ပြီး၊ ယခုခေတ်ကာလ ပျော့ပျောင်းသောထမင်း နှင့် ကြမ်းတမ်းသော ထမင်းစားလျှင်ပင် ပျော့ပျောင်းသော ထမင်း က အစားကြေလွယ်၍ ကြမ်းတမ်းသော ထမင်းကို စားလျှင် အစာ မကြေတောင့်ပြီး ကာလကြာရှည်စွာ ခံနေသကဲ့သို့....

ယောကျာ်းမိန်းမ ကဲ့ပြားကြခြင်း

၎င်းသလေးထမင်းကို စားသုံးသောအချိန်၌ကား ဝမ်းမီးလောင် ရုံမျှဖြင့် မကုန်ခန်းနိုင်ဘဲ အရည်အဖတ် (ကျင်ကြီးကျင်ငယ်များ များစွာ ကျန်ရှိနေတော့သည်။

ရှေ့၌ဖြစ်ပြီးသည့်အတိုင်း ကမ္ဘာဦးသတ္တဝါများမှာ ကျင်ငယ် လမ်း၊ ကျင်ကြီးလမ်း (ဝါ)ယောကျာ်း၊ မိန်းမလိင်အင်္ဂါများမကဲ့ပြား သေးသော နပုံးလိင်ပိုင်ရှင်များသာ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်း၌ ရှိသော ဝါယောဓာတ်က အရည်အဖတ်များကို မှုတ်ထုတ် တွန်းကန်နေလေရာ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်လမ်းများ လိုနေ၏။

ထိုအခါ ယခုကမ္ဘာတခု မဖြစ်မီ ရှေးက ဖြစ်ခဲ့သော ကမ္ဘာ တခု၌ ယောကျာ်းဖြစ်ခဲ့သော သတ္တဝါသည် ယောကျာ်းလိင်အင်္ဂါ ထင် ရှားဖြစ်လာ၍ မိန်းမဖြစ်ခဲ့သော သတ္တဝါသည် မိန်းမလိင်အင်္ဂါများ ထင် ရှားဖြစ်လာ၏။ ထိုမှစကာ မိန်းမနှင့် ယောကျာ်း ကဲ့ပြား၍ လာသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဤ၌ အလျဉ်းသင့်၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်သွားလာပုံကို သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌကထာနည်းကျကျ ပြဉ်းအံ့။

ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်မှုကို စိမ့်ဖန်တီးသော သူတယောက် ကိုယ် တွင်း၌ရှိသည်မဟုတ်။ မှည့်လွန်းသော အနာ၌ ရှိသော ပြည်တို့သည် အလိုမရှိပဲ ပိုထွက်လာသကဲ့သို့၎င်း အိုးအတွင်း၌ အလွန် ပြည့်လွန်းပါက ရေများလျှံထွက်လာသကဲ့သို့၎င်း။

အီစာကျက်အိမ်နှင့် ကျင်ငယ်အိမ်တို့၌လည်း ကျင်ကြီးကျင်ငယ် များ ပြည့်လွန်းနေပါက အတွင်း၌ရှိသော စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သော ဝါ ယောဓာတ်များက တွန်းကန် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည့် အတွက် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စွန့်ခြင်း စသည့် အမှုတို့ဖြစ်ပေါ်ပြုလုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို သည်။

အကယ်၍ အောင့်အီးပြီး မပြုလုပ်ပဲနေခဲ့လျှင်(ဝါ) ဓာတ်ချုပ် မှု လွန်ကဲလျှင် ခန္ဓာကိုယ်မှ ချွေးများယိုစီးခြင်း မျက်လုံးများလည်ခြင်း၊ တခြားရောဂါများ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားခြင်း စသည့် မကောင်းကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

မေထုန်သံဝါသပေါင်းဆုံခြင်းအစ

ဆက်ဦးအံ့-ထိုသို့ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ ကဲ့ပြား၍ လာသော အခါ မတူညီသော ပုံသဏ္ဍာန်သဘောကြောင့် မိန်းမဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ကလည်း ယောက်ျားဖြစ်သူကို ရှန်းရှန်းစားစား တစိန်းစိန်းကြည့်ရှု၏။ ယောက်ျား ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မိန်းမ ဖြစ်သူကို ရှန်းရှန်း စားစား တစိန်းစိန်း ကြည့်ရှု၏။ ထိုသို့ တယောက်နှင့်တယောက် ရှန်း ရှန်းစားစား တစိန်းစိန်းကြည့်ရှုမှု လွန်ကဲလာသောအခါ ပြင်းစွာတပ် မက်သည့် ကာမရာဂစိတ်ဓာတ် ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ၎င်းကာမရာဂ ကြောင့် ဘိလူးဖမ်းစားခံရသလို တဏှာရာဂ ပူးဝင်၍ ကိုယ်ကို ပူလောင် စေသောအခါ သွေးသား ဆူကြွ မေထုန် သံဝါသအမှုကို ပြုကျင့်ကြ တော့သည်။

ကမ္ဘာဦးဓလေ့တခု

တခြားလူသားတို့သည် မေထုန် သေဝန် အမှုပြုကြသည့် ၎င်း တို့ကို ဖွဲ့မြင်ရသောအခါ-(ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ သူများ ပျက်စီးလေလော့။ ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ သူများ ပျက်စီးလေလော့ အဘယ်ကြောင့် ဤယုတ်မာ သော အမှုကို ပြုကျင့်ရသနည်း) စသည်ဖြင့် ပြောဆို၍ မြေမှုန့်၊ ပြာ၊ နွားချေးတို့ဖြင့် ပစ်ကြ ခတ်ကြ နှင်ထုတ်ကြတော့သည်။ ၎င်းတို့သည် ဗြဟ္မာတို့မှ ပြောင်းရွှေ့လာကြသော သူများဖြစ်ရာ ကာမရာဂကို စက် ဆုပ်သော စိတ်ဓာတ်များ ၎င်းတို့၌ ကိန်းအောင်းနေကြ၍ ထိုသို့ပစ်ကြ ခတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ယခုကာလ၌ မင်္ဂလာမူပြုကြလျှင် ခဲဘိုးတောင်းသည် ဟုဆိုကာ ခဲများဖြင့် ပစ်ခတ်ကြ၏။ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ် ကြသည်မသိကြသော်လည်း ကမ္ဘာဦးအခါက အိမ်ထောင်ပြုမှုကိုပင်အဓမ္မ အလုပ်ဟု သတ်မှတ်ထားပေရာ မသူတော်တွေကို အားမပေးချင်၍ပစ် ခတ်နှိပ်ကွပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုပစ်ခတ်မှုကိုပင် ကောင်းသောအလုပ်ထင်၍ ယနေ့တိုင်အောင် စွဲမြဲသော ဓလေ့အဖြစ်ဖြင့် ကျင့်သုံးနေကြပေသည်။

လူနေအိမ်စနစ် ပေါ်လာခြင်း။

ယုတ်မာသော မေထုန်သံဝါသအမှုကို ပြုကျင့်ကြသောကမ္ဘာဦး သားတို့မှာ မိမိတို့နေမြဲဖြစ်သော ရွာနိဂုံးများသို့ တလနှစ်လနှင့်ဝင်ခွင့်

ပျင်းရိသူများကြောင့် ပုဂ္ဂလိကလယ်ပေါ်လာခြင်း ၅၃

မရကြ၊ ထိုသို့ဝင်ခွင့်မရသည့်အထဲကပင် ၎င်းတို့မှာ ကာမရာဂမေထုနသံ ဝါသအမှုကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု မရှိကြဘဲ အပိုင်းအခြားမရှိ ပြုကျင့်မှီဝဲ ကြတော့၏။

မှန်၏၊ အိပ်မှု၊ သေရည်အရက် သောက်စားမှု၊ မေထုနသံဝါသ အမှုဟူသော ဤသုံးပါးသည် မရောင့်ရဲ မတင်းတိမ်နိုင်သော အမှုများ ဖြစ်ရာ ၎င်းဖောက်ပြန်သော ကမ္ဘာဦးသားတို့မှာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှုမရှိ ကြရုံမက ၎င်းတို့၏ ယုတ်မာသော အကျင့်တို့ကိုလည်း လွတ်လွတ်လပ် လပ် ပြုကျင့်နိုင်ကြရန် အကာအကွယ် သဘောဖြင့် အိမ်များကိုဆောက် လုပ်လာကြတော့သည်။ သံဝါသအမှုပြုကျင့်သည်ကို ထောက်ဆ၍ ကိုယ် ဝန်လွယ် သားဖွား လူဦးရေများ တိုးပွားလာမည်မှာလည်း အထင် အရှားဖြစ်နေ၏။

ပျင်းရိသူများကြောင့် ပုဂ္ဂလိက လယ်မြေများ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း။

ကမ္ဘာဦးသားတို့သည် မြေဆီ မြေလွှာ မြေချို ကွယ်ပြီးသည့်နောက် ဆန်ကဲ့မပါ၊ ဖဲ့မပါ စင်ကြယ်ပြီး အနံ့ ကောင်းလှသည့် သလေးဆန်ကို စားသောက်ကြရာတွင် ထင်းဖြင့်ချက်စရာ မလိုရုံမျှမက ညနေစာကိုမနက် ပိုင်းကရိတ်ပြီး ထားလိုက်လျှင် ရိတ်ပြီးသား ရိုးဖြတ်များက ပြန်လည်၍ နောက်နေ့တွင် စည်ပင် ပေါက်ရောက်နေ၏။ ထိုအတူ မနက်ဖန်မနက် စာကို ယနေ့ညနေကရိတ်လျှင်လည်း ဤအတိုင်းပင် ရိတ်ဖြတ်သည့် အရာ မထင်ဘဲ ပြန်၍ပေါက်ရောက်နေ၏။ ဤမျှအထိ မျိုးဗီဇကောင်းသောမျိုး များကို စားသောက်နေကြသည့် အချိန်သည် ၎င်းတို့ပိုင်သော ဘုံလယ် မြေစနစ်အပေါ်တွင် မှီခိုစားသောက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ပျင်းရိ သောစိတ်ရှိသော လူသားတယောက်က ဤသို့အကြံထုတ်လာ၏။

“ငါဟာ ညစာကို ညဉ့်အခါတကြိမ် နံနက်စာကို နံနက်အခါ တကြိမ်ယူရသည်မှာ ပင်ပန်းလှသည်၊ ပင်ပန်းခံမနေဘဲ သလေးဆန်ကို တကြိမ်တည်းနှင့် မနက်စာ ညစာကို အောင်ယူရလျှင်ကောင်းသော” ဟု အကြံဖြစ်ပြီးနောက် အကြံအစည်အတိုင်း လုပ်ကိုင်၏။

ထိုအခါ နောက်လူသားတယောက်သည် ၎င်းထံသို့ ချဉ်းကပ်လာ ပြီး သလေးဆန်ယူရန် ခေါ်ဘော့ရာ တခါတည်းနှင့် နှစ်နှစ်စာ ယူပြီး ကြောင်း ပြန်ပြော၏။

ထို့အခါ နောက်ကလူများကလည်း လူပျင်းအတုကို ခဏခြင်း ယူလာကြတော့ရာ ဟကြိမ်တည်းဖြင့် ရှစ်ရက်စာယူသည်အထိ ဖြစ်လာ ကြတော့၏။

သဘာဝတရားကြီးသည် အထပ်ထပ်ပင် လူတို့၏ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်၏။ သို့သော် လူတို့သည် သဘာဝတရားကြီးကို ကျေးဇူးမပြုရုံမျှ မက အလေးဂရုပင် မပြုချင်ကြ။ ထို့အခါ သဘာဝတရားကြီးက လူ သားတို့ကို အရေးမစိုက်ချင်သလို ဖြစ်လာပြန်၏။

သလေးဆန်ကို လူပျင်းတို့က တခါတည်းနှင့် ရှစ်ရက်စာ ယူကြ သောအခါ သလေးဆန်၌ ဖွံ့နံ့ ဖွံ့ခံ့တို့ ဖုံးအုပ်လာ၏ ယခုမြင်ရသည့် စပါးများအတိုင်းပင် ထူးခြားမှုမရှိ။

ရိတ်ပြီးသား ရှိုးပြိတ်များစွာလည်း ပြန်၍မပေါက်တော့ဘဲ ဖြတ် ရာဇုတ်တုတ်သာရှိ၏။ သလေးစပါးပင်များမှာလည်း ဟိုတစု သည်တစု သာ ပေါက်တော့သည်။ သဘာဝမြေပဒေသာမှာ ထိုအခါကစ၍ ကင်း ဆိတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ လူအများသည် စုံဝေးတိုင်ပင်ကြ၍ ညည်း ဟွားကြတော့သည်။

“အချင်းတို့၊ လူတွေမှာ ယုတ်မာသောတရားတွေ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာပြီး ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါနဲ့ ကောင်းကင်မှာ သွားလာနိုင်သည့် ဘဝက ကိုယ်ရောင်ကွယ်ပျောက် နေလတို့ ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။

မြေထိ-မြေလွှာ-မြေနှယ် အစာအာဟာရများမှ သလေးစပါးကို စားရသည့်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြရ၏။ ဒါကြောင့် ငါတို့သည် သလေး စပါးခင်းကို ဝေခြမ်းပြီး ပိုင်းခြားထားရလျှင် ကောင်းမည်ဟုတိုင်ပင်ပြီး ညည်းတွားကြကာ သလေးစပါးကို ဝေခြမ်းပြီး ပိုင်းခြားထားကြ၏။ ထိုမှစ၍ သမိုင်းဦးပုဂ္ဂလိက လယ်ယာမြေစနစ် ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ကမ္ဘာဦးခိုးမှုနှင့် ပညာပေးစနစ်

ထိုသို့ ပုဂ္ဂလိက လယ်ယာမြေများ ပေါ်လာပြီး ကာလအတန်ကြာ သောအခါ လျှပ်ပေါ်လော်လီ မတည်ကြည်သော စိတ်ထားရှိသော ဝိသမလောဘ သမားတယောက်သည် မိမိဝေစုလယ်ယာမှ စပါးကိုမသုံး စွဲဘဲ သူတပါးဝေစု အဘို့ကို မပေးဘဲယူ၍ သုံးစား၏။

မဟာသမ္မတမင်း တင်မြောက်ခြင်း

ထိုသူခိုးကို တခြားလူများတွေ့၍ ဖမ်းဆီးကြပြီးနောက် “အချင်း၊ သင်သည် ယုတ်ညံ့သော အမှုကိုပြုဘိ၏တကား၊ သင်သည် မိမိအဖို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝှက်ပြီး သူတပါးအဖို့ကို မပေးပဲ ယူ၍သုံးစားဘိ၏။ အချင်း၊ နောက်တခါ ကျွန်ုပ်တို့ယုတ်မာသော ခိုးမှုကို မပြုလင့်” ဟု ပညာပေး၍ ဆုံးမလှူတ်လိုက်၏။

လူဆိုးကိုထိန်းသိမ်းကြခြင်းနှင့် လက်နက်ကိုင်စနစ် ပေါ်လာခြင်း

ထိုသူသည် ပထမတခါ ခိုးမိသည်ကို နောင်တမရပဲ၊ ဒုတိယတကြိမ်ထပ်၍ ခိုးပြန်၏။ ဒုတိယအကြိမ်၌ လည်းပညာပေး၍ လှူတ်လိုက်ကြပြန်၏။ ဒုတိယအကြိမ်၌လည်း မမှတ်ပဲ တတိယအကြိမ် ထပ်၍ ခိုးသောအခါ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး ပညာပေးရုံမက တချို့က လက်ဖြင့်ရိုက်ကြကုန်၏။ တချို့က ခဲဖြင့်ထုကြကုန်၏။ တချို့က တုတ်ဖြင့်ရိုက်ကြကုန်၏။

ထိုသို့ရိုက်နှက်ဆုံးမသောအခါ တချို့ သူခိုးများက မခိုးကြောင်း လိမ်လည်ပြောဆိုကြ၍ ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းကာ အမှုပေါ်အောင် စစ်ဆေးကြကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ ခိုးမှု၊ ကဲ့ရဲ့မှု၊ လိမ်လည်မှု၊ လက်နက်ကိုင်မှုတို့သည် ထင်ရှားလာလေသည်။

မဟာသမ္မတမင်း တင်မြောက်ခြင်း

ထို့နောက် လူတို့သည် စည်းဝေးကြကုန်၏။ စည်းဝေးပြီးနောက် “အချင်းတို့၊ ခိုးမှု၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှု၊ လိမ်လည်မှု၊ လက်နက်ကိုင်မှု စသော အယုတ်တရားတို့သည် ထင်ရှားလာပေပြီ။ ဒါကြောင့် ရှုတ်ချထိုက်သူကို တရားသဖြင့် ရှုတ်ချနိုင်စွမ်းရှိသော၊ ကဲ့ရဲ့နှင့် ထုတ်သင့်သူကို တရားသဖြင့် ကဲ့ရဲ့ နှင့်ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိသော လူစာယောက်ကို ငါတို့ ရှေးကောက်ကြကုန်စို့။ ၎င်းကိုလည်း ငါတို့လယ်ယာမှ သလေးဆန်အဖို့ အစုကိုထောက်ပံ့ကြကုန်စို့ - ဟု စည်းဝေးကာ ညည်းတွားကြကုန်၏။

ရိက္ခာထောက်ပံ့ခြင်း

ထို့နောက် ၎င်းတို့အထဲတွင် ရုပ်ရည် လှပရုံမက ရှုချင်စဖွယ်၊ ကြည်ညိုစဖွယ် ဥပဓိရုပ်ရှိ၍ စွမ်းအင်လည်း ရှိသော လူသားအား ချဉ်းကပ်၍....

“အချင်း၊ လာပါလော့၊ ရှုတ်ချထိုက်သူကို တရားသဖြင့် ရှုတ်ချပါ။ ကဲ့ရဲ့ နှင့်ထုတ်ထိုက်သူကို တရားသဖြင့် ကဲ့ရဲ့နှင့်ထုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့

က သင့်အား သလေးဆန်အဖို့တစုကို ပေးပါအံ့” ဟု ပြောဆိုကြကာ မင်းအဖြစ် တံင်မြောက်ကြလေသည်။ ၎င်းမဟာသမ္မတမင်းကား ယခု ပွင့်တော်မူပြီးသော ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားအလောင်းပင် ဖြစ်၏။

၎င်းကို ထောက်ပံ့သော သလေးစပါး ရိက္ခာမှာ လယ်သမား တယောက်လျှင် ယခုခေတ်သုံးနှင့် တွက်လျှင် နှစ်တင်းသုံးစိတ်၊ ပါဠိလို တအမ္မဏရှိ၏။ မဟာသမ္မတအမည်ခံ ၎င်း၏ အမည်ရင်းကား “မန့်” ဟု ခေါ်၏။ နောက်လူတို့မှာ သူ၏စကားကို နားထောင်သောကြောင့် မနုဿဟု တွင်လာ၏။ ၎င်းတင်မြောက်ခံရသောသူကို ကမ္ဘာဦးလူတို့က မဟာသမ္မတ မဟာသမ္မတဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြ၏။

ထို့နောက် လယ်မြေတို့၏ အရှင်ဖြစ်သောကြောင့် ခတ္တိယ၊ခတ္တိယ ဟူ၍ ဒုတိယနာမည်ဖြင့် ခေါ်ဆိုကြ၏။ ထို့နောက် သူ၏ အပြု အမူ အဆုံးအဖြတ်တို့သည် သူတပါးတို့ကို နှစ်သက်စေတတ်သော ကြောင့် ရာဇာ-ရာဇာဟူ၍ တတိယနာမည်ဖြင့် ခေါ်ဆိုကြပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်၏ အမည် အပြည့်အစုံကို ရေးရလျှင် ‘မဟာသမ္မတ ခတ္တိယရာဇာ’ဟူ၍ ထင်ရှားလာပေသည်။

၎င်းမှစ၍ အမျိုးဇာတ်များ ထင်ရှားစွာ သတ်မှတ်လာပြန်သော ကြောင့် ကမ္ဘာတွင် ၎င်းခတ္တိယမင်းမျိုး မင်းနွယ်သည်သာ အမျိုးဇာတ် အားဖြင့် အဦးဆုံးဖြစ်ပေါ်၍ လာသည့် မျိုးနွယ်စုအဖြစ်ကား ထင်ရှား လောက်ပေပြီ။

ဤ၌ ကမ္ဘာဦးအစ မဟာသမ္မတမင်းမှစ၍ ရေတွက်ခဲ့သော သက္ကရာဇ်ကို ဗေဒင်ကျမ်းတို့၌ လာသည့်အတိုင်း ပြဦးအံ့—

သက္ကရာဇ်ကို ကမ္ဘာတည်ဦး မဟာသမ္မတမင်း လက်သက်တော် မှစ၍ ရေတွက်မှတ်သားလာခဲ့ကြရာ....

(က) သက္ကရာဇ် တသန်း တသိန်း လေးသောင်း ကိုးထောင်ခုနစ် ရာ ရှစ်ဆယ် ခုနစ် (၁၁၄၉၇၀၇) သို့ ရောက်သောအခါ (အာကာရဋ္ဌ) မင်းသည် သက္ကရာဇ်ဖြိုကိန်းကြုံသဖြင့် (၁၁၄၉၇၀၅) ကို ဖြိုပစ်ကာ အကြွင်း ၂-နှစ် ထားခဲ့၏။

(ခ) တဖန် သက္ကရာဇ်များကို ရေတွက်လာခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်း တကုဋေ လေးသန်း ကိုးသိန်း သုံးသောင်း ရှစ်ထောင် ငါးရာ ခြောက်

ဆယ်နှစ် (၁၄၉၃၀၅၆၂) သို့ရောက်သောအခါ (ကုသ) မင်းကြီးသည် သက္ကရာဇ်ဖြိုကိန်းကြံသဖြင့် (၁၄၉၃၀၅၆၀)ကိုဖြိုပစ်ကာအကြောင်း ၂-နှစ်ထားခဲ့၏။

(ဂ) ဆက်၍ သက္ကရာဇ်များကို ရေတွက်လာခဲ့ရာ သက္ကရာဇ် ရှစ်ထောင် ခြောက်ရာ လေးဆယ်ခုနှစ် (၀၆၄၇) သို့ ရောက်သော အခါ ဆိုးတော် (အဉ္စန)မင်းကြီးသည် သက္ကရာဇ်ဖြိုကိန်းကြံသဖြင့် (၀၆၄၅) ကို ဖြိုပစ်ကာ အကြောင်း ၂-နှစ်ကို ထားခဲ့ပြန်၏။

(ဃ) တဖန် သက္ကရာဇ်များကိုဆက်၍ ရေတွက်လာခဲ့ရာ သက္ကရာဇ် (၁၄၀) ဘီစီ(၅၄၄)သို့ ရောက်သောအခါ (အဇာတသတ်) မင်းကြီးသည် သက္ကရာဇ်ဖြိုကိန်းကြံသဖြင့် အကြောင်းမရှိ (၁၄၀) ခုလုံး ဖြိုပစ်ကာ ပထမသံဂါယနာတင် သာသနာသက္ကရာဇ် ၁-ခုနှင့် ညီစေသည်။

(၎င်း ၁၄၀-၌ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသည်)

(င) ဆက်လက်၍ သက္ကရာဇ်များကို ရေတွက်လာခဲ့ပြန်ရာ သက္ကရာဇ် လေးရာသုံးဆယ်သုံး(၄၃၃) သို့ရောက်သောအခါ (သီရိရာဇ်) မင်းကြီးသည် သက္ကရာဇ်ဖြိုကိန်းကြံသဖြင့် (၄၀၃) နှစ်ကို ဖြိုပစ်ကာ အကြောင်း(၃၀) သုံးဆယ် ထားခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် ၎င်းသက္ကရာဇ် မပြုခဲ့၍ မူရင်းအတိုင်းသာ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

(စ) ဆက်လက်၍ သက္ကရာဇ်များကို ရေတွက်လာခဲ့ပြန်ရာ သက္ကရာဇ် ခြောက်ရာနှစ်ဆယ်လေး (၆၂၄)သို့ ရောက်သောအခါ သီရိခေတ္တရာပြည် သုန္ဒရီမင်းကြီးသည် ဒေါဒေါရသခေါ် နှစ်ရှည် သက္ကရာဇ်ဖြိုကိန်း ကြံသဖြင့် (၆၂၂) ကို ဖြိုပစ်ကာ အကြောင်း ၂-ခု ထားခဲ့ပြန်သည်။

ထူးချွားချက်ကို ပြဦးအံ့ - သုန္ဒရီမင်းကြီးလက်ထက် သက္ကရာဇ် (၆၂၃)သို့ ရောက်သောအခါ အိန္ဒိယပြည် မြောက်ပိုင်း၌ အုပ်စိုးသော သာလိဂါဟနသကခေါ် ဘုရင် (ကန်နစ်သျှက်) မင်းက ရောက်နေဆဲ အိန္ဒိယသက္ကရာဇ် (၃၁၀၀)မှ (၃၁၇၉)ကို ဖြိုပစ်၍ ၁-ခုကြောင်းထားပြန်ရာ....

မြန်မာပြည်က သုန္ဒရီမင်း ၆၂၄-မှ ၆၂၂-ကို ဖြိုပစ်ကာ ၂-ခု ကြွင်းထားသော သက္ကရာဇ်နှင့် အကြွင်းချင်းညီကာ သက္ကရာဇ်ချင်း တူညီခဲ့လေသည်။

(ဆ) တဖန် သက္ကရာဇ်များကို ရေတွက်လာခဲ့ရာ သက္ကရာဇ် (၅၆၂) အေ-ဒီ(၆၃၈) သို့ ရောက်သောအခါ ပုဂံ-ပုပ္ဖါး ထေရ်ရဟန်းကြီးသည် ခဆပဉ္စခေါ် နှစ်တို့ သက္ကရာဇ် ဖြိုကိန်းကြံသဖြင့် (၅၆၀) ကို ဖြိုပစ်ကာ အကြွင်း ၂-နှစ် ထားခဲ့ပြန်သည်။

(ဇ) တဖန်ဆက်လက်၍ ရေတွက်လာခဲ့ရာ သက္ကရာဇ် (၈၀၀) ပြည့်သို့ ရောက်သောအခါ အင်းဝပြည်မိုးညှင်းမင်းကြီးသည် သက္ကရာဇ်ဖြိုကိန်းကြံသဖြင့် (၇၉၈) ကို ဖြို၍ အကြွင်း ၂-ခုထားခဲ့သော်လည်း သက္ကရာဇ်မပြီသဖြင့် မူရင်းအတိုင်းသာ တည်နေတော့ရာ ယခုသုံးစွဲနေသော မြန်မာသက္ကရာဇ် စနစ်သည် ပုဂံပြည်က ပုပ္ဖါး စောရဟန်းမင်းကြီးမှစ၍ သတ်မှတ်ထားသော သက္ကရာဇ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းဗေဒင်ကျမ်းများမှ အဆိုအရ ဆိုလျှင် မဟာသမ္မတမင်းလက်ထက်မှ ယနေ့တိုင်သည့် နှစ်ပေါင်း တဆယ့်ခြောက်သန်းကျော် (၁၆၀၉၉၇၀၂) ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ဗြာဟ္မဏလူမျိုးပေါ်လာခြင်း

ထိုသို့ ခတ္တိယအမျိုးအနွယ်ပေါ်လာပြီးနောက် အကုသိုလ်တရားကျူးလွန်သည့်သူများ များပြား၍လာပေရာ လူတစုသည် ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။

(ငါတို့သည် မကောင်းမှု အကုသိုလ်တို့ကို မျှောပစ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေစွ) ဟု အကြံဖြစ်ပြီး သစ်ရွက်မိုး ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ နေကာ စျာန်တရားကို ဝင်စားကြ၍ မကောင်းမှုများကို မျှောပစ် ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဗြာဟ္မဏဟူ၍ အမည်တွင်လာလေသည်။

၎င်းတို့လူစုမှ တချို့သည် စျာန်မရကြသည့်အခါ ရွာနိဂုံးများသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ဗေဒင်မန္တန်ယတြာ စသည်တို့ကို ပြုစုပို့ချ၍ နေကြလေသည်။

ကမ္ဘာဦးအခါက ၎င်းဗေဒင်မန္တန် စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခြင်းကို ယုတ်ညံ့ သည့်အလုပ်ဟူ၍ သမုတ်ခဲ့ကြ၏။

ကုန်သွယ်လယ်လုပ်သူများ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း

ကုန်သွယ်လယ်လုပ်သူများပေါ်ပေါက်လာခြင်း

ခတ္တိယနှင့် ဗြာဟ္မဏတို့မှာ—

လူအများကို စောင့်ရှောက် အုပ်စိုးရခြင်း၊ ဗျာပရ များခြင်း၊ ဝေဒကျမ်းဂန်တို့ကို ရှုတ်တဲအကြံရခြင်းတို့ကြောင့် ကာမဂုဏ်တို့ကို ပြင်းပြင်းပြပြ မခံစားရဟု ဆို၏။ ထိုအချိန်တွင် အချို့ သတ္တဝါတို့သည် အိမ်ထောင်ပြုကြ၍ တသီးတခြား ကုန်သွယ်၊ လယ်လုပ်၊ နွားမွေး စသည့် အလုပ်တို့ကို သင့်တော်အောင် လုပ်လျက် ကာမဂုဏ်ကိုလည်း ခံစားမှု၌ လွတ်လပ်စွာ ရှိလာသောအခါ 'ဝေဿ' ကုန်သည်မျိုးဟူ၍ ထင်ရှားလာပြန်သည်။

ထို့နောက်မှတဖန်....

သားသတ်ခြင်း စသည့် သေးနုပ်ကြမ်းတမ်းသော အလုပ်ကို လုပ်ရသည့် 'သုဒ္ဒ'ဟု ခေါ်သည့် သူဆင်းရဲ လူတန်းစားမျိုး ထင်ရှားလာပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကမ္ဘာတည်ဦးစအခါက အမျိုးလေးပါးတွင် ပထမဦးဆုံး ခတ္တိယမင်းမျိုးက အရင်ဖြစ်၍ ထိုနောက်မှ ဗြာဟ္မဏပုဏ္ဏားမျိုးက ဖြစ်လာရပေရာ ပုဏ္ဏားများက မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ဗြဟ္မာမင်း၏ ခံတွင်းမှ မွေးဖွားကြ၍ မြင့်မြတ်သည်ဟု ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများ မဟုတ်မမှန်ကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် 'ဝါသေဋ္ဌ'အား အဂ္ဂညသုတ်တော်ကို ဟောကြား၍ ဖြေရှင်းပြတော်မူလိုက်လေသည်။

ဤကား ကမ္ဘာတည်ဦးစအခါသမယမှ အခြေအနေတို့ကို လူ့ဘောင်သမိုင်းနှင့်ယှဉ်လျက် 'ပထမကဏ္ဍ'ဟူ၍ သီးခြားခွဲ၍ပြလိုက်ပါသည်။

ဆက်လက်၍ အလယ်ခေတ်နှင့် နှောင်းခေတ်တို့၌ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လတ်သော လူ့ဘောင်သမိုင်းကို ဆက်လက်၍ လေ့လာကြည့်ရှုကြပါကုန်။

ဒုတိယပိုင်း

ကပ်လေးမျိုးနှင့် ထူးခြားခဲ့သောသမိုင်းများ

ပထမပိုင်းတွင် ဤကမ္ဘာမြေကြီး၊ နေ-လနက္ခတ်တို့ ပေါ်ပေါက်လာပုံကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာဆရာ ဖွင့်ဆိုချက်နှင့် သိပ္ပံပညာရှင်တို့ တင်ပြချက်များကိုညှိ၍ သုံးသပ်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ လူသားတို့မှာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အလိုအရ အောက်တန်းစားက လာသည်မဟုတ်၊ အထက်တန်းစားက လာသည်ကိုလည်း သိနိုင်ကြပါမည်။

(၎င်းတို့ အောက်တန်းစားကလာသော အယူအဆနှင့် အနီးဆုံးကား နောက်၌ ပြုလေ့သော ဆယ်နှစ်သက်တမ်းကာလကလူများသည် အသက်တမ်းကလည်းတို၊ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်တို့ကလည်း အင်မတန် ကြမ်းတမ်း ဖောက်ပြန်နေသော ဂူအောင်း ခြုံတိုးဘဝမျိုးသို့ ရောက်နေသော အချိန်ကာလမျှသာ အနီးစပ်ဆုံးဟု ထင်နိုင်စရာ ရှိ၏။)

ထိုသို့ ကမ္ဘာဦးပိုင်းကာလ၏ အခြေအနေများကို လေ့လာပြီး တဲ့အခါ ထို့ထက်အနည်းငယ် နှောင်းကာလ ဖြစ်သော လူ့ဘောင်သမိုင်း၏ အံ့ဩဘွယ်ဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာနိုင်ရန် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဒေသနာနည်းကျဆက်၍ တင်ပြပါမည်။ လေ့လာတဲ့အခါ၌ပို၍ မျက်ဝါးထင်ထင် သိမြင်နိုင်ရန် ကမ္ဘာတခု၏ သက်တမ်းအပိုင်း အခြားကို ဦးစွာ ပြပါဦးအံ့။

ကမ္ဘာဟုခေါ်သော ဤမြေပြင်ကြီးသည် ကျမ်းဂန်များမှာ လာတဲ့အတိုင်း သတ်မှတ်ပြရရင် ကပ်ကမ္ဘာတခု၏ (၄)ပုံ (၂) ပုံမျှသာ ရှိလေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ကပ္ပ သဒ္ဒါသည် မြေကြီးထူထည် အလုံးအစိုင်ကို ခေါ်သည်မဟုတ်၊ သက်တမ်းအပိုင်းအခြားကိုသာ ခေါ်သည်။ သို့သော် ယခုအများက မြေထူအစိုင်အခဲကို ကပ္ပ-ကမ္ဘာဟု ခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပထဝီ-ဘူမိ-စသည်တို့သာ မြေထူကို ဟောသော ပုဒ်များဖြစ်သည်။)

ကပ်လေးမျိုးနှင့် ထူးခြားခဲ့သောသမိုင်းများ ၆၁

လေးပုံ နှစ်ပုံ အချိန်ကာလကိုသိစေရန် အနည်းငယ်ပြပါဦးအံ့၊
၁။ ယခုကမ္ဘာမဖြစ်ခင် ပထမကမ္ဘာတခု ပျက်ဖို့ရာ ကမ္ဘာဖျက်
မိုးရွာသည်မှမီးလျှံ များငြိမ်းသည်တိုင်အောင် ပျက်နေဆဲကာလကို သံဝဏ္ဍ
အသင်္ချေယျကပ်လို့ ခေါ်ပါသည်။

(သံဝဏ္ဍ-ပျက်ဆဲသော၊ အသင်္ချေယျ-မရေမတွက်နိုင်သော နှစ်
များ) အသင်္ချေယျကို မရေမတွက်နိုင်သော နှစ်များဟု သုံးစွဲရသည်
ကား အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီ ဋီကာ၌ ဋီကာဆရာက ဥပမာတခုပြထား၏။

အလျားအနံတယူဇနာရှိတဲ့ ဂိုဒေါင်ကြီးအတွင်းမှာ မုန်ညှင်းစေ့
များကို အပြည့်ထည့်ထားပြီး ထိုအပုံထဲမှ အနှစ်တရာကြာမှ တစေ့ယူ
သော်လည်း ၎င်းမုန်ညှင်းစေ့များသာ ကုန်သွားမည်၊ အသင်္ချေယျ ကပ်
တခုဟာ မကုန်သေးဟု ဆိုပါ၏။

တချို့သော သဒ္ဒါစသော ကျမ်းများ၌ကား အသင်္ချေယျတခု
သည် ဂဏန်းတလုံးနောက်မှာ သုညပေါင်း တရံ့လေးဆယ် (၁၄၀)
ရှိ၏လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ္ပံပညာရှင်များ တွက်ချက်သော
အလင်း နှစ်ကိန်းသာမက ပါစကိန်းနှင့် တွက်လျှင်သော်မှ အသင်္ချေ
ယျတကပ်ဟာ ပါစယ်ပေါင်းများစွာ ရှိပေလိမ့်မည်။

၂။ တဖန်-မီးလျှံ များငြိမ်းပြီးသည်မှ ကမ္ဘာပြုမိုးမရွာသေးခင်
အပျက်အတိုင်း ဟာလာဟင်းလင်း တည်နေသော ကာလကို သံဝဏ္ဍဌာ
ယီအသင်္ချေယျကပ်ဟု ခေါ်သည်။

၃။ ကမ္ဘာပြုမိုးရွာသည်မှနေလ နက္ခတ်စုံသည်တိုင်အောင်သော
ကာလကို ဝိဝဏ္ဍအသင်္ချေယျကပ်ဟု ခေါ်သည်။

၄။ နေလနက္ခတ်စုံလင်စွာ ဖြစ်ပေါ်သည့်အချိန်မှ ကမ္ဘာပျက်
မိုးတဖန် ရွာသွန်းသော ကာလတိုင်အောင် (ယခုမိမိတို့ ကြုံတွေ့နေရ
သော အချိန်)ကို ဝိဝဏ္ဍဌာယီ အသင်္ချေယျကပ်ဟု ခေါ်သည်။

ရှေ့ကပြခဲ့ပြီးသော အသင်္ချေယျကပ်လေးကပ်ကိုသာ မဟာကပ်
ခေါ် တကမ္ဘာဟု ခေါ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုတွေ့ရသော မြေထူသည် မဟာကပ်ခေါ် ကမ္ဘာ
၏ လေးပုံနှစ်ပုံအချိန်သာ ရှိသည်ကား ပေါ်လွင်လောက်ပေပြီ။

တဖန် အသင်္ချေယျ ကာလအတွင်းကိုပင် တချို့က အချိန် တမျိုးနှင့် သတ်မှတ်ပြသေး၏။

အကြင်အခါမှာ လူသားတို့၏ အသက်သည် အသင်္ချေယျတမ်း မှ ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ တခါဆုပ်၏။ ဆယ်နှစ်တန်းမှ တဖန်အသင်္ချေယျ တမ်းသို့ တခါတက်၏။ ဤကဲ့သို့သော ဆုပ်ကပ် တက်ကပ် တစုံကို အန္တရတကပ် သတ်မှတ်၏။ ယင်း အန္တရကပ်ပေါင်း ၆၄ - ကပ် ကိုမှ အသင်္ချေယျတကပ်လို့ ခေါ်လေသည်။ ထို ဆုပ်ကပ် တက်ကပ် အစုံရှိသော ယခုကြုံတွေ့နေရတဲ့ အသင်္ချေယျ ကာလအတွင်းမှာ ဤကမ္ဘာ မှာ ထူးခြားသောကြောင့် ဘုရား ၅-ဆူပွင့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုငါး ဆူတွင်လည်း ဂေါတမဘုရားရှင်မှာ အနှစ်တရာတမ်းကာလမကြာသေး သော အခါကမှ ပွင့်တော်မူပြီးသောကြောင့်၎င်း၊ မေတ္တေယျဘုရားရှင် မှာလည်း နောင်ထက် အနှစ်ရှစ်သောင်းတမ်းရောက်မှ ပွင့်တော်မူလတံ့ ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း၊ အတိတ်က လူ့ဘောင်သမိုင်းကို ပြသောအခါ ဝယ် ရှေ့ဘုရားသုံးဆူတို့၏ ထူးခြားစွာ ပွင့်တော်မူခဲ့ပုံကိုသာ ပြပါအံ့။

ကကုသန်၊ ကောဏဂုမ်၊ ကဿပ၊ ဂေါတမ၊ မေတ္တေယျဟု ဤကမ္ဘာမှာ ပွင့်သော ဘုရားငါးဆူအနက် ကကုသန်၊ ကောဏဂုမ်၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား သုံးဆူတို့သည် ဆုပ်ကပ်တက်ကပ် ခေါ်သော အန္တရကပ်ပေါင်းများစွာ ခြား၍ ပွင့်တော်မူခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း မှတ်သားမှု လွယ်ကူရန် အနည်းငယ် ခွဲခြား၍ ပြပါအံ့။

ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသခင် အလောင်းတော်ကို ခေမဝတီ အမည်ရှိသော မင်းနေပြည်ကို အုပ်စိုးသော ခေမမင်းကြီး၏ လက်ထက်၌ ပုဏ္ဏားအမျိုးအနွယ်ဖြစ်သောခမည်းတော်အဂ္ဂိဒတ္တမယ်တော်ဝိသာခါတို့မှ မွေးဖွားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ သစ္စာလေးပါးသိ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော် မူရာ မှီ၍ ပွင့်ရသောသစ်ပင်ကား ကုက္ကိုပင်ဖြစ်ပြီး လက်ဝဲလက်ျာရံများမှာ ဘော့ ဝိဓုရထေရ်နှင့် သဗ္ဗိဝထေရ်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ၎င်း ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မှာ ရဟန္တာချည်း လေးသောင်း အရေ အတွက်ဖြင့် သာဝက သံဃာ့အစည်းအဝေးကြီး တကြိမ် ကျင်းပခဲ့ သည်ဟု ဆို၏။

ကပ်လေးမျိုးနှင့် ထူးခြားခဲ့သောသမိုင်းများ

ကကုသန်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် သတ္တဝါတို့အား တရားရေးအေး တိုက်ကျွေးတော်မူကာ အနှစ်လေးသောင်း သက်တော်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလေသည်။

ထိုနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာသော တချိန်သောအခါ မှာ ပွင့်တော်မူသော ကောဏဂုံမ် မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကို သောဘဝတီ အမည်ရှိသော မင်းနေပြည်ကို အုပ်စိုးသည့် သောဘမင်းကြီးလက်ထက်ဝယ် ပုဏ္ဏားအမျိုးအနွယ်ဖြစ်သော ခမည်းတော်ဟညဒတ္တမယ်တော် ဥတ္တရာတို့မှ ဖွားမြင်တော်မူခဲ့၏။ သစ္စာလေးပါးသိ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူရာ မှီ၍ပွင့်ရသော သစ်ပင်ကား ရေသဖန်းပင်ဖြစ်ပြီး လက်ဝဲ လက်ျာရံများမှာ ဘိယျောသထေရ်နှင့် ဥတ္တရထေရ်တို့ဖြစ်လေသည်။ ကောဏဂုံမ် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ ရဟန္တာချည်း သုံးသောင်းအရေအတွက်ဖြင့် သာဝက သံဃာ့အစည်းအဝေးကြီး တကြိမ်ကျင်းပခဲ့လေသည်။

ကောဏဂုံမ် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် သတ္တဝါတို့အား တရားရေးအေး တိုက်ကျွေးတော်မူကာ အနှစ်သုံးသောင်း သက်တော်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခဲ့ပြီ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတော်မူသော အခါ၌ ကဿပအမည်ရှိသော ဘုရားအလောင်းတော်ကို ကိုကီအမည်ရှိသော တိုင်းပြည်ကို အုပ်စိုးတဲ့ ကိုကီမင်းကြီးလက်ထက်မှာ ဗာရာဏသီမြို့ကြီးသည် အင်မတန်ကြီးကျယ် ခမ်းနားခဲ့၏။ ၎င်းဗာရာဏသီမြို့ကြီး၌ ပုဏ္ဏားအမျိုးအနွယ်ဖြစ်သော ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ္တ၊ မယ်တော် ဓနဝတီတို့မှ ဖွားမြင်တော်မူခဲ့၏။ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရရာ မှီ၍ ပွင့်ရသော သစ်ပင်ကား ပညောင်ပင်ဖြစ်ပြီး လက်ဝဲ လက်ျာရံများမှာ တိဿထေရ်နှင့် ဘာရဒွါဇထေရ်တို့ဖြစ်လေသည်။

၎င်းကဿပ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ရဟန္တာချည်း နှစ်သောင်းအရေအတွက်ဖြင့် သာဝကသံဃာ့ အစည်းအဝေးကြီး တကြိမ်ကျင်းပခဲ့၏။ ကဿပဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် သတ္တဝါတို့အား တရားရေးအေး တိုက်ကျွေးတော်မူကာ အနှစ်နှစ်သောင်းသက်တော်နှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ထိုဘုရားရှင်တို့သည် အစ အလယ် အဆုံးသုံးပါးလုံး၌ကောင်း ကျိုးတရားများနှင့်ဆိုင်သော ဒေသနာများကို ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ အကျိုးတရားတို့သည် အကြောင်းတရားများနှင့် ဆက်နွယ်မှုရှိနေကြောင်း ကို၎င်း၊ အားလုံးသော သက်ရှိသက်မဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု နာမ်ခံမှု အရာမှန်သမျှ တို့သည် အမြဲမရှိ အစိုးမရ အနိစ္စ အနုတ္တဟူ၍ ရှိကြောင်းကို၎င်း၊ ဟော ကြားတော်မူခဲ့၏။

ဆင်းရဲခြင်းအမှန် ဒုက္ခာသစ္စာ၊ ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းအမှန် သမုဒယသစ္စာ၊ ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ခြင်းအမှန် နိရောဓသစ္စာ၊ ဆင်းရဲ မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၏အကြောင်းအမှန် မဂ္ဂသစ္စာဟူသောသစ္စာလေးပါး တရားကိုလည်း ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ထိုဘုရားရှင်တို့ ဟောတော်မူ သည့်အတိုင်း အနှစ်သာရတရားကို ချုပ်၍ပြရလျှင်

× သည်းခံခြင်းတရားသည် မြတ်သောအကျင့်ပေတည်း၊
ဆင်းရဲကုန်ရာ အေးငြိမ်းရာမှန် သန္တိသုခနိဗ္ဗာန်သည်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။ ရဟန်းမည်သည် သူတပါးကို မညှဉ်းဆဲ၊
သူတပါးကို ညှဉ်းဆဲသူသည် ရဟန်းမဟုတ်။

- ၁။ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကို မပြုခြင်း၊
- ၂။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ခြင်း၊
- ၃။ မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်စွာ ထားခြင်း၊

ဟူသော တရားအချုပ်များသည် ဘုရားရှင်တို့၏ အနှစ်သာရများ ဖြစ် လေသည်။

ရှေးက ပြခဲ့ပြီးသည်တို့ကို သုံးသပ်ကြည့်လျှင် ကမ္ဘာဦးကာလ နှောင်းပိုင်း၌လည်း လူ့ဘောင်သမိုင်းမှာ ထူးခြားသောလူတို့၏ သမိုင်း မှတ်တိုင်မြင့်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေးသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ် သည်။

တတိယပိုင်း

(စကားချုပ်) ရှေ့ကပြခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ အပိုင်းများကို လေ့လာပြီး က ကမ္ဘာဦးကာလက လူ့ဘောင်သမိုင်းများနှင့် အနည်းငယ်နောက်ကျသော လူ့ဘောင်သမိုင်း၏ အလယ်ခေတ်လို့ ခေါ်လောက်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော စက္ကဝတ္တိသုတ်တော်ကို ဆက်၍ ပြပါအံ့။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဤစက္ကဝတ္တိသုတ်ကို ဟောရာမယ်။ (ဘူတပုဗ္ဗ-ရှေ့က ဖြစ်ဘူး၏) ဟူ၍ အစချီကာ ဟောတော်မူသောကြောင့် ထိုမှဆက်စပ်ကာ ယခုကာလတိုင်အောင် ဖြစ်ပျက်နေသောကြောင့် လူ့ဘောင်သမိုင်းနှင့် စံထားလိုက်လျှင် အလယ်ခေတ်သာသာ အလယ်ခေတ်နှောင်းပိုင်းလောက်ဟူ၍ ယူဆမိပါသည်။

ဤသုတ်ကို မဟောမီ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် သတိပေးမှုကို ဤသို့ ပြတော်မူခဲ့၏။ (လောကီရေးရာ၌ဖြစ်စေ၊ လောကုတ္တရာ ရေးရာ၌ဖြစ်စေ) မိမိကိုယ်ကိုသာ မိမိအားကိုးပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က အထောက်အပံ့ပေးနိုင်သည် မှန်သော်လည်း ကောင်းကျိုး တရား ဆိုးကျိုးတရားများဖြစ်ပေါ်လာပါက မိမိသည်သာ အဓိကအားကိုးစရာဖြစ်၍ မကောင်းသော အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးများ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ဟူ၍ သတိပေးတော်မူကာ စက္ကဝတ္တိသုတ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

ရှေ့က ဒဠုနေမိဟူသော စကြာမင်းတပါးသည် တရားနှင့် အညီတိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်၍ သမုဒ္ဒရာလေးစင်းဖြင့် ပိုင်းခြားထားသောကျွန်းလေးကျွန်းကို အာဏာစက်ပြန်နဲ့ ကာ ဆန်ကျင်ဘက် ရန်သူပုန်မရှိ၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အုပ်စိုးနိုင်၏။

အုပ်ချုပ်ရာတွင် လက်နက်တုတ်၊ ဓားများ ဆောင်ရသည်မဟုတ်ပဲ တရား သဖြင့် နေထိုင်အုပ်စိုးသည်တကြောင်း၊ နောက်ဘဝပေါင်းများစွာက ပါရမီကုသိုလ်ကံအဟုန်က စွမ်းဆောင်ပေးသည်ကတကြောင်း တို့ကြောင့် တန်ခိုးအာဏာဖြင့် အုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

စကြာမင်းဖြစ်ရန်ဟူသည်မှာ လောကီလူသားတို့ ကုသိုလ်ပေါင်းစုံ ပြုလုပ်ခဲ့၍ ၎င်းကုသိုလ်ကံတို့က အမြင့်ဆုံးအကျိုးပေး၍ ခုခံခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တနည်းအားဖြင့် လူ့လောကနယ်ပယ်တွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော အရာကား စကြာရတနာကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၎င်းစကြာမင်းသည်....

- ၁။ စကြာရတနာ
- ၂။ ဆင်ရတနာ
- ၃။ မြင်းရတနာ
- ၄။ ပတ္တမြားရတနာ
- ၅။ မိန်းမရတနာ
- ၆။ သူဌေးရတနာ

၇။ သားကြီးရတနာ ဟူသော ရတနာ (၇) ပါးကိုသာ ပိုင်ဆိုင်သည် မဟုတ်သေး၊ ရဲရင့်ပြီး သူရဲကောင်း ဇွဲလုံ့လမျိုးရှိကာ တဖက်ရန်သူတို့ကို နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသော သားတော်တို့မှာလည်း တထောင်မက စိုင်ဆိုင်သည်ဟု ဆို၏။

ဆက်ဦးအံ့-၎င်း ရတနာ ၇-ပါးသည်လည်း ပိမိတို့၏ အသီးသီးသော စွမ်းရည်သတ္တိထူးများ ရှိနေကြ၏။ ထို့တွင်-

နောက်နောက် ဘဝပေါင်း များစွာက ကုသိုလ်ကံ များကို ဆည်းပူးအားထုတ်ခဲ့၍ စကြာဝတေးမင်းဖြစ်မည့် ဘဝ၌ ပါရမီများကလည်း စုံလင်သောအခါ တခုသောလ၏ ၁၅-ရက် ဥပုသ်နေ့တွင် ဥပုသ်ဆောက်တည်ကာ စကြာမင်း ကျင့်ဝတ်များနှင့်အညီ နေသည့်အတွက်-

မြင်းရထားလှည့်ဘီးသဏ္ဍာန်ရှိ၍ အကန့်တထောင် အကုပ်ပုံစောင်း အစုံအလင်ရှိသော စကြာရတနာသည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ဆိုသည်။

စကြာရတနာ

၎င်းစကြာရတနာသည် နတ်၏အာနုဘော်ကဲ့သို့ပင် အစွမ်းသတ္တိ ထူး အာနုဘော်နှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုသည်။

၎င်းစကြာရတနာ၏ ပုံ တောင်း သည် ပတ္တမြားအတိ ဖြစ်၍ အလယ်ပေါက် ဝန်းကျင်ဝယ် ငွေဖြင့် သင့်ရာ သင့်ရာ အရပ်များတွင် မရောမယှက်အောင် စီမံဖန်တီးထားလေသည်။

(အကျယ်ကို သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ မဟာ သုဒဿနမင်း အကြောင်း၌ ရှုပါ)

ထိုစကြာရတနာ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ စကြဝတေးမင်း လောင်း အဘိသိက်ခံပြီးသော မင်းဖြစ်ပါက အပေါ်ရုံစုလျားကို ပခုံး တဘက်၌ တင်၍ လက်ဝဲလက်၌ ရွှေကရားကိုကိုင်ကာ (အရှင် စကြာ ရတနာ လည်စေသတည်း)ဟုဆို၍ စကြာရတနာကို လက်ျာလက်ဖြင့် ရေ သွန်းဖြန်းပေးရသည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့နောက် စကြာရတနာသည်အရှေ့အရပ်ဘက်သို့ လည်၍ သွား သော် စကြာမင်းမှလည်း စစ်အင်္ဂါ လေးပါးနှင့် အတူ လိုက်ပါ၍ သွားရ၏။ ထိုတုတ်တန်သောနေရာ၌ပင် စခန်းချနေရလေသည်။ ထိုအခါ အရှေ့ဘက်အရပ်၌ ရှိသော ထီးပြိုင်မင်းထံ ချဉ်းကပ်လာရ၍-

(မင်းကြီးကြွတော်မူပါ။ အရှင်၏ လာခြင်းသည် ကောင်းသော လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤနိုင်ငံသည် အရှင်၏နိုင်ငံပါ။ တရားနှင့်အညီ ဆုံးမတော်မူပါ) ဟူ၍ ခရီးဦးကြို နိုင်ငံအပ်ကာ တောင်းပန်လျှောက် ထားကြသည်။

ထိုအခါမှာ စကြဝတေးမင်းက-

(အသက်ကို မသတ်အပ်၊ မပေးသည်ကို မယူအပ်၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ ဖောက်ပြန်သော အကျင့်ကို မကျင့်အပ်၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို မပြောအပ်၊ သေရည်သေရက်ကို မသောက်အပ်၊ ကောက်ခံမြဲ အခွန် အတုတ်ကိုလည်းကောက်ခံသုံးစွဲကြကုန်လော့)ဟူ၍ ဆုံးမသည်ဟုဆိုသည်။

ထို့အတူ တောင်၊ အနောက်၊ မြောက် အရပ်မျက်နှာတို့၌လည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ကြရ၍ အားလုံး စကြာမင်း၏ ဩဇာခံ မင်းများ ဖြစ်လာကြရသည်။

ထို့နောက် ၎င်းစကြာရတနာသည် မင်းနေပြည်ရှိ နန်းတော် တံခါးလှတ်တော်ရုံး၏ မှတ်ဦး၌ ဝင်ရိုး တပ်ထားဘိသကဲ့သို့ တည်နေ သည်ဟု ဆိုသည်။

(ဤ၌ မယုံကြည်မှု လွန်ကဲခြင်းစသော စိတ်ဆက် မဖြစ်ပေါ် ခင် ဘာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကို ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၌ စေ့ငုသေချာ လေ့လာပြီးမှသာ သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ကြပါလေ။

ဤ၌ ၎င်းတို့ကို အဓိက ပြုလိုရင်းမဟုတ်၊ သိသာရုံ သဘောမျှ လောက်သာ ပြခြင်းဖြစ်၍ အကျယ်မဖွင့်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

သို့သော် အာဏာနှင့် စွမ်းအင်ကြီးမားသူတို့ထံ သြဇာခံအဖြစ် ရောက်ရသည်ကို အနည်းငယ်ပြဦးအံ့။

နာမည်ကြီး ပြင်သစ်ပြည်က နပိုလီယံကဲ့သို့ပင် ပဌမကမ္ဘာစစ် အတွင်းက အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့သော ဂျာမဏီသည် နာဇီဝါဒကို ခေါင်းဆောင် ဟစ်ဟလာက ထောင်၍ စစ်အင်အားကြီးအောင် လုပ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းဝယ်-လူ၊ လက်နက်အင်အားများ တောင့်တင်း လာသောအခါ

သြစတီးယား၊ ချက်ကိုစလိုဗားကီးယား၊ ပိုလန်၊ နော်ဝေး၊ ဒိန်းမတ်၊ ပြင်သစ် စသည့် ရုရှားမှတစ်ပါး ဥရောပနိုင်ငံများအား အင် အားဖြင့် အနိုင်ယူကာ သြဇာခံအဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းခဲ့ဖူးသည် မဟုတ် လော။

(သို့သော် စကြာဝတေးနှင့် ဟစ်တလာမှာ အကွာကြီး ကွာ လှ၏။ သဘောမျှကို ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်)

၂။ ဆင်ရတနာ—

စကြာမင်း၏ ဆင်ရတနာသည် တကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၍ ဘော်ငွေရောင်အဆင်း တောက်ကာ ကောင်းကင်၌ ပျံသွားနိုင်သော စွမ်းအင် ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

စကြာရတနာ

၎င်းဆင်ရတနာသည် ကာလကြာမြင့်စွာ သင်ကြားဆုံးမထားသော ဆင်တို့ကဲ့သို့ပင် ယဉ်ကျေးလိမ္မာရုံမက - ဤကမ္ဘာ မြေအပြင်ကို တမနက်တည်းနှင့်ပင် လှည့်လည်နိုင်သော စွမ်းအင်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

၃။ မြင်းရတနာ—

စကြာမင်း၏ မြင်းရတနာမှာ တကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ် ဖြူသော်လည်း ဦးခေါင်းပိုင်း၌ အညိုရောင်သန်းကာ ထိပ်ဆံဇောင်းမွှေးများ၊ နှာဖြူဆံမြက်ကဲ့သို့ တင့်တယ်လှပသည်ဟု ဆို၏။

မြင်းရတနာသည်လည်း ကာလကြာမြင့်စွာ သင်ကြားဆုံးမထားသကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးလိမ္မာရုံမက....

ဤကမ္ဘာမြေအပြင်အားလုံးကို တမနက်တည်းနှင့်ပင် လှည့်လည်နိုင်သော စွမ်းအင်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

၄။ ပတ္တမြားရတနာ....

မြန်မာဘုရင်အဆက်ဆက်တို့၌ ပြည်တန်သော ငမောက်ပတ္တမြားသည် နန်းသုံးတော်ဝင် နန်းစဉ်ပတ္တမြား ဖြစ်သကဲ့သို့—

ဒဠ္ဇနေမိစကြာမင်း၌လည်း ပတ္တမြား ကျောက်မျက်ရွဲ ရတနာရှိလေသည်။ ၎င်းပတ္တမြားသည် အလွန်တောက်ပခြင်း၊ အမျိုးမှန်ခြင်း၊ ရှုစံမျှောင့်ရှိခြင်း၊ ကောင်းစွာပြုပြင်ပြီး ဖြစ်ခြင်း၊ အရည်ကောင်းခြင်း၊ အထူးကြည်လင်ခြင်း၊ နောက်ကျူမှု ကင်းခြင်း၊ သွေးခြင်း ဖောက်ခြင်း စသော အရည်အချင်းအားလုံးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ရှိသည်ဟု ဆို၏။

စွမ်းအင်ကိုကြည့်ဦး....

စကြဝတေးမင်းသည် အင်္ဂါလေးပါး ရှိသော စစ်တပ်ကို ခင်းကျင်းလျက်—

ပတ္တမြား ကျောက်မျက်ရွဲရတနာကို တံခွန်အဖျား၌ တင်ကာ ညဉ့်သန်းကောင်ယံ မှောင်မိုက်အတွင်း ခရီးထွက်ခဲ့ရာ ၎င်းတို့သွားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာသူရွာသားတို့မှာ ပတ္တမြားအရောင်ကြောင့် မိုးလင်းပြီဟု ထင်မှတ်ကာ “အလုပ်ကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြဖူးသည်” ဟု ဆိုသည်။

၅။ မိဖုရားရတနာ-

စကြာမင်းဘို့၏ မိဖုရားဘို့မှာလည်း ‘ရှင်ဘုရင်ပု ဆိုး၊ ပိုးချည်းပဲ’ ဟူသကဲ့သို့ သဲခဲစင်ရုံမက ခြောက်ပြစ်ကင်းကြသူများလည်းဖြစ်၏။

အဆင်းသဏ္ဍာန်လှရုံမက ရှုချင်စဖွယ်လည်းရှိ၍ စိတ်ကို ကြည်နူး နှစ်သက်စေသည့် မြင့်မြတ်အထက်တန်းကျသော မိန်းမမျိုးဖြစ်၏။

လုံးရပ်သဏ္ဍာန် ကိုယ်နေဟန်ထားမှာလည်း မနိမ့်လွန်း၊ မမြင့်လွန်း၊ မပိန်လွန်း၊ မဝလွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားရှိ၍ အသားအရေမှာလည်း မမည်းလွန်း၊ မဖြူလွန်း၊ နတ်တို့၏ အဆင်းတမျှ စိုပြေဝါဝင်းသော အဆင်းရူပကာယ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

အတွေ့အထိ ဖောဠဗ္ဗာရုံကလည်း သာမည အမျိုးသမီးများနှင့် မတူ၊ လဲမို့ ဝါဂွမ်းဆိုင်တို့ကဲ့သို့ အိစက်ညက်ညောသည်ဟု ဆို၏။ ခန္ဓာကိုယ် အငွေ့မှာ အေးသောအခါ၌ ပူ၍ ပူသောအခါ၌ အေးကာ၊ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့မှာလည်း စန္ဒကူးနံ့ သင်းပျံ့၍ လှိုင်နေသလိုခံတွင်းပါးစပ်မှလည်း ကြာညိုနံ့ သင်းနေသည်ဟု ဆိုပါသည်။

အမူအကျင့်ကလည်း မိမိလင်ယောက်ျားဖြစ်သူထက် အိပ်သော အခါမှာ ဖြစ်စေ၊ ထသောအခါမှာဖြစ်စေ ရှေးဦးစွာ ထတတ်၍၊ နောက်မှ အိပ်လေ့၊ ထိုင်လေ့ ရှိလေသည်။ မိမိလင်ယောက်ျား၏ မည်သည့် အမှုကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်လဲဟူ၍ အမြဲပင် နာခံမှုရှိရုံမက ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ် စကားတို့သာ ဆိုလေ့ရှိသည်။

မိမိ၏ လင်ယောက်ျား စကြာမင်းမှတစ်ပါး တခြားယောက်ျားများနှင့် လွန်ကျူးရန် အနေသာ စိတ်ကပ်ပင် မဖောက်ပြားတတ်သော မိန်းမမြတ်ရတနာဖြစ်လေသည်။

၆။ သူဌေးရတနာ-

စကြာမင်း၏ သူဌေးမှာလည်း သာမညသူဌေးမဟုတ်၊ နောက်နောက်က ကောင်းမှုကံကြောင့် ပိုင်ရှင်ရှိ၊ ပိုင်ရှင်မဲ့မြုပ်နှံ၍ ထားသော ရှေ့ငွေ စသည့် ရတနာအိုးများကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

စကြာရတနာ

၇။ သားကြီးရတနာ-

သားကြီး၏ စွမ်းအင်မှာ တတ်သိလိမ္မာ ပညာရှိသော သားဖြစ် ရုံမက စကြာမင်းထံ ဝင်ရောက်စားစေခြင်းငှါ သင့်တော်သူကို ဝင် ရောက်စားစေ၍၊ မသင့်တော်သူကို ပယ်ရှားနိုင်စွမ်းရှိ၏။ ဆိုင်ရာဆိုင် ရာ အကြီးအကဲပုဂ္ဂိုလ်များ အရမ်းကာရာဝင်ခွင့်မရ၊ ဝင်ခွင့်ရှိမရှိစိစစ် ရသော ယခုခေတ်ကဲ့သို့ သားကြီးရတနာမှာလည်း ထိုစွမ်းရည်နှင့် ပြည့် စုံသူဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် ယခုခေတ် ရာထူးခန့် ပုဂ္ဂိုလ်များကဲ့သို့ သားကြီးရတနာ မှာလည်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ရာထူးများ၌ ခန့်ထားသင့်သောသူကို ခန့်ထား ရန်လည်း အရည်အချင်းရှိသူဖြစ်သည်။

ရှေးက တင်ပြခဲ့သည့် ရတနာ ခုနစ်ပါးကို ပိုင်ဆိုင်ရုံသာမက ဘုန်းကံလည်း ကြီးမားသော ဒဠ္ဇနေမိ စကြာမင်းသည် နှစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်း များစွာ ကြာလာသောအခါ မင်းချင်းယောက်ျား တ ယောက်ကို ဤသို့ မိန့်မှာ၍ ထားလေ၏။

(အချင်းယောက်ျား လိုရာအရပ်ကို အပိတ်အပင် အဆီးအတား မရှိ သွားနိုင်သော စကြာရတနာကို တည်မြဲနေရာမှ အနည်းငယ်မျှ လျော့ကျသက်ဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ငါ့အား ပြောကြားရမည်) ဟု မိန့်မှာ၍ ထား၏။

ထိုသို့ မိန့်မှာပြီး နှစ်ပေါင်းအထောင်မက ကြာလာသောအခါ-
(၎င်းတို့ကာလ၌ နှစ်တသိန်းတမ်း အသက်ရှည်ကြသည်)

စကြာရတနာသည် တည်ရာနေရာမှ အနည်းငယ်လျော့ကျ သက် ဆင်းသည်ကို မင်းချင်းယောက်ျား တွေမြင်သောအခါ ဒဠ္ဇနေမိ စကြာ မင်းကို အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ ဒဠ္ဇနေမိစကြာဝတေးမင်းက အိမ်ရှေ့စံ သားကြီးဥပရာ ဇာကို ခေါ်တော်မူ၍-

(ချင်သား ငါ၏ လိုရာအရပ်ကို အပိတ်အပင်မရှိ သွားနိုင်သော မြတ်သော စကြာရတနာသည် တည်ရာဌာနမှ ရှေ့လျော့ကျသက်ဆင်းပြီး၊

ရှေးအစဉ်အဆက် စကားကိုလည်း ဤသို့ ကြားဘူး၏။ စကြာရတနာ မှာ နေရာဌာနမှ လျောကျလျှင် ၎င်းစကြာရတနာပိုင်ရှင်သည် ကြာမြင့် စွာ အသက်မရှည်ဟူ၍ ငါကြားဘူး၏။

ငါသည် လူ့စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကိုခံစားခဲ့ပြီ၊ ယခုအခါ ငါသည် နတ်စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ရှာဖွေရန် အချိန်တန်ပြီ၊ ချစ်သား သင်သည် သမုဒ္ဒရာလေးစင်း အဆုံးရှိသော ဤမြေကြီးကို သိမ်းဆည်းအုပ်စိုးလော့။

ငါမူကား ဆံမုတ်ဆိတ်ကိုရိတ်ပယ်ကာ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်၍ ရသေ့ပြုတော့အံ့) ဟူ၍ မိန့်ကြား၏။

ထိုသို့ မိန့်ကြားပြီး မကြာခင်ပင် ဒဠ္ဇနေမိစကြာဝတေးမင်းသည် အိမ်ရှေ့စံ သားကြီးဥပရာဇာကို ကောင်းစွာ သွန်သင်ဆုံးမပြီး တိုင်း ပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရန် လွှဲအပ်လိုက်လေသည်။ မိမိလည်း ဆံမုတ် ဆိတ် ပယ်ရိတ်ကာ ရသေ့ပြုပြီးသည့် ခုနစ်ရက်မြောက် ရောက်သော အခါ စကြာရတနာသည် ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

သားသမီးအရည်အချင်း မိဘနှင့်မဆိုင်

ဤ၌အလျင်းသင့်၍ မူရင်းဇာတ်ကွက်မဖတ်မီ သတိပြုစရာကို အနည်းငယ်ပြဦးအံ့-

မိဘလုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ရာထူးဂုဏ်သိန်အားဖြင့်၎င်း၊ ပညာအရည် အချင်း အကျော်အစောအားဖြင့်၎င်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝမှုအားဖြင့်၎င်း ထိပ်ဟန်းသို့ ရောက်နေခိုက်တွင် တချို့ သားသမီးများသည် မိဘတို့၏ အရှိန်အဝါကိုသုံး၍၎င်း၊ မိဘတို့ကို အားကိုး၍၎င်း မိမိတို့၏ စွမ်းရည် အရည်အချင်း၊ ပညာ၊ ဝီရိယ၊ ဇွဲ၊ သတ္တိတို့ကို အားမကိုးချင်ကြပေ။

မိဘလုပ်စာကို ထိုင်စားနေကြကာ မိဘအရှိန်အဝါ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို မှီခို၍ နေဘတ်ကြသည်။ ဤမျှဆိုလျှင် တော်သေး၏။ မိဘတို့ကို ချီးမွမ်း၊ စာနာရမှုန်းမသိမဲ ထင်ရာလုပ်ခဲ့သော် အပြစ်မဲ့သော မိဘတို့မှာ ၎င်းသားသမီးတို့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာပတက်ရမဲ ဂုဏ်သိက္ခာသာ ပျက်ရ တတ်လေသည်။

စကြာရတနာ

ဤ၌ အတုယူစရာ ကောင်းလှသော ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တဦး၏ သဘောထားကို တင်ပြပါအံ့။ အမည်ဖော်လိုက်လျှင် အလွန် ချီးကျူးရာရောက်မည်စိုး၍ အမည်နာမ မဖော်ပြတော့ပါ။

၎င်း၌ သားနှစ်ယောက် သမီးတယောက်ရှိ၏။ သားသမီးတို့ကို ဤသို့ ဆုံးမ၏။

(မင်းတို့ ငါ့အရှိန်အဝါသုံးပြီး ဘာမှမလုပ်ဘဲနှင့်တော့ ဘာမှ ဝတ်ရာ၊ စားရာ၊ နေရာ ထိုင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခု ငါတို့ကလည်း မိဘတို့ ဝတ္တရားကျေပွန်အောင် ပညာအမေ့တော့ပေးပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ စွမ်းအားနှင့် မင်းတို့ အလုပ်အကိုင် လုပ်ကိုင်ပြီး နေထိုင်တတ်ရမယ်။ ငါကတော့ ရာထူးရှိတယ်ဆိုပြီး လိုက်လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး) ဟူ၍ ဆုံးမ၏။ သားသမီးများကလည်း ဖခင်၏ ဆိုလိုချက်ကို ကွက်ကနဲ နေ အောင် သိကြသည်မို့ မိမိတို့၏ အစွမ်းအစဖြင့် မိမိတို့ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေကာ ယနေ့တိုင်အောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း ပြုနေကြရှာသည်။

မကြာမီကပင် တရုတ်ပြည်ကြီး၌ အရှိန်အဝါသုံးကာ ဒုစရိုက်မှု များ ပြုလုပ်နေကြ၍ သတိပေးခြင်း၊ အပြစ်ပေးခြင်း သတင်းများ သတင်းစာများ၌ တွေ့ရလေသည်။ မိဘတို့မှာ မည်မျှ အနေရကြပ် မည်နည်း။

ဤ၌ သားသမီးများကိုချည်း အပြစ်ဆိုရမည်မဟုတ်၊ တချို့ မိဘလုပ်သူတို့မှာ သားသမီးများကို ချစ်ခင်လွန်း၍ အခွင့်အရေးအမျိုး မျိုး ပေးရာက ၎င်းသားသမီးတို့မှာ မိဘတို့ကို (ဖုတ်လေသည့်ငပိ၊ ရှိ လေသည်)ဟု မအောက်မေ့ပဲ ထင်ရာစိုင်းတော့ရာ သားသမီး လုပ်သူ တို့မှာ လူညွန့်တုံးရသည်အထိ ချစ်ရာမရောက်ပဲ နှစ်ရာ ရောက်ခဲ့ရတော့ သည်။

မိဘနှင့် သားသမီး ဆရာနှင့် တပည့်တို့မှာ မချစ်ခင်ရဟု မဆို လို့ သို့သော် အကျိုးမများသည့် ဆက်ဆံမှုမျိုးကို မပြုလုပ်ကြ စေချင် ပါ။ ရေဆိပ်ပမာသာ ဆက်ဆံစေချင်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ လူ့ဘဝနယ်ပယ်ရောက်လာ၍မူ လူလောက ကြီး၏ သိစရာ၊ သင်စရာ၊ တတ်စရာ၊ လုပ်ကိုင်စရာတို့ကို ၎င်းသား

သမီး တပည့်တို့ မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်၊ လူမှုရေး (ဘုန်းကြီးကိုမ ဘုရားတပည့်တော် မပြောတတ်လျှင်) တို့၌ လိမ္မာရေးခြား မရှိလျှင် ၎င်းတို့မှာ နောင်တချိန်တွင် မိဘကောင်းများ ခေါင်းဆောင်ကောင်း များ အဘယ်မှာလျှင် လာ၍ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ထိုရှေ့က ဆိုခဲ့ပြီးသော သဘောနှင့် လျော်ညီသော-

မူရင်းဇာတ်ကွက်ကို ပြန်၍ ဆက်ပါဦးအံ့၊ ထိုသို့ စကြာရတနာ ကွယ်သွားသောအခါ မင်းချင်း ယောကျ်ားတယောက်က စကြာဝတေး မဖြစ်သေးသည့် အဘိသိက်သွန်းပြီးသော မင်းထံချဉ်းကပ်ကာ-

(မင်းမြတ် အမှန်အတိုင်း သိတော်မူပါ၊ လိုရာအရပ်ကို အပိတ် အပင် အဆီးအတားမရှိ သွားနိုင်သော စကြာရတနာသည် ကွယ်၍သွား ပါပြီ)ဟူ၍ လျှောက်ထားသောအခါ-

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူသည် စိတ်ဓာတ်ကျ၍ နှလုံးမသာ ဖြစ်၏၊ ထိုနှလုံးမသာမယာခံစားရမှုကိုလည်း သူတပါးတွေကို ပြောကြား ၏၊ ထို့နောက်ရသေ့ပြု၍ သွားသော 'မင်းရသေ့'ထံ ချဉ်းကပ်ကာ-

(မင်းမြတ် အမှန်အတိုင်း သိတော်မူပါ၊ စကြာရတနာသည် ကွယ်ပျောက်၍သွားပါပြီ)ဟူ၍ လျှောက်ထားသောအခါ 'မင်းရသေ့' က မင်းမျိုးဖြစ်၍ အဘိသိက်သွန်းပြီးသော မင်းကို ဤသို့ ပြောကြား လိုက်လေသည်။

(ချစ်သား မြတ်သော စကြာရတနာ ကွယ်ပျောက်ခြင်းကြောင့် နှလုံးမသာ မဖြစ်ပါလင့်၊ နှလုံးမသာဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သူတပါးအား မပြောကြားပါလင့်၊ စကြာရတနာသည် ဖခင်မှ ဆင်းသက်လာသော အမွေပစ္စည်းမဟုတ်။

ချစ်သား သင်သည် အပြစ်ကင်းသော စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ် ကို ကျင့်ပါလော့၊ တဆယ့်ငါးရက်မြောက်လပြည့် ဥပုသ်နေ့၌ ဦးခေါင်း ဆေး မင်္ဂလာပြုပြီးလျှင် မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်သို့တက်၍ ဥပုသ် ဆောက်တည်ခဲ့သော် စကြာရတနာသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်) ဟူ၍ ဆုံးမစကားပြောကြားလိုက်လေသည်။

စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်

စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်

ထိုသို့ ဆုံးမစကားပြောကြားသောအခါ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် 'မင်းရသေ့' အား စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ် ကို လျှောက်ထားမေးမြန်းသောကြောင့် စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားပေ၏။

သုစရိုက်တရားဆယ်ပါးကို အမှီပြုခြင်း၊ အရိုအသေပြုခြင်း၊ အလေး ပြုခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း၊ တပ်ဝပ်ခြင်း၊ အလံတံခွန်သဖွယ် အထက်တန်းတင်ခြင်း၊ အကြီးအမှူးပြုခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရဟန်းမိဖုရား စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အရံမင်းပုဏ္ဏား တိုင်းသူပြည်သား နိဂုံးဇနပုဒ်သားတို့သာ မက သားငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ပါ မကျန်စောင့်ရှောက်မှု ကာကွယ်မှု လုံခြုံမှုကို စီရင်ရမည်။

တိုင်းပြည်တပြည်အုပ်ချုပ်ရသည်မှာ မလွယ်၊ လူ့ အလိုနတ်မလိုက် နှိုင်း ဟူသကဲ့သို့ လူတကိုယ် အကြိုက်တမျိုး စရိုက်တသွယ် အမယ်မယ် ရှိနေကြလေရာ တခါတရံ တိုင်းသူပြည်သား တဦးတယောက်က ပြစ်မှု တခု လွန်ကျူးခဲ့သော် ၎င်းလွန်ကျူးသူအပေါ်၌ သေဒဏ်ထားခြင်း စသော အရမ်းကာရာ ကျူးလွန်သည့် အပြစ်ထက် ပေးသည့်ဒဏ်က လေးသည့် ဥပဒေမျိုးများ မထားပဲ ပြစ်ဒဏ်လျော့ခြင်း၊ ကြီးသည့် အပြစ်ကို ငယ်အောင်လုပ်ခြင်း၊ သည်းခံခြင်း စသည့် စိတ်ဓာတ်တို့ဖြင့် မေတ္တာထားကာ စောင့်ရှောက်မှု။

စစ်တပ်ကို ဘုရင်ကပင် တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်သောကြောင့် လက် အောက် ငယ်သားများ တခါတရံ ဒုက္ခတွေ့လျှင် ခေါင်းရှောင်မနေပဲ-

(စစ်တပ်ရဲ့ ရှေ့ဆောင်လုပ်တဲ့ သားတော်တို့လို ဗိုလ်ချုပ်က ကိုယ့် အောက်ငယ်သား စည်သည်တော်များကို ရန်သူအကြားမှာ ပစ်ထား ခဲ့၍ ကိုယ်လွတ်ရုံးသွားတယ်ဆိုတာ ထုံးစံမရှိပါ။ စစ်သည်တော်အားလုံး ရန်သူ့ လက်တွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် ဆောင်ကြဉ်းပြီးမှ လိုက်ခဲ့ပါ မည်) ဟူသော မဟောသဓာ စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြင့် အကာအကွယ် ပေးမှု၊ လခရိုက္ခာထောက်ပံ့မှု၊ စီးစရာယာဉ် (မြင်းစသည်) တို့ဖြင့် စီမံဖန်တီး ပေးမှု။

တိုင်းသူပြည်သား ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်း သူပုန်သူကန် ဒမြ ဘေးရန်တို့မှ ကာကွယ်ပေး၍ သနားခြင်း စိတ်ဓာတ်ဖြင့် စောင့်ရှောက်မှု၊

သူကြွယ်လယ်သမား စသူတို့အား ထွန်တုံး၊ ထွန်သွား၊ နွား စသည်တို့ကို ထောက်ပံ့မှု။

သစ်တော ကြိုးဝိုင်း ရေိယာများသတ်မှတ်ခြင်း၊ အင်းအိုင်များ၌ ငါးဖမ်းခွင့်များ ပိတ်ပင်ခြင်း စသည်ဖြင့် ဆင်ကျား၊ သမင်၊ ဥဒေါင်း၊ ဂျိုးငှက် သားငါးတို့အပေါ်၌ လုံခြုံစွာ စီရင်မှုတို့ကို ပြုရမည်ဟူလို။

(မိမိအုပ်ချုပ်သော နိုင်ငံတော်အတွင်း၌ မတရား အနိုင်အထက် ဖိစီးနှိပ်စက်မှုများ မဖြစ်စေရ။)

တိုင်းပြည်ကို၎င်း၊ ပြည်သူပြည်သား လူအများတို့ကို၎င်း ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်စေရန် သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ညှဉ်းဆဲခြင်း စသည်ပြုနေသော လူဆိုး သူဆိုးတို့ကို ထောင်ချခြင်း၊ ဒဏ်ပေးခြင်း စသော ဥပဒေတို့ဖြင့် နှိပ် ကွပ်မှုမျိုးမဟုတ်ပဲ-

ဆိုင်ရာဆိုင်ရာသာသနာ၊ ဘာသာတို့၏ အကျိုးကိုသယ်ပိုးစေရန် ၎င်း၊ သူတပါးကာမပိုင်များကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြုမှုများကို၎င်း ရဟန်း ပညာရှိ၊ လူပညာရှိ စသူတို့ကို မတရားနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုတို့ကို၎င်း မပြုရ ဟူလို။

(မိမိအုပ်ချုပ်သော နိုင်ငံတော်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိသူတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပေးကမ်းရမည်။)

ဤ၌ စကြဝတေးမင်း အုပ်ချုပ်သော တိုင်းပြည်၌ ပစ္စည်း ဥစ္စာကြွယ်ဝချမ်းသာပြီးဖြစ်၍ ၎င်းကိုစွဲဝယ် ပေးနိုင် ကမ်းနိုင်မည်သာ ဖြစ်သည်။ သာမန်ရှင်ဘုရင်တို့ အုပ်ချုပ်ရသော တိုင်းပြည်အခြေအနေ နှင့် မပေးလျှင် မည်သို့သော အကျိုးဆက်များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည် ကို ဤ၌ အထူးပြု၍ ပြဉ်းအံ့-

တိုင်းပြည်တိုင်းသည် ဖွံ့ဖြိုးဖွံ့ဖြိုးလို့လေသေးမရှိ စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိကွာ စပါးတို့ ပြည့်စုံလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ မိမိတို့အင်အားနှင့် ချင့်ချိန်ကာ မိမိတို့တိုင်းရေးပြည်ရာ အဖြာဖြာကို ဝန်နှင့်အား လေးနှင့်မြားလို့ မျှမျှ တတ လုပ်ဆောင်နေကြရသည်ချည်းဖြစ်သည်။

မိမိတို့ ဤနိုင်ငံကိုပင် ကြည့်ဦး၊ ဝန်ထမ်းအဖြာဖြာ၊ တောင်သူ လယ်သမားအမျိုးမျိုး၊ အလုပ်သမား အသွယ်သွယ်တို့ကို ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ လခရိက္ခာသင့်တင့်စွာ ထောက်ပံ့ခြင်း၊ နေ့စားရိက္ခာများ သင့်တင့်စွာ

အတိုးမယူပဲ အမတော်ငွေပေးခြင်း

ထောက်ပံ့ခြင်း အမတော်ငွေ ချေးငှားခြင်း၊ စိုက်စရိတ် ကြိုတင်ငွေပေးခြင်း၊ ထွန်၊ ထယ်၊ ပေါက်တူး၊ ဒီဇယ်ဆီကအစ မျိုးရိက္ခာအဆုံး သင့်တင့်သော အဖိုးအခဖြင့် ထောက်ပံ့နေရခြင်းမှာ ဤတိုင်းပြည်၏ ဘဏ္ဍာရိက္ခာ ကြွယ်ဝမှုအရ ဆောင်ရွက်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ထက်ကြွယ်ဝလျှင် ထို့ထက်ပင် အထောက်အပံ့ ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဤအလေ့များသည် ယခုမှသာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်၊ ရှေးရှေးအခါကပင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည့် အလေ့အကျင့်များ ဖြစ်ကြောင်းကို သဂါထာ ဝဂ္ဂသံယုတ်အဋ္ဌကထာ၌—

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူတို့က ဆင်းရဲသားတို့အား ထောက်ပံ့ငွေကို သုံးနှစ်အတွင်း အတိုးမယူပဲ ပေးကြပုံများကို တွေ့ရပေသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သည့်တိုင်းပြည်၌မဆို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန် ကိုယ့်အခြေအနေနှင့် လခရိက္ခာ၊ ထောက်ပံ့ကြေးများ ပေးရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

အတိုးမယူပဲ အမတော်ငွေပေးခြင်း

ရှေးက ‘မဟာဝိဇိတ’ ဟူသော မင်းတပါးရှိခဲ့၏။ ၎င်းအုပ်ချုပ်သော တိုင်ပြည်ကြီးမှာ ရွှေငွေရတနာ သယံဇာတ ဘဏ္ဍာတို့မှာ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အခန်းများ၌ ပြည့်ကြပ်လျက်ရှိ၏။ ဆန်ရေစပါးစသောရိက္ခာတို့မှာလည်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဂိုဒေါင်စပါးကျီများ၌ ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိနေသည်။

တိုင်းပြည်အခြေအနေ ဝဖိုး၍ နေသော်လည်း ဆင်းရဲသားတို့ကို ၎င်းလယ်သမားတို့ကို၎င်း၊ မင်းခစားတို့ကို၎င်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ လခရိက္ခာ ထောက်ပံ့ကြေးများမပေးသောကြောင့် တိုင်းပြည်တွင် လုံ့လက် တိုက်ခိုက်မှုများ၊ ရွာနိဂုံးတို့ကိုဖျက်ဆီးသူများ၊ လမ်းခရီး၌ စောင့်၍ လုယက်မှုများတနေတခြားတိုးပွား၍သာ လာလေသည်။

ထိုသုပုန်သုကန်တို့ကို ဖမ်းဆီး၍ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီးခြင်း စသည်ကိုပြုသော်လည်း ကျန်သောသူတို့ကထ၍ လုယက်ဖျက်ဆီး တိုက်ခိုက်မှုကိုပြုပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် မဟာဝိဇိတမင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ်၏ အကြံပြုချက်ဖြင့် မင်းခစား မင်းမှုထမ်းတို့အား လခရိက္ခာကို၎င်း—

ကုန်သည် လူတန်းစားတို့အား အရင်းအနှီးကို၎င်း
 လယ်သမားတို့အား မျိုးစေ့ ရိက္ခာကို၎င်း
 လုံးဝ အတိုးမယူပဲ အခမဲ့ ထောက်ပံ့သောအခါ မိမိတို့ဆိုင်ရာ အလုပ်
 ကိစ္စများ၌သာ လုပ်နေကြ၍ ခိုးဆိုးလုယက် ဖျက်ဆီး တိုက်ခိုက်မှုများ
 မရှိတော့ပဲ-

ရပ်သရွာသားတို့မှာ ပျော်ရွှင်မြူးထူး ကခုန်လျက် သားငယ်ကိုချီ
 ကာ တံခါးပေါက်များ ပိတ်စရာပင်မလိပ် အိပ်စက်ခဲ့ကြရသည့်သာဓက
 များ ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် တိုင်းပြည်ရှိ မရှိဆင်းရဲသားတို့အား လခရိက္ခာပစ္စည်း
 ဥစ္စာ ပေးကမ်းရမည်ဟူသော ကျင့်ဝတ်သည် တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုး
 မည်မျှဖြစ်ထွန်းကြောင်းကားပေါ်လွင်လှပါပြီ။

ထို့ပြင် လူဆိုးသူခိုးများ ရှိခြင်းသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ သက်သက်
 နှင့်သာ ဆိုင်သည်မဟုတ်သေး၊ လူတို့၏ဗီဇနှင့်လည်း ဆိုင်သေးသည်ကို
 အထူးသတိ ပြုသင့်သေးသည်မဟုတ်လော။

* (မိမိအုပ်ချုပ်သော နိုင်ငံတော်အတွင်း၌ ရဟန်းပညာရှိ လူပညာရှိ
 တို့သည် ရှိကြ၏။ ထိုသူတို့အထံ၌ ဤအလုပ်ကိုလုပ်လျှင် ကောင်းကျိုး
 ရှိ-မရှိ၊ မကောင်းကျိုး ရှိ-မရှိကို မေးမြန်း စုံစစ်ကာ မကောင်းကျိုးဖြစ်
 စေမည့် အလုပ်တို့ကို မလုပ်ရ။)

မည်သည့်လူသားတိုင်းမဟာ အရာရာတွင် ပြီးပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်
 ဟူ၍မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ပြောရာ၌ဖြစ်စေ၊ လုပ်ရာ၌ဖြစ်စေ မိမိကအမှန်ဟု
 ထင်သော်လည်း တခါတရံ အမှားဖြစ်ကာ အလွဲဖြစ်သွားတတ်လေသည်။

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း (နှောင်းခေတ်
 များကဲ့သို့ အတိုင်ပင်ခံ အဖွဲ့များ၊ အကြံပေးအဖွဲ့များ၊ စုပေါင်းအုပ်ချုပ်
 ရေးစနစ်များ မထင်ရှားသေးပဲ) တဦးတယောက်တည်းက စီမံအုပ်ချုပ်
 ရသောကြောင့် တခါတရံ တွင် လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝကို လုပ်ကိုင်ရာတွင်
 အမှားများနှင့် တွေ့တတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ သာသနာရေး၊ လူမှုရေး စီးပွားရေး
 ကိစ္စ စသည်တို့၌ ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်းပညာရှိ လူပညာရှိတို့နှင့် တိုင်
 ပင် နှီးနှော၍ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်လျှင် အမှားနည်းပါးမည်။

အတိုင်ပင်ခံများအကြောင်း

ဤ၌ တိုင်ပင်ရာတွင်သည်း တတ်သိနားလည် ကျွမ်းကျင်သူများ နှင့် ကာလဒေသတို့သည် အင်မတန် အရေးကြီးလှ၏။ အဘယ်ကြောင့် နည်း-လောကီရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ လောကီအကျိုး စီးပွားများ ကို ညွှန်ပြသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဟောကြားတော်မူချက်များကို မညွှန် ပြပဲ-

ယနေ့ပင် လုပ်ကိုင်စရာများကို လုပ်ကိုင်ပါ။

မနက်ဖန် မသေဟု မည်သူပြောနိုင်မည်နည်း စသော သံဝေဂ ဒေသနာများကို နာကြားရလျှင် မိမိတို့အကျိုးစီးပွားလည်းပြီးမြောက် မည်မဟုတ်ပဲ-လုပ်ကိုင်ရမည့် အလုပ်ကိစ္စများအတွက်လည်း နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါတို့၏ လို အင်ဆန္ဒ အားလျော်စွာ တရားတော်များကို ဆုံးမဟောကြားတော် မူခဲ့ သကဲ့သို့ မိမိတို့ တိုင်ပင်လျှောက်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း-

မင်းတို့၏ကိုယ်ကျင့်တရား၊ မင်းတို့စည်းဝေးတိုင်ပင်ရကျိုး၊ မင်းတို့ ကြီးပွားကြောင်းတရား၊ ကုန်သည်၊ ဈေးသည်၊

လယ်သမား၊ တိုင်းသူပြည်သားတို့ ကြီးပွားကြောင်း တရား စသည်တို့၌ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဘို့ သတိပြုရ ပေမည်။

ထို့အတူ စီးပွားရေး၊ ကာကွယ်ရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး စသည်တို့၌လည်း ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို တိုင် ပင်ဆွေးနွေးလျှင် မိမိတို့၏ လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝတို့လည်း အောင်မြင်ပြီး စီးနိုင်၍ လုပ်ငန်းကိစ္စဟူသမျှတို့ကို လုပ်ကိုင်ရာတွင်လည်း အမှားနည်းပါး စွာဖြင့် ထိထိမိမိ အကျိုးရှိရှိ လုပ်ကိုင်နိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိတို့ထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်း ဆွေးနွေးတိုင် ပင်ရမည်ဟူသော စကြာမင်း ကျင့်ဝတ်ကို မိန့်ကြား၍ ပြခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

ဤကား စကြာမင်း၏ ကျင့်ဝတ်များဖြစ်၏။ သဘောတူရာပေါင်း ၍ ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ် ဝေခွဲလျှင်မူ စစ်သားတို့အပေါ် ၌ စောင့်ရှောက်ကာကွယ် လုံခြုံစေမှု ၁-ပါး၊ ရဟန်းတို့အပေါ်၌ စောင့်

ရှောက်ကာကွယ် လုံခြုံစေမှု ၁-ပါး စသည်ဖြင့် ၁၀ပါး၊ တနည်းအားဖြင့် ၁၂-ပါးရှိသည်။

ဤနေရာ၌ စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပြသော်လည်း ဆိုင်ရာ ကိစ္စတို့၌ သာမန်တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်သူများနှင့်လည်း သက်ဆိုင်သော အကြောင်းများ ပါရှိ၍ အနည်းငယ်ချဲ့ကာ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့မှ ထုတ်၍ပြလိုက်သည်။

စကြာမင်း ကျင့်ဝတ်နှင့် သာမန်တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်သောမင်း တို့၏ ကျင့်ဝတ်များ အနည်းငယ်ကွာသည်ကို သိသာရန် မင်းကျင့် တရား ဆယ်ပါးကို ဆက်၍ပြဦးအံ့—

- ၁။ ဝေဘန်မှု ပေးကမ်းမှုရှိခြင်း။
- ၂။ ဆိုင်ရာကျင့်ဝတ်များကို စောင့်စည်းခြင်း။
- ၃။ ဘွဲ့တံဆိပ်ရိက္ခာတို့ဖြင့် ချီးမြှင့်ဂုဏ်ပြုခြင်း။
- ၄။ စိတ်နှလုံး ဖြောင့်မတ်ခြင်း။
- ၅။ ကိုယ်နှုတ်ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့ အေးဆေးခြင်း။
- ၆။ သီလအကျင့် ဆောက်တည်မှုရှိခြင်း။
- ၇။ မေတ္တာရွှေ့ထား အမျက်မပွားခြင်း
- ၈။ ပြည်သူပြည်သားတို့ကို မညှဉ်းဆဲပဲ သနားညွှာတာမှုရှိခြင်း
- ၉။ သည်းခံရခြင်း။
- ၁၀။ တိုင်းသူပြည်သား လူအများ၏ အလိုကို မဆန့်ကျင်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

စကြာရတနာဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

ထိုသို့ မင်းရသေ့က စကြာမင်း၏ ကျင့်ဝတ်များကို ပြောပြ လိုက်သည့်အခါ ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းပြီးသော မင်းသည် ကောင်း ပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ စကြာဝတေးမင်း ကျင့်ဝတ်တို့ကို ကျင့်သောကြောင့် စကြာရတနာ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမ၊ ဆဋ္ဌမ စကြာမင်း ဆက်တိုင်အောင် စကြာရတနာ ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း သတ္တမ မင်း

စကြာရတနာဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

ဆက်သွယ်ရောက်သောအခါ၌ကား ဆဋ္ဌမစကြာမင်းဘဝမှ ရသေ့ပြုသော သူကို ရှေ့နည်းအတိုင်း မမေးပဲ နှလုံးမသာဖြစ်ခြင်း၊ နှလုံးမသာမှုကို သူတပါးတို့အား ပြောကြားခြင်းပြုကာ မိမိ၏မူပိုင် ပညာဖြင့် နိုင်ငံကို ဆုံးမအုပ်စိုး၏။

(ယခုခေတ်ကဲ့သို့ အတိုင်ပင်ခံ၊ အကြံပေးအဖွဲ့ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် များကို ဖွဲ့စည်းမှု သီးသန့်မရှိ)

ထိုသို့ တိုင်ပင်မှုမပြုပဲ မိမိ၏ ပညာလမ်းစဉ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်သော အခါ ၎င်းအုပ်ချုပ်သည့် တိုင်းပြည်သည် တိုးတက်မှုမရှိပဲ ဆုတ်ယုတ်၍ လာတော့၏။

ထိုအခါ-မင်းပါးရိပ်ချည်၊ သိနားလည်၊ ရှေ့ပြည်မှူးမတ်၊ ဘွဲ့ထူး အပ် ဟူသည်နှင့်အညီ မင်း၏အပါး၌ ခစား၍နေကြသော အမှုဆောင် အမတ်များ၊ မင်းတိုင်ပင်အမတ်များ၊ ဘဏ္ဍာရေးအမတ်များ၊ အမတ် ချုပ်များ၊ စစ်သည် ဗိုလ်ပါများ၊ တံခါးမှူးများ၊ ပညာရှိပုရောဟိတ် အမတ်များမှာ စုဝေးတိုင်ပင် စည်းဝေးကြပြီးနောက် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူထံ ဤသို့လျှောက်ထားကြ၏။

(မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်၏ နိုင်ငံတော်၌ အမှုဆောင်အမတ်များ၊ မင်းတိုင်ပင်အမတ်များ၊ ဘဏ္ဍာရေးအမတ်များ၊ အမတ်ချုပ်များ၊ စစ် သည်ဗိုလ်ပါများ စသည့်ပုဂ္ဂိုလ် အသီးသီးတို့ ရှိကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြစ်ကင်းသော စကြာမင်း၏ ကျင့်ဝတ်များကို မှတ်သားထားကြပါသည်။ သင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား အပြစ်ကင်း သော စကြာမင်း၏ ကျင့်ဝတ်များကို မေးပါလော့။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖြေ ကြားပါအံ့)

မှန်၏။ တိုင်ပင်နှိုးနှောခြင်း၏ အကျိုးတရားတို့ မည်မျှဖြစ်ပေါ် နိုင်သည်ကို မဟာဝဂ္ဂပါဠိတော်လာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သူတို့ တိုးတက် ကြီးပွားကြောင်း တရားများကို အလျင်းသင့်၍ ပြပါဦးအံ့—

မူရင်းဒေသနာသည် စုပေါင်း၍ မင်းပြုသော လိစ္ဆဝီမင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ လာသော်လည်း တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သူတို့နှင့်ပင် ဆိုင်သော ကြောင့် ပါဠိတော်၏ ဆိုလိုချက်နှင့် အဋ္ဌကထာ ဖွင့်ပြချက်ကိုညှိ၍ပြဦး

၁။ အမြဲမပြတ် ခဏ ခဏ စည်းဝေးခြင်း အမှုရှိခြင်း။

စည်းဝေးမှုမပြတ်ရှိမှသာ ခိုးသူဒမြ စသော ရန်သူတို့၏သတင်းကို သိရှိနိုင်သောကြောင့် နေရာဒေသ အရပ်ရပ်၌ရှိသော ရန်သူတို့ကို နှိမ်နင်း ရန် အချိန်မှီနိုင်မည်ဟုဆို၏။

ထိုသို့ မဟုတ်ပဲ မေ့မေ့ လျော့လျော့ မစည်းမဝေးပဲ နေလျှင် နံနက်အခါ၊ နေ့လည်အခါ၊ ညနေအခါ စသည်တို့၌ အခွင့်ရလျှင်ရသလို ဖျက်ဆီးနိုင်သောကြောင့် ၎င်းဘေးရန်တို့ကို နှိမ်နင်းရန် အမြဲမပြတ် စည်းဝေးမှု ပြုရမည်ဟုဆို။

၂။ (က) ညီညီညွတ်ညွတ် စည်းဝေး (ခ) ညီကညွတ်ညွတ် အစည်းအဝေးမှထကာ (ဂ) ညီညီညွတ်ညွတ် ပြုလုပ်ဘွယ် ကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်မှုရှိခြင်း။

ဤ၌ (က) (ခ) (ဂ) တို့သည် မတူပါ။

(က) ညီညီညွတ်ညွတ် စည်းဝေးခြင်းဟူသည် အစည်း အဝေး စည်တော်သံ စာလွှာ၊ အကြောင်းကြားလွှာ စသည်တို့ကို ကြားသိ ရရှိလျှင် မိမိတို့ လုပ်ကိုင်မြဲကိစ္စတို့ကို၎င်း၊ စားသောက်ဆဲ၊ အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ဆဲ ကိစ္စတို့ကို၎င်း ထားရစ်ခဲ့ကာ အစည်းအဝေး အချိန်မှီရန် စည်းဝေးသည့် နေရာသို့ ညီညီညွတ်ညွတ်လာ၍ စည်းဝေးမှု ပြုရမည်ဟု ဆို၏။

အကယ်၍ အစည်းအဝေး မတက်ခြင်း စသည် ပြုသော်၎င်း၊ တက်သော်လည်း ကိုယ်ကနောက်ကျ နေသော်၎င်း၊ 'ဘာတွေများ တိုင်ပင်နေကြသည်မသိ' စသည်ဖြင့် သံသယ ဝင်တတ်ကာ 'ငါတို့က တော့ အတွင်းစကား မကြားရဘူး' စသည့်မကျေနပ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်ဆို၏။

(ခ) ညီညီညွတ်ညွတ် အစည်းအဝေးမှ ထခြင်းဟူသည် အစည်းအဝေးပြီး၍ စည်းဝေးရာ နေရာမှ ထွက်လာသော် နောက်ကျ ကျန်ခဲ့မှုများ ရှိလျှင် ပထမထွက်သူတို့က နောက်ချန်၍ နေသူတို့အား သူတို့အရေးကြီးတဲ့ အတွင်းစကားပြောနေတယ်၊ ငါတို့တော့ အပြင်စကားသာ ကြားရတယ် စသည်ဖြင့် သံသယဝင်ခံရတတ်သည်ဟု ဆို၏။

(ဂ) ညီညီညွတ်ညွတ် ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ခြင်းဟူသည် အများဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စ၊ တဦးတယောက်ချင်း ဆောင်ရွက်ရမည့်

အမြဲမပြတ် စည်းဝေးခြင်း

ကိစ္စဟူ၍ ရှိရာတွင် အများဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စတို့၌ မခိုမကပ် ညီညီညွတ်ညွတ်လုပ်ဆောင်ရမည်ဟု ဆို၏။

အကယ်၍ တတ်နိုင်လျှင် တဦးတယောက်၏ အလုပ်ကိစ္စကိုပင် အများက ဝိုင်း၍ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ဆိုသည်။

၃။ ကြီးသော အုပ်ချုပ်သူတို့ကို အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြုခြင်း၊ ကြီးသော အုပ်ချုပ်သူတို့၏ အဆုံးအမ သြဝါဒကို လိုက်နာခြင်း အမှုရှိရမည်။

ကြီးသူတို့နှင့်တွေ့လျှင် ခါးထောက်ခြင်း၊ ခြေကားခြင်း၊ ကိုယ်ဟန် နေထားမပီယံခြင်း စသည်မလုပ်ပဲ ဦးခေါင်းငုံ့ခြင်း လက်စူးခြင်း၊ အလေးပြုခြင်း စသည်တို့ကို၎င်း၊ သြဝါဒညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရမည်ကို၎င်း ပြုလုပ်ရမည်ဟူလို။

၄။ ရှေးအုပ်ချုပ်သူတို့ မပညတ်သည်ကိုထပ်၍ မပညတ်ခြင်း၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မဖျက်ဆီးခြင်း၊ ရှေးဓမ္မသတ်လမ်းရိုးအတိုင်းသာလျှင် လိုက်နာကျင့်ကြံရခြင်း။

ရှေးရှေးက မပညတ်အပ်သော အခွန်ဆောင်စေခြင်း စသည်တို့ကို တီထွင်ပညတ်ခြင်းမပြုပဲ ထုံးစံဖြစ်သော အခွန်အကောက်များကို ကောက်ခံသုံးစွဲ ဆိုင်ရာပညတ်ချက်များအတိုင်း လိုက်နာရမည်ဟုဆို၏။

မဟာသမ္မတမင်းအား နှစ်တင်းတစိတ် ထောက်ပံ့မှု၊ စကြာမင်းက ကောက်ခံမြဲတိုင်းသော အခွန်များကို ကောက်ခံသုံးစွဲစေ-စသည်ဖြင့်ဆိုသည်တို့ကို ထောက်၍ အခွန်စနစ်သည် ကမ္ဘာဦးအစ ရှေးရှေးအခါများကပင် ရှိနေ၏။

သို့သော် မည်သည့်ပမာဏ မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ ကောက်ခံကြသည်ကို အဋ္ဌကထာ၌ မပြချေ။

ရှေးဓမ္မသတ် လမ်းရိုးအတိုင်းသာ လိုက်နာရမည် ဟူသည်ကား- တဦးတယောက်သည် ပစ္စည်းခိုးမှု ကျူးလွန်ခဲ့သော် ဖမ်းဆီး၍ တရားဆုံးဖြတ်သော အမတ်ကြီးထံပို့၏။ ၎င်းအမတ်ကြီးက စိစစ်၍ခိုးမှု မထင်ရှားသော် အောက်ခြေတွင် ပြီးရသည့်စနစ်အတိုင်း လွှတ်လိုက်၏။ အကယ်၍ ခိုးမှုထင်ရှားခဲ့သော် တရားသူကြီး၊ ဝန်ကြီး၊ ဝန်ထောက်၊

စစ်ဗိုလ်ချုပ်၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားထံသို့ရောက်အောင် အဆင့်ဆင့်ပို့၏။ ထို အိမ်ရှေ့မင်းသားကလည်း စူးစမ်းစစ်ဆေး၍ ခိုးမှုထင်ရှားသော်-

ယခုခေတ် အယူခံချက်သည် အကြီးအကဲ၌သာ ဆုံးသကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့မင်းသားက ၎င်းသူခိုးကို မင်းထံပို့၏။ ထိုအခါ မင်းလုပ်သူက လည်း ဓမ္မသတ်၌ပါသော “ဤအမှုကျူးလွန်လျှင် ဤပြစ်ဒဏ် ထားရမည်” ဟူသော စနစ်အတိုင်း အပြစ်နှင့်ဒဏ် သင့်တော်ညီမျှအောင် အပြစ် ပေးခြင်းသည်။

ရှေးသူဟောင်းတို့၏ ဓမ္မသတ်လမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်နာခြင်း-ဟု ဆိုသည်။

၅။ တဏှာ၏ အလိုသို့လိုက်ပါ၍ အမျိုးသမီးတို့ကို အလိုမတူသဘော မတူပဲ မိမိအလိုသို့ လိုက်ပါစေခြင်း အမှုကိုမပြုရခြင်း။

ရှေးရှေး ပဒေသရာဇ်ခေတ်များတွင် မိဖုရားမောင်းမပေါင်းများစွာ ထားတတ်သော အလေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ထားရာ၌ အမျိုးသမီးများ၏ အုပ်ထိန်းသူတို့က ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်ပြုမှုမရှိပဲ အနိုင်အထက် လုယက် ယူငင်သောအခါ-

၎င်းအမျိုးသမီးတို့အား အုပ်ထိန်းရသည့်သူများမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်ကြ၍ မြို့စွန်ရှာဖွားများသို့ ခိုကပ်ကာ တိုင်းပြည်ကို ပုန်ကန်ဖျက် ဆီးတတ်သည်-ဟုဆို၏။

၆။ တိုင်းပြည်၏အတွင်း၌ရှိသောစေတီနတ်ကွန်းအပြင်ပ၌ရှိသော စေတီနတ်ကွန်းတို့ကို ပူဇော်မှုပေးရခြင်း။

ရှေးရှေးက အစဉ်အဆက်ပသခဲ့သော နတ်ကွန်းများရှိလျှင် ၎င်း နတ်ကွန်းများကို ပူဇော်ပသမှုပြုရ၏။ သို့မှသာ ၎င်းနတ်တို့က ချောင်း ဆိုးခေါင်းကိုက် အနာများ ဖြစ်ပေါ်အောင် မနှိပ်စက်ပဲ စစ်တိုက်ရာ၌ ပင် ကျ၍တိုက်ပေးသည်ဟုဆို၏။

၇။ တရားစောင့်သော ရဟန်းဗုဒ္ဓဏှားတို့ တိုင်းပြည်၌ ရှိရန် တောင့်တမှုရှိခြင်း၊ တိုင်းပြည်၌ရှိသော ရဟန်းဗုဒ္ဓဏှား တို့ကိုလည်း အစောင့်အရှောက်ပေးခြင်း။

ယခုကာလကဲ့သို့ ဆိုင်ရာသံဃာတော်များအား ဘွဲ့တံဆိပ်၊ ရိက္ခာ တော် ဆွမ်းဆန်တော် စသည် ထောက်ပံ့ခြင်း၊ အစောင့်အရှောက် အကာအကွယ်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုရမည်ဟုလို့-

ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်ခြင်းအစ ခိုးမှုက

ဤအင်္ဂါ ၇-ချက်နှင့် ညီလျှင် တိုးတက် ကြီးပွားနိုင်ကြောင်း အထောက်အပံ့များ ဖြစ်ပေရာ ၁-နံပါတ်၌ ပြခဲ့သော အညီအညွတ် စုဝေး တိုင်ပင်ခြင်းသည်လည်း တိုးတက်ကြီးပွားကြောင်းဖြစ်၍ အမှု ဆောင်အမတ်၊ မင်းတိုင်ပင်အမတ်တို့က တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူ အား လျှောက်ထားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပျက်စီးခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းအစ သူခိုးမှုက

ထိုသို့လျှောက်ထားသောအခါ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူက စကြာဝတေးမင်းကျင့်ဝတ်များကို မေး၏။ အမှုဆောင်အမတ်-စသည်တို့ ကလည်း စကြာဝတေးမင်းကျင့်ဝတ်များကို ပြောပြ၏။ သို့သော်တိုင်းပြည် တွင် တရားနှင့် လျော်သော စောင့်ရှောက်မှု၊ ကာကွယ်မှု၊ လုံခြုံမှုကိုသာ စီရင်၏။

ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိသူတို့အား အရင်းအနှီးကို ထုတ်၍မပေးတော့ပေ။ ထိုသို့ အရင်းအနှီးထုတ်၍မပေးသောအခါ တိုင်းပြည်၌ ဆင်းရဲမွဲတေသူများ ပို၍များလာ၏။ ဆင်းရဲသားလူတန်းစား ပွားများ၍ လာသောအခါ ၎င်းတို့အထဲမှ- ယောက်ျားတယောက်သည် ပိုင်ရှင်မပေးသော သူတပါး ပစ္စည်းကိုခိုးယူမိ၏။

ထို့နောက် သူခိုးကို လက်ပူး လက်ကြပ် တွေ့၍ ဖမ်းဆီးကာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူထံအပ်နှံ၍ ခိုးမှုကျူးလွန်သူဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားကြရာ- တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သူက တရားခံခိုးသား ယောက်ျားကို ဤသို့မေးမြန်းစိစစ်၏။

- (မင်း) မောင်မင်း သူတပါးပစ္စည်းခိုးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား၊
- (ခိုး) ဟုတ်ပါတယ်မင်းမြတ်၊
- (မင်း) ဘာကြောင့်ခိုးရသလဲ၊
- (ခိုး) မင်းမြတ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း မလုံလောက်လို့ပါ၊
- (မင်း) မောင်မင်း ငါသည် အရင်းအနှီး ပစ္စည်းဥစ္စာများ ထုတ်ပေးလိုက်မည်၊ ၎င်းဥစ္စာများနှင့်မိမိကိုယ်တိုင်လဲ အသက်

မေးမူပြုပါ။ မိဘများကိုလဲလုပ်ကျွေးပါ။ သားမယား
 ကိုလဲစောင့်ရှောက်ပါ။ ကုန်သွယ်လယ်လုပ်စသည့်အလုပ်
 အကိုင်တို့ကိုလဲ လုပ်ကိုင်ပါ။ ကောင်းရာမှန်ရာ ဘုံဌာန
 တေကိုလဲ ရောက်စေနိုင်သောအလှူများကိုလည်း ရဟန်း
 သူမြတ်များအထံ၌ ပေးလှူပျံ့-ဟူ၍ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်
 မင်းလုပ်သူက ပြောဆို ဆုံးမပြီး အရင်းအနှီးဥစ္စာကို
 ထုတ်၍ပေးလိုက်၏။

နောက်တဖန် တခြားယောက်ျား တယောက်ကလည်း ရှေးနည်း
 အတိုင်း ခိုးမှုကိုကျူးလွန်ပြန်၏။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူကလဲ
 ရှေးနည်းအတိုင်း အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးကာ ဆုံးမပြီးလွှတ်လိုက်ပြန်၏။
 အခွင့်အရေးယူကြ၍ ပြစ်ဒဏ်ထားရခြင်း

ထိုသို့ မင်းက သူခိုးများကိုသူတပါးပစ္စည်းခိုးယူပါလျက် အရင်း
 အနှီးကုန်ရင်း ဥစ္စာ ထုတ်ပေးသည်ကို တိုင်းသူပြည်သားတို့ တဆင့်စကား
 တဆင့်နားဖြင့် ကြားကြသောအခါ တချို့လူများသည် ဤသို့ အကြံ
 အစည် ဖြစ်ပေါ်၍လာကြ၏။

(အချင်းတို့ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူက သူတပါးပစ္စည်း
 ခိုးတဲ့သူကို ကုန်ရင်းဥစ္စာထုတ်ပေးသည်တဲ့၊ ငါတို့လည်း သူတပါးပစ္စည်း
 မတရားခိုးယူရလျှင် ကောင်းလေစွ)

ဤ၌ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သူများနှင့်ပြည်သူပြည်သားတို့၏ သဘာဝ
 ကို အနည်းငယ်ပြဦးအံ့။

မင်းလုပ်သူက သူတပါးပစ္စည်း ခိုးယူခြင်းကို မကောင်းသော
 ဒုစရိုက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ မလုပ်စေလို၍ ကုန်ရင်းဥစ္စာ ထုတ်ပေးခြင်း
 ဖြစ်သော်လည်း တိုင်းသူပြည်သားတို့က ရှေးနည်းအတိုင်း အခွင့်အရေးကို
 မတရား အလွဲသုံးစား လုပ်ချင်သည့်စိတ်ဓာတ် ရစ်ပတ်၍ လာသည်ကို
 တွေ့ရမည်။ ဆက်ဦးအံ့-ဤအကြောင်းများသည် မိမိတို့ တိုင်းပြည်နှင့်သာ
 သက်ဆိုင်သည်မဟုတ်၊ အခြားတိုင်းကြီးပြည်ငယ်အဆွယ်သွယ်တို့နှင့်လည်း
 ဆက်စပ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် သူတို့အရေး ဘေးဖယ်ထား၍ မိမိတို့
 တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေကိုတစေ့တစောင်း ငဲ့စောင်း၍ကြည့်ရှုဦးအံ့။

ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်မှုအစ ခိုးမှုက

အုပ်ချုပ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့က မည်သည့်အခါ၌ အုပ်ချုပ် အုပ်ချုပ် စည်းကမ်းရှိဘို့၊ ညီညွတ်ဘို့၊ အလုပ်လုပ်ဘို့ အမြဲပင် တိုက်တွန်းလျက် ရှိနေ၏။ သို့သော် တချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လစ်လျင် လစ်သလို ချောင်လျင် ချောင်သလို အခွင့်အရေးယူတတ်ကြ၏။ ခါးပိုက်နှိုက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းခိုးခြင်း၊ အလစ်သုတ်ခြင်း အမှုများကို ကျူးလွန်၍ အထပ်ထပ် ပြန်လည်အမိခံရသောသူများမှာလည်း မနည်းတော့ပေ။

တချို့ကလေးများသည် ကျောင်းမနေနိုင်ကြ၍ ပညာမတတ်၊ အနည်းငယ် စာတတ်သော်လည်း ကျောင်းဆက်မနေနိုင်ကြ၍ မိမိ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုကို- မြေပဲဆားလှော်၊ စီးကရက်၊ နို့အေး ချောင်းစသော ဓမ္မိယလဒ္ဓ သမ္မာအာဇီဝဖြင့် ကလေးငယ်များသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနိုင်ကြသော်လည်း-

ပညာတတ်ပြီး အသိဉာဏ်ကြီးလှပါသည်ဆိုသော တချို့ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ပေးထားသည့် လခလေးက မစားလောက်ပါဘူး-ဟူသော ဆင်ခြေဖြင့် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းများကို ခိုး၍တမျိုး ဝှက်၍တသွယ်အမျိုးမျိုး သယ်နေကြ၏။ ရှားပါးစရိတ်ထုတ်ပေးသည်ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ အရက် သောက်ခြင်း၊ လောင်းကစားခြင်းအမှုများ ပြုကြ၏။

ဝိဿဂန္ဓ- ဆိုသော ပါဠိစကားလုံးရှိ၏။ ပုပ်သိုးသော အနံ့ ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်၏။ ၎င်း ဝိဿဂန္ဓများမှာလည်း တခြားနေရာကို အသာ ထား၊ ဆေးရုံဂိတ်ဝစောင့်သည့် ဒရဝမ်ကပင် ငွေစမပြုယင် တံခါးဝမဖွင့် ချင်ဖြစ်နေ၏။ တခါတရံ ငွေမရနိုင်သည့် ဘုန်းကြီး၊ ကိုရင်များကိုပင် ဟောက်ချင် ဟောက်ပစ်လိုက်သေး၏။

ဝံသာနုရက္ခိတစိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ကြည့်ဦး-စေတနာရှင်များက ခန္ဓာကိုယ် အသက်နှင့်ရင်းပြီး လှူထားသောသွေးများကို လူနာတွေကို တချို့ရောင်းစားကြ၏။ မီးဘေးဖြစ်ဖြစ်၊ ရေဘေးဖြစ်ဖြစ်၊ လေဘေး ဖြစ်ဖြစ်ကြုံတွေ့လိုက်ပြီဆိုလျှင် ဒုက္ခရောက်သူတို့မှာ အရူးပမာ ဒုက္ခတွေ့ ပင်လယ်ဝေနေရ ရှာသည့်အထဲ- “တောမီးလောင် - တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ်” ဟူသကဲ့သို့ ပစ္စည်းများကို အလစ်သုတ်၏။ လူကို နှိပ်စက်၏။ တခါတရံ မီးကွင်းပင်ပစ်တင်လိုက်သေး၏။ ရထားစီးခရီး

ကပ်နှင့် လူသား

သည်ကို တံခါးဝက ဓားနှင့် မျက်နှာကိုလှီး၏။ တထွာလောက်သာရှိ သည့် မသွားမဖြစ်သည့် ခရီးကို မတန်တဆတန်တိုးတင်၍ တောင်း ကြ၏။ သဘော-သမ္ပန် တခါတရံနစ်လျှင်လည်း တချို့ လူယုတ်မာ များသည် ဆယ်ရန်အနေသာ ပစ္စည်းယူပြီး တက်စောင်းနှင့် ခုတ်သတ် ပစ်ခဲ့သေး၏။

တခါတရံ အဆင်မပြေ၍ လူမှုရေး စီးပွားရေး အောက်ကျ နေသူများရှိလျှင်လည်း စွမ်းအားတတ်နိုင်သလောက် ကူညီရန်အနေသာ ရှုတ်ချ၍တမျိုး ဝိုင်းပယ်၍တခါ ရှုတ်ချမှုကိုသာပြုတတ်ကြ၏။

မိမိတို့စိတ်၌ ငွေကြေးခနနှင့် ရုပ်ရည်ပူပူပကာယ စသောအကြောင်း များ အဆင်ပြေမှု စွဲလမ်းမှုရှိလာလျှင် မိဘတို့၏ အမျိုးအစဉ်အဆက် ကို စောင့်ရှောက်မှုမရှိတော့ပဲ တမျက်နှာတရွာထင်ကာ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားများ နောက်သို့ လိုက်ကြ၏။ ဤမျှဆိုလျှင် မပြော သေးပါ။

၎င်းလူမျိုးခြား ဘာသာခြားများ၏ အခြေအနေကို အထင်ကြီး မာနရောက်ပြီး မိမိတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သာမက လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာတို့ကိုပါ တခါတရံ မထိမဲ့မြင် ရှုတ်ချချင်ကြ၏။

တိုင်းပြည်က ဘဏ္ဍာနှင့် ပညာသင်ခိုင်း လိုက်ပြန်လျှင်လည်း တတိုင်းတပြည်ကို အထင်ကြီးပြီး မိမိတို့၏ အောက်ကျနေသောတိုင်းပြည် ကို မပြန်ချင် ဆွေကဲ့မျိုးကဲ့ နေလည်းနေနိုင်ကြ၏။

စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို ကြည့်ဦး—

တိုင်းပြည်တွင် လူတော် လူတတ်ကလေးများ ပေါ်လာလျှင်- ဝိုင်း၍ ဖေးမ ကူညီရန်အနေသာ ဖိချင်နှိပ်ချင်ကြ၏။ ဖျက်လို ဖျက်ဆီး လုပ်လိုကြ၏။

ကုန်းဘောင်မင်းဆက် မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက်က ကနောင် မင်းသားကြီးဆိုလျှင် အမြော်အမြင် ဗဟုသုတအင်မတန် ကြွယ်ဝလှ၏။ တိုင်းပြည်ကို ခေတ်မှီအောင် အမျိုးမျိုးသယ်ဆောင် ထမ်းပိုးနေဆဲ လုပ်ကြံခဲ့ရ၏။

ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်ခြင်းအစ ခိုးမှုက

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ကို ကြည့်ဦး၊ တိုင်းပြည်အတွက် မည်မျှ အလုပ်လုပ်သည်ကို ပြောစရာမလို၊ သို့သော်-အမြော်အမြင်မဲ့စွာ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ပြန်၏။ ဤကား တိုင်းပြည်နှင့်ဆိုင်၍ ထားဦး၊ မြို့နယ်ရပ်ကွက် များ၌လည်း လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ဓာတ်အပြည့်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များရှိတတ်၏။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရပ်ရေးရွာရေး ဆောင်ရွက်ပြီဆိုလျှင်-

ဘေးက မိမိတို့သာမလုပ်ချင်ရှိမည်- ဟိုပြော ဒီပြော-ဝေဘန်ပြီး လေကန်ရမည်ဆိုလျှင် ဆိပ်ချေးတုံးပစ်သွင်းရလောက်သည့် ပုဏ္ဏားအတိုင်း ပင် ဖြစ်၏။

ထိုလူစားမျိုးတို့ ရှိနေသောအခါ တချို့ ပရဟိတစိတ်ဓာတ်ရှိ နေသူများပင် မလုပ်ချင်မကိုင်ချင်ကြတော့ပဲ တိုင်းပြည်မှာ တိုးတက်သင့် သလောက် မတိုးတက်သည့်အဖြစ်မျိုး ရောက်ရရှာတော့သည်။

တခါ မိမိတို့ အမျိုးသား အမျိုးသမီးငယ်များကို တခြား အပြုအမဲတို့ကရန်စ နှောင့်ယှက်ကြလျှင် ၎င်းရန်စသူများဘက်က အရော ဝင်ကာ မြှောက်ပင့်ပေးသေး၏။

တခါက မျက်နှာမဲတယောက် မိမိနှင့် တခြားခရီးသွားများပါ လျက် ဘောတံတားပေါ်ကလူကသော သွပ်ကြိုးတန်းများကို လက်နှင့် ဆွဲဖျက်နေ၏။

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သူကဗျောင်ပင် အရေးမစိုက်သည့် သဘောဖြင့် လုပ်နေ၏။ သို့သော် ဘေးက မြန်မာလူမျိုး ကြီးသူ-ငယ်သူ တို့မှာ ဒီအတိုင်းသာ လက်ပိုက်ကြည့်နေရရှာ၏။

စည်းကမ်းနှင့်နိုင်ငံကြီးသားစိတ်ဓာတ်ကိုလည်းကြည့်ဦး

တိုင်းပြည်တွင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ ဆိုးသည်ဖြစ် စေ (ရာဇာပဓာနံ ရာဇာပဓာနံ မင်းသာအဓိက မင်းသာအဓိက)

ဟူသောစကားကို တွင်တွင်သုံးနေကြ၏။ မဟုတ်ဘူးလား-ဆိုလျှင် ဟုတ်သင့်သလောက်ဟုတ်၏။ မိမိတို့ တိုင်းပြည်ကို ဦးဆောင်နေသူများ က လိုက်လျောညီထွေ ရှိမည်ထင်သော ဝါဒလမ်းစဉ်ကို ထူတောင်၍

လျှောက်နေသောကြောင့် တိုင်းပြည်၏တိုးတက်ရေးသည် အုပ်ချုပ်သူတို့ လက်ထဲ၌ ထိုက်သင့်သလောက်ရှိနေ၏။

သို့သော် အုပ်ချုပ်သူသည် စီမံဖန်တီးသူဖြစ်၍ ပြည်သူများသည် ၎င်းဖန်တီးမှုကို အုပ်ချုပ်သူတို့အလိုအတိုင်း လုပ်၍ပေးရ၏။ ထိုအုပ်ချုပ်သူတို့ ဖန်တီးစီမံသည့်အတိုင်း လိုက်၍လုပ်ပေးလို့မှ မတိုးတက်လျှင် အုပ်ချုပ်သူတို့ ချွတ်ယွင်းမှုဟူ၍ မြင်နိုင်၏။

သို့ဆိုလျှင် (ရာဇာပဓာနံ-မင်းသာအဓိက) ဟူသော စကား နောက်၌-

(ဣဿရိယာနုဝတ္တကော လောကော-တိုင်းသူပြည်သား တို့သည် အစိုးရအုပ်ချုပ်သူတို့၏ အလိုသို့လိုက်ကြသည်) ဟူသော (သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌကထာ)စကားကို ဒွန်တဲ၍ သုံးသော် ရှေ့နောက် လိုက်လျောညီထွေ ရှိပေလိမ့်မည်။

တံတော့မထွေးရဆိုသောနေရာ၌ ပက်ကနဲထွေး၏။ အမှိုက်မပစ်ရ ဆိုသောနေရာ၌ ပက်ကနဲပစ်၏။ ဆေးလိပ်မသောက်ရ-ဆိုသော နေရာ၌ ထောင်းကနဲ ထောင်းကနဲ ဖွား၏။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းများကို မဖျက်ဆီး ပါနှင့်ဆိုက မီးလုံးကို လေးခွနှင့် ပစ်၏။ ထိုင်ခုံဆိုဖာကို ဓားနှင့်ခွဲ၏။ ရထားလမ်းကို အသက်ပေါင်းများစွာ သေနိုင်သောရထားစီးခရီးသည် တို့ရှိပါလျက် မူလိတေ့ဖြုတ်ထား၏။ ကြေးနန်းကြီးများကို ခိုး၏။

ခလေးကျန်းမာရေး ပညာပေးဟောပြောပွဲရှိလျှင် မိခင်တို့မှာ အခန်းအောင်း၏။ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ဗဟုသုတ ရစေမည့် စာအုပ်များကို မဖတ်ပဲ ကာတွန်းဝတ္ထုလောက်သာ အချိန်ကုန်ကြ၏။

နိမ့်နိမ့်ချချနေကြရန် ပြောကြသော်လည်း တခြား ပညာ၊ နေ ရုပ်ရည်တို့သာခြင်းကြောင့် မာနရောက်ခြင်း စသည်တို့ကိုထားဦး၊ အများ ပိုင်ကားပေ။ တက်စီးသည်၌ပင် မျက်နှာက မာနဝင်လာချင်၏။

ဤမျှလောက်ဆို ပေ။ လှိုင်လှပပါပြီ- သို့ကြောင့် (ရာဇာပဓာနံ) ချည်း ပြီးသည်မဟုတ် (ဣဿရိယာနုဝတ္တကော လောကော) လည်း တိုင်းပြည်တိုးတက်ရေး၌ အဓိကကျလှကြောင်း သိနိုင်ကြမည်။

အကုသိုလ်ပြစ်မှုများ စိစစ်ချက်

ယခုအကြောင်းအရာများကို တင်ပြခြင်းသည် မည်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်စေလိုသော သဘောမရှိ။ တိုင်းပြည်တွင် မဖြစ်သင့်သော အရာများ မဖြစ်မှသာ မိမိတို့ တိုင်းပြည်သည် ပြည်ကြီးသားစိတ်ဓာတ်များ တိုးပွား၍ တိုးတက်ကြီးပွားမည်မဟုတ်လော၊ ကာယသုခ စိတ္တသုခတို့ ဖြစ်ကြမည် မဟုတ်လော။

မိမိရေးသည်မှာ ဇာတ်ကြောင်းအားလျော်စွာ အခွင့်ရ၍ တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အုပ်ချုပ်သူများ၏ သြဝါဒများကို ကြည့်ရှုက မိမိ၏ ရေးသားချက်များသည် မစုံလှသေးဟူ၍ပင် ထင်ချင်ထင်ကြပေမည်။

ဆားအိုးကြီးအတွင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်လျှင် အနာမရှိသူများ ဘာမျှ မဖြစ်သလို မပြောပလောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အပထား၍- ကျန်သောပုဂ္ဂိုလ်များ ဘာမျှဖြစ်မည် မဟုတ်ပါပေ။ သို့သော် တယောက်ကစ တရာမို့ တရာမရောက်ခင် တယောက်ကို အရင်သန့်စင်ပစ်မှ အများစိတ်ချမ်းသာရာ ရမည်မဟုတ်လော။

ထို့ကြောင့် အခွင့်အရေးဟူသည်မှာ တရားအားလျော်သောယူခြင်း မျိုးဖြစ်ကြပါလေ။

အကုသိုလ်ပြစ်မှုများ စိစစ်ချက်

ထိုသို့အခွင့်အရေးယူချင်သော အကြံအစည်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြပြီးနောက် တယောက်သောသူသည် သူတပါးမပေးသောပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူပြန်၏။ ထိုသူကို ဖမ်းဆီးပြီး မင်းထံသို့ပို့ဆောင်သောအခါ-

မင်းက ရှေ့နည်းအတိုင်း မေးမြန်းစိစစ်ပြန်၏။ သူ့ခိုးလုပ်သူကလည်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း မလုံလောက်သောကြောင့် ခိုးယူရပါသည်-ဟု ပြန်၍လျှောက်၏။

ထိုအခါ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သူ၌ ဤသို့သော အကြံအစည်ဖြစ်ပေါ်၍ လာရသည်။

(သူတပါးတို့ မပေးသောဥစ္စာကို ခိုးလိုသောစိတ်ဖြင့် ယူသောသူအား အကယ်၍ ငါသည် ဥစ္စာကိုပေးအံ့၊ ဤသို့ပေးနေခဲ့လျှင် သူ့ခိုးမှုများ မကြာခဏဖြစ်ကာ တိုးပွားလာလတံ့၊ ငါသည် ဤခိုးသူယောက်ျား

ကို ကောင်းစွာနှိပ်ကွပ်ရမူ ကောင်းလေစွ၊ ခိုးမှုအမြစ်ပြတ်အောင်ပြုရမူ
ကောင်းလေစွ၊ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ရမူ ကောင်းလေစွ)

ထိုသို့အကြံဖြစ်ပြီးသည့်နောက် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သော
သူသည် မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို ဤသို့ အမိန့်ပေး၏။

အချင်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ခိုးသူယောက်ျားကို မြဲမြံခိုင်ခံ့သော
ကြိုးများဖြင့် လက်ပြန်ကြိုး တုတ်နှောင်လျက် ခေါင်းတုံးရိပ်ပြီးလျှင်
(အော်သံမကြားရရန်) အသံပြင်းသော စည်ကိုတီးခတ်လျက် ခေါ်
ဆောင်သွားပြီး မြို့၏တောင်ဘက်၌ နှိပ်ကွပ်ပါလော့။)

မင်းချင်းယောက်ျားတို့လည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု လျှောက်ထား
ပြီး ခိုးသူကို ခေါ်ဆောင်၍သွားကာ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်လိုက်ကြ
တော့သည်။

အဒိန္နာဒါန အမှုသည် မည်သည့်အတိုင်းအတာအထိ အကျိုးပေး
သည်ကိုသိရန် ဤ၌ အဒိန္နာဒါနအကြောင်းကို သိထားသင့်၍ ပြဦးအံ့။

အဒိန္နာဿ၊ မပေးအပ်သောဥစ္စာကို။ အာဒါနံ၊ ယူခြင်းပယောဂ
သည် (ဝါ) ခိုးကြောင်း စေတနာသည်။ အဒိန္နာဒါနံ၊ အဒိန္နာဒါန
မည်၏။

ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူတို့က ကိုယ်လက်နှုတ်တို့ဖြင့် ကမ်း၍ဖြစ်စေ၊ စာရေး
သား၍ဖြစ်စေ ပေးခြင်းလည်း မဟုတ်ပဲ ယူသောအခါမှာလည်း အကျွမ်း
ဝင်၍ယူခြင်း ခေတ္တခဏငှါးရမ်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ပဲ သူတပါးပိုင်သော
ပစ္စည်းဥစ္စာဓနငွေကြေးတို့ကို-

လျှို့ဝှက်၍၎င်း၊ အနိုင်အထက် လုယက်၍၎င်း၊ ကြံစည်၍၎င်း၊
မြက်သစ်ရှက်စသည် ဖုံးလွှမ်း၍၎င်း၊ ကမ္မည်းမဲတန် ပြောင်းလွဲ၍၎င်း၊
ကိုယ်တိုင်၎င်း၊ သူတပါးတို့ကို စေခိုင်း၍၎င်း၊ အခွန်ကောက်ရာ နယ်နိမိတ်
မှ လွတ်အောင် ရှောင်ကွင်း၍၎င်း-ခိုးခြင်းစသော ခိုးခြင်း ၂၅-မျိုး
တွင် တမျိုးမျိုးဖြင့် ခိုးခြင်းကို အဒိန္နာဒါန-ဟု ခေါ်၏။

အဒိန္နာဒါနအပြစ်

(ကုဋ္ဌမာန ကုဋ္ဌကဟာပဏာဒီဟိ ဝဇ္ဇေတော ဂဏှာတိ)ချိန်ခွင်စဉ်းလဲ၊
 တင်း စဉ်းလဲ အသပြာစဉ်းလဲ စသည်တို့ကို ပြုလုပ်၍ လှည့်ပတ်ကာ
 ယူ၏-ဟူသည်နှင့်အညီ-
 ခိုးပုံခိုးနည်းကလည်း အမျိုးမျိုးရှိ၏။

ရှေးခေတ်က ဆီ၊ ထောပတ် စသည်တို့ထည့်သော အိုးခွက်တွင်း
 သို့ ဖိနပ်စသည့် ဆီကိုစုပ်တတ်သော အရာဝတ္ထုများ ပစ်သွင်းပြီးခိုး
 ခြင်း၊ အလေးချိန်ခွင်တို့ဖြင့်လှည့်ပတ်ခြင်း၊ ရှေ့နှင့်ကြေးကို အတုပြု၍
 လှည့်ပတ်ကာ ခိုးယူခြင်း စသည်တို့လောက်သာတွေ့ရ၏။

ယခုခေတ် အဒိန္နာဒါနတို့ကား ကြောက်မနန်းလိလိပင် ဖြစ်
 နေ၏။ မျက်မှန်၊ နာရီ၊ ငွေ-စသည်တို့ကို ခါးပိုက်နှိုက်မှု၊ ဆေးကိုအတု
 ပြု၍ရောင်းမှု၊ စားသောက်ဖွယ်ရာ အဖြာဖြာတို့၌ လက်ဖက်ခြောက်ထဲ
 တမာရုတ်စသည် ရောသွက်သို့ အတုပေါင်းစုံလုပ်ကာ ရောစပ်မှု၊ အလေး
 ခိုးမှု၊ ပစ္စည်းအတုပြုလုပ်မှု၊ အခွန်ငွေရှောင်လဲမှု၊ တေးကဗျာလင်္ကာ
 စာသားခိုးမှု၊ မည်သူနှင့် အသိပါဟုပြောပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာ ယူသွားမှု၊
 အမျိုးမျိုးသော အနိုင်အထက်ပြု၍ လုယက်၊ ယူငင်မှု၊ တံစိုးလက်
 ဆောင်လာဘ်စား၍ယူငင်မှု၊ အရေခြုံ၍လိမ်လည်မှု-စသည်တို့မှာ ပစ္စည်း
 နှင့်စပ်၍ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်သဘောမတူပါက အားလုံးအဒိန္နာဒါန-ဟူ၍
 ချည်း မှတ်ပါလေ။

အဒိန္နာဒါနအပြစ်

မိမိသည် ၎င်းပစ္စည်းကို ယူချင်သကဲ့သို့ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူမှာလည်း
 မည်မျှလိုချင်ရှာမည်နည်း၊ ထို့ကြောင့် သူတပါးတို့ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူ
 မိသူတို့မှာ လောကအပြစ်များသာမက နောင်သံသရာ အဆက်ဆက်
 တွင်လည်း အပါယ်သို့ကျရသည်ဟု ဆို၏။

ရှေးက တရားသူကြီးတဦး လာဘ်ယူပြီး တရားဆုံးဖြတ်သော
 ကြောင့် သေသောအခါ မိမိ၏လိင်ဥတို့ကိုထမ်းပိုး၍၎င်း၊ ဖိ၍၎င်းပြိတ္တာ
 ဘဝနှင့် ခံစားရသည်ဟု ဆို၏။

ဘုသပေတဝတ္ထု၌လည်း-

စပါးမှော် စပါးအဖျင်းတို့ကို မြေနီဆိုး၍ သလေးစပါးအနံ့နှင့် ရောစပ်၍ ရောင်းသောစပါးပွဲစားကုန်သည် မိသားစုမှာ သေတဲ့အခါ ပြိတ္တာဖြစ်ရသည်ကို တွေ့ရ၏။

၎င်းပေတဝတ္ထု များမှာပင်-အများပြည်သူပိုင် ဘုံငွေကို စားသောက်ပစ်ပြီး လူထုကိုလိမ်လည်ခဲ့သောသူတို့မှာ ငရဲသို့ရောက်ရသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုသို့ ငရဲခံစားရပြီးနောက်လွတ်လာပြန်လျှင် ၎င်းပစ္စည်းခိုးသူမှာ ဆင်းရဲမဲ့တေတတ်သည်ဟု ဆို၏။

သူခိုးကို လူနတ်လက်မခံ

ပုစိမန္တဇာတ်-၌

တမာပင်စောင့်နတ်က သူ၏အပင်အောက်၌လာ၍ အိပ်နေသော သူခိုးကိုနှင်ထုတ်ပစ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

မှန်၏၊ နတ်သာမဟုတ် သူခိုးဆိုလျှင် ဘယ်သူကမှ လက်သင့်မခံချင်၊ အမြဲပင်သတိနှင့် နေကြသည်မဟုတ်လော၊ မယုံသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့်၎င်း လက်နက်စသည်တို့ဖြင့် စောင့်ကြပ်၍၎င်း ကြည့်ရှုနေကြရာ ပစ္စည်းခိုးသူကို မည်သူကမှ ချစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ၊ ထို့ကြောင့် တဦးပိုင်ဖြစ်စေ၊ အများဆိုင်ဖြစ်စေ-ခွင့်ပြုချက် မရလျှင် ကိုင်၍ပင် မကြည့်ပါနှင့်။

အဒိန္နာဒါနကြောင့်- ပါဏာတိပါတဖြစ်ပုံ

ထိုသို့ အဒိန္နာဒါနအမှုကျူးလွန်သူကို သတ်ဖြတ်သည်ဟု ကြားသောအခါ-တချို့ လူတို့က ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြန်၏။

(အချင်းတို့ သူတပါးပစ္စည်း ခိုးသောသူကို အပြီးတိုင် နှိပ်၏၊ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၏ဟု ကြားရ၏၊ ငါတို့သည်လည်း သူတပါးပစ္စည်း ခိုးသောသူတွေကို သတ်ကုန်အံ့။)

ဟူ၍ အကြံအစည်ဖြစ်ပေါ်ကြကာ လက်နက်များ ပြုလုပ်ကြပြီးနောက် သူခိုးများကို သတ်ဖြတ်ကြလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိသူတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာမပေးရာက ဆင်းရဲသူများများ

သာကီဝင်ဘုရားအနွယ် မျိုးပြုတ်ရသည့်ကိန်း

လာ၏။ ဆင်းရဲသူများ များရာက ခိုးယူမှုများလာ၏။ သူခိုးမှုများလာ သောအခါ လက်နက်များ များပြားလာ၏။ လက်နက်များများလာသော အခါ သူတပါးအသက်သတ်မှု ပါဏာတိပါတအမှုများ ပွားများလာ တော့သည်။

ထိုအခါ အနှစ်ရှစ်သောင်း အသက်ရှည်ကြကုန်သော သူတို့မှာ အသက်ခေါက်ချိုးကျ၍ အနှစ်လေးသောင်းသာ အသက်ရှည်တော့သည်- ဟုဆို၏။

ထို့ကြောင့် အသက်တိုစေသော ပါဏာတိပါတ အကြောင်းကို အနည်းငယ်စိစစ်ကြဦးအံ့-

ယနေ့ကမ္ဘာကြီး၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ဆူဖြိုးဝေလျက် ရှိနေပေရာ-အဏုမြူ ညူကလီးယားစသော လက်နက်ဆန်းများ၏ ချိန်း ချောက်မှုကို ကမ္ဘာကြီးသည်ခံစားနေရပေပြီ။ ထိုခံစားနေရမှုကို မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့နိုင်မည်လားဟူ၍ သံသယဝင်နေကြရသည်မဟုတ်လော။

သာကီဝင်ဘုရားအနွယ် မျိုးပြုတ်ရသည့်ကိန်း

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းကား ကျွန်မ၏သားဖြစ်၏။ တနေ့ သာကီဝင်မင်းမျိုး မင်းနွယ်တို့စံရာဌာနီ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ချစ်ကြည်ရေးခရီးအဖြစ်စစ်သည် ဗိုလ်ပါဖြင့် ချီတက်ပြီး သုံးရက်မျှကြာသောအခါ ကပိလဝတ်ပြည်က ပြန်၍ထွက်ခဲ့၏။

ထိုဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းတို့ ပြန်၍ထွက်သွားသောအခါ ၎င်းထိုင်သည့် နေရာကို ကျွန်မတယောက်က—

(ဤနေရာကား ဝါသဘာဝတ္တိယာကျွန်မ၏သား ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ၏နေရာ တည်း)ဟုပြောဆိုကာ နွားနို့ဖြင့် ဆေးကြောပစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်း၏ မင်းချင်းယောက်ျားတယောက်မှာ လက်နက်ကျန်ရစ်ခဲ့၍ ပြန်အယူ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ အား လျှောက်ရာမှ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် သာကီဝင်တို့အပေါ်၌ မကြေမချမ်း ဖြစ်၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့တော့၏။

ရန်ငြိုးဖွဲ့သည့် အတိုင်း “သာကီဝင်အားလုံးကို သတ်ပစ်မယ်” ဟူသော အကြံအစည်ဖြင့် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ များစွာတို့ကို ခေါ်ယူကာ သာဝတ္ထိပြည်မှ ထွက်တော့သည်။

ဘုရားရှင်အမျိုးကိုစောင့်ရှောက်ပုံ

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်မှာလည်း ဆွေတော်မျိုးတော် တို့၏ ပျက်စီးရတော့မည့်ကိန်းကို မြင်သောအခါ ကပိလဝတ်ပြည်နယ်စပ် သို့ ကြွတော်မူ၍ ကပိလဝတ်ပြည်၏ နယ်စပ် အနီးအရိပ်ကျဲသော နေမလုံ သောသစ်ပင်ရင်းတခု၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းမှာလည်း နယ်စပ်၏ ထူထဲ၍ နေပျောက် မထိုးသောသစ်ပင်အောက်၌ရောက်နေရာ မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ဤသို့ လျှောက်၏။

(ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား ပူပြင်းလှသည့် အခါ မျိုးမှာ အဘယ်ကြောင့် အရိပ်ကျဲသော သစ်ပင်အောက်၌ နေတော်မူရ ပါသနည်း၊ တပည့်တော်၏ နယ်စပ်ထဲ၌ရှိသော အရိပ်လုံသောသစ်ပင် အရိပ်၌ထိုင်တော်မူပါဘုရား)

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားချက်သည် မှတ်သားဘွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။

(ရှိပါစေ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဆွေမျိုးတို့၏ အရိပ်မည်သည် အေးမြလှပါဘိ၏)

ထိုအခါ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းနှင့်အပေါင်းပါတို့မှာ-
(မြတ်စွာဘုရားဟာ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို စောင့်ရှောက်ရန် ကြွလာတော်မူခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်)ဟူ၍ ကြံစည်အောက်မေ့ကာ ဦးချ၍ ပြန်သွားကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း ဇေတဝန်ကျောင်း တော်သို့ ပြန်၍ကြွတော်မူ၏။

မကြာခင်၊ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းသည် သာကီဝင်တို့မိမိအပေါ်ပြုခဲ့သော အပြစ်ကိုအမှတ်ရပြန်၍ ဒုတိယအကြိမ် တတိယအကြိမ်တိုင်အောင်ချီတက် ပြန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း ဒုတိယအကြိမ် တတိယအကြိမ် တိုင် အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူ၏။ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်း ထွက်လာသောအခါ၌ကား သာကီဝင်တို့ရှေးကံဟောင်းတို့ကို မတားမြစ် နိုင်သောကြောင့် စတုတ္ထအကြိမ်မကြွတော့ချေ။

ဘုရားရှင်၏ ဝံသာနံ့ရက္ခိတ

သာကီဝင်မင်းတို့မှာ ဇိမ်လည်ရိုး၊ သူတပါးတို့ကို သတ်ဖြတ်ရိုး ထုံးစံများ မရှိကြပေရာ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းသည် အချို့ ပရိယာယ်ဆင်၍ လွတ်သောသာကီဝင်တို့မှတစ်ပါး နို့စို့ သူငယ်ကလေးများသော်မှ အလွတ် မပေးဘဲ သွေးချောင်းစီးသတ်ဖြတ်စေကာ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် မိမိ နေရာ ပျဉ်ချပ်ကိုဆေးကြော၍ ရန်တုံ့ပြန်လေသည်။

ထို သာကီဝင်မင်းတို့ မျိုးပြုတ်၍ မကြာမီပင် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းနှင့် အပေါင်းပါတို့မှာလည်း အစီရဝတီမြစ်ကမ်း၌ ဖစ်ပမ်း၍ အိပ်နေကြရာ မိုးကျချောင်းရေ ကြီးမားစွာတက်လာ၍ အားလုံး ပင်လယ်တွင်းသို့ မျောပါကြကာ အသက်ကုန်ကြပြန်သည်။

၎င်းသာကီဝင်တို့ပျက်ရသည့်ကိန်းကား တခြားမဟုတ်၊ အတိတ် ကာလက မြစ်တခုအတွင်းဝယ် အဆိပ်ရေများ လောင်းမိသည့် အတွက် သတ္တဝါများ သေကြခဲ့ရဘူးသောကြောင့် အားလုံး ပျက်စီးကြရသည်ဟု ဆို၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘတို့ကား လက်ငင်းအကျိုးပေးသွားသည်မှာ ထင်ရှားပြီ။

ပြခဲ့သည့် သာဓကများကို ကြည့်ရှုပါက နောက်နောက်ကံများ ဘယ်လိုနေမည်မသိကြသေး၊ ●လုတ်တချက်ဖြုတ်ရုံနှင့် ဟီရိုရိုးမားပေါ် ကျသည့်ဗူးထက် အဆတသန်းစလောက်မကသော စွမ်းအင်များရှိနေပေရာ တပြိုင်လုံးမသာတွေ့ဖြစ်ကုန်စော့မည်လား မပြောတတ်ပေ။

ယခုကာလများတွင် သတ္တဝါတွေကို သတ်နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် သတ်နေကြသကဲ့သို့ တခါတခါ သတ်လိုက်လျှင်လည်း သတ္တဝါတွေမှာ ကောင်ရေအမျိုးမျိုးနှင့် အရေအတွက်အများအပြားမှာ အစုလိုက်အပြုံ လိုက် သေနေကြရရှာသည်။

သူတို့လည်း ရှေးရှေးကအသက်ပေါင်းများစွာ သတ်ပြီးလို့ယခုလို ခံစား နေရရှာပါလား-ဟူ၍သာ သူတို့လိုမဖြစ်အောင် ဆောက်တည် နေထိုင်ကြဘို့သာရှိသည်။

သတ်သောအကြောင်း၏ ငလးနက်ပုံကိုကြည့်ဦး၊ သူတပါးတို့ ကိုသာ ရေနှေးလောင်း၊ ဓားနှင့်ထိုး၊ ဖေါင်စီးဂဏန်းဆိုလျှင် ဒီအတိုင်း စုပြုံထည့်ပြီးအိုးကင်းပူတိုက်တတ်ကြသည်။ မိမိတို့အသားကို ဆူးကလေး စူးဝင်သည်ကိုပင် မခံသာအောင် နာတတ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ထားကာနေကြပါလျှင် အသက်ရှည်ကြမည်သာမဟုတ်
သေး၊ အစာရေစာလည်း ‘သူ့အိုးနှင့် သူ့ဆန်’ ပေါ်များလာလိမ့်မည်
အမှန်သာ ဖြစ်သည်။

ပါဏာတိပါတ သဘောသွားကိုပြုပြီး၍ ပါဏာတိပါတ လက္ခဏာ
ကိုပြုဦးအံ့။

ပါဏ-ဟူသည် သာမန်အသုံးအနှုန်းဖြင့် ပြောရလျှင် သက်ရှိသူ
များကိုရ၍ ပရမတ်သဘောအားဖြင့် ဆိုလျှင် ရုပ်ဇီဝိတ-နာမ်ဇီဝိတကို
ရသည်။

အတိပါတ-ဟူသည် လျှင်စွာကျခြင်းကို ဟောသည်။ ပါဏာ-
တိပါတ-ဟူသည် သေချိန်မတန်သေးပဲနှင့် မြန်မြန်သေအောင် တစုံတခု
သော လက်နက်စသည်ဖြင့် လှမ်းမိုးနှိပ်စက်၍ သတ်ခြင်းကိုခေါ်ဆိုသည်။

ပါဏာတိပါတအမှုကို ပြုရာ၌—

- ၁။ သတ္တဝါလည်းဖြစ်ခြင်း၊
- ၂။ သတ္တဝါဟူသော အမှတ်သညာလည်းရှိခြင်း၊
- ၃။ သတ်လိုသော စိတ်စေတနာရှိခြင်း။
- ၄။ သတ်ရန် လုံ့လတခုခုပြုခြင်း၊
- ၅။ လုံ့လကြောင့် သေခြင်း-ဟူသော အင်္ဂါငါးချက် ပြည့်စုံ
လျှင် ပါဏာတိပါတကံမြောက်သည်ဟု မှတ်ပါလေ။

ရှေးအဒိန္နာဒါနတွင် ခိုးနည်းအမျိုးမျိုး ရှိသကဲ့သို့ ဤပါဏာတိ
ပါတ၌လည်း သတ်နည်းအမျိုးမျိုး ရှိလေသည်။

- ၁။ မိမိကိုယ်တိုင် ဓားဖြင့်ခုတ် တုတ်ဖြင့်ရိုက်စသည်ဖြင့် ကိုယ်ထိ
လက်ရောက်သတ်ပုတ်ခြင်း၊
- ၂။ တဦးတယောက်ကို နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စာရေးသား၍ဖြစ်စေ၊
အရိပ်နိမိတ်ကိုပြု၍ဖြစ်စေ အသတ်ခိုင်းခြင်း၊
- ၃။ လေး-သေနတ် စသည်ဖြင့်၎င်း၊ မြားလှံ-စသည်ဖြင့်၎င်း
ပစ်ခတ်၍ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊
- ၄။ အမြဲထာဝရရှိသောလူသွားလမ်း၊ အိမ်-စသည်တို့၌တွင်းတူး
ထားခြင်း၊ ငြောင့်စသည်ကို စိုက်ထားခြင်း၊ ဓားလှံ သေနတ် လက်ပစ်ဗုံး

အကြင်နာမေတ္တာ ပွားကြပါ

ချိန်ကိုက်ပုံး-စသည်တို့ကို ထောင်ထားခြင်း စသည်တို့တွင် မည်သည့်ကိစ္စ နှင့်ဖြစ်စေ သေခြင်း၊

၅။ အင်းချရွှံ့သတ်ခြင်း:: လက်ဖွဲ့လုပ်၍ သတ်ခြင်း စသော အတတ်ပညာတမျိုးမျိုးဖြင့် သတ်ခြင်း၊

၆။ တန်ခိုးဖြင့် စိမ့်ဖိတ်တီး၍ သတ်ခြင်း-ဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိရာ မည်သည့်သတ်နည်းဖြင့်မဆို သေလျှင် ကံပြောက်သည်သာ ဖြစ်သည်။

ပါဏာတိပါတအပြစ်

ပါဏာတိပါတအမှုကို အပြုများသော သူတို့သည် လူမုန်းများ စွာခံရခြင်း၊ ဘေးရန်များခြင်း၊ အသက်တို့ခြင်း စသည်တို့သာ မက ကြက်ဝက် တို့ကို အသတ်များသော အခါ ၎င်းစေတနာကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ကြက်ရုပ် ဝက်ရုပ်ပေါက်လာသည်။

နှားကိုသတ်သူများမှာ သေခါနီးအခါမှာ တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြင့် နှားကဲ့သို့အော်ပြီး သေရသည်ဟု ဆို၏။ တဖန် တံငါလုပ်ခြင်း၊ မုဆိုးလိုက် ခြင်းစသော ပါဏာတိပါတအမှုဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြာမြင့်စွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသောသူ မမြင်မတွေ့ရဘူးဟူ၍ မစ္ဆာဗန္ဓုသုတ်၌ ပြလေသည်။

ထိုသို့လောကအပြစ်အမျိုးမျိုးကို ခံစားရပြီး သေပြန်လျှင်လည်း အပါယ်သို့သာကျရပေဦးမည်၊ အပါယ်ကလွတ်ပြန်လျှင်လည်း အသက်တို့ ခြင်း ထေဂါများခြင်း ဘေးရန်များခြင်း စသည်တို့ကို ခံစားရပေ ဦးမည်။

ဤသို့ သူတပါးအသက်ကို ရှည်သင့်သည့် အတိုင်း အတားအဆီး အောင်မရှည်ရသည့် အကြောင်းတရားကို ပြုလုပ်ကြသည့် အတွက် ၎င်းပါဏာတိပါတ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများလာသောကြောင့်၎င်း အနှစ် ရှစ်သောင်းတန်းမှ အနှစ်လေးသောင်းတန်းသို့ခေါက်ချိုးကျိုး၍ ကျလာ ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ပါလေ။

အကြင်နာနှင့် မေတ္တာတရားများပွားများကြပါ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတပါး အိမ်စီအသံလွှင့်ဌာနမှနေ၍ (လောဘ၊ ဒေါသ-မောဟတွေ ဆူဝေပြီး

ပြီး ရမ်းကားရင် တကမ္ဘာလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်)ဟူ၍ အသံလွှင့် ဟောပြောခဲ့ရာ-

နာဇီအာဏာရှင်ဟစ်တလာက (ရိုးလွန်းတယ်)ဟူ၍ ပျက်ရယ်ပြု ခဲ့သည် ဆို၏။

ရိုးသလား၊ မရိုးဘူးလားဆိုသည်ကိုကား ဟစ်တလာ၏ လက်ရုံး များဖြစ်သော မုဆိုးလိနီနှင့် သူ၏လက်ရုံးများ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည့်စာအုပ် စာပေများကိုကြည့်၊ တရုတ်လွန်လိုက်တိုင်း လူပေါင်းသုံးရာနီးပါးမျှသေ ကြေပျက်စီးရသည်ကို တွေ့ရှိကြရသည်။ ဒါက မပြောပလောက် သေး ပါ။ ၎င်းတို့ ဟော့ရမ်း ဖျက်ဆီးသည့်အတွက် အတိုင်းတိုင်း အပြည့် ပြည့်က လူသားတွေမှာ သန်းပေါင်းများစွာ သေကြေ ပျက်စီးရုံမက စက်ရုံအလုပ်ရုံများ၊ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ လူနေအိမ်ခြေတိုက်တာ များ၊ ဆေးရုံ၊ စာသင်ကျောင်း စသည်များမှာ ပြာပုံအတို ဖြစ်ခဲ့ရသည် တို့ကိုကြည့်က လွန်ကဲသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မေဟတရားများမှာ ရိုး သည်၊ မရိုးသည်မှာ ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ယခုလည်း တတ်နိုင်သည့် အင်အားဖြင့် အကြင်နာနှင့် မေတ္တာ တရားများ ပွားများကြပါဟူ၍ တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။ အဘယ် ကြောင့်နည်း၊ မကြာသေးမီကသတင်းစာတခု၌ အနုမြူ၊ ညူကလီးယား ဗုံးတို့၏ ကြောက်မက်ဘွယ် စွမ်းအားကို လူသားများသိစေရန် နမူနာ တလုံးလောက် ဖောက်ခွဲပြသင့်သည်ဟုဆို၏။ ယနေ့ကမ္ဘာပေါ်တွင်အနုမြူ ညူကလီးယားလက်နက်ကြီးအင်အား အရေအတွက်မှာ(၅၀၀၀၀)ငါး သောင်းကျော်ရှိ၍၊ စွမ်းအင်မှာလည်း ဟီးရိုးရီးမားနှင့် နဂါးဆက်ီးမြို့ များပေါ်သို့ ကြံချသည့်ဗုံးထက် အဆတသန်းကျော်လောက် ဖျက်ဆီး နိုင်သည့် စွမ်းအင်များရှိပေရာ ဤကမ္ဘာကြီးကို နှစ်ခါပြန် သုံးခါပြန် လောက် ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည်ဟုဆိုသည်။

နောက်သတင်းတခုတွင်လည်း—

ယခုအခါမှာ အကယ်၍ အနုမြူ၊ ညူကလီးယား စစ်ပွဲကြီး များ ဖြစ်ပွား၍ လာပါက ယခု တချို့နိုင်ငံမြို့ကြီးများ၌ တူး၍ထား သော ဗုံးခိုကျင်းကြီးများမှာ အချိုးနီးသာ ဖြစ်ရုံမက ၎င်းဗုံးခိုကျင်း ထဲသို့ဝင်ပုန်းသည့်လူများမှာမီးပြင်းပြင်းနှင့် ရေလုံပြုတ်ခံရသည့်ဘဝထက်

အကြင်နာမေတ္တာပွားကြပါ

ပို၍ ဆိုးရွားစွာ ခံစားရလိမ့်မည်ဟုဆိုသည်။ ယနေ့ကမ္ဘာတွင် စစ်စရိတ် အတွက် သုံးနေသော ငွေကြေးမနများမှာ- လူသားအကျိုးပြု လုပ်ငန်း များ၌ သုံးသော ငွေကြေးများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြုရလျှင် ယခုရေးနေသော ကလောင်တန်/ဘော(လ်)ကပင် ရှက်၍လားမသိ ရှေ့တောင် မတိုးချင် ဟု ထင်မိလေတော့သည်။

ယခုအခါတွင် ကြောက်မက်ဘွယ်ကောင်းလှသည့် လက်နက်ကြီး များကို ပို၍ဆိုးရွား၍မလာစေရန် ချုပ်ချယ် ကန့်သတ်ရေး စာချုပ်များ ဖြင့် ဟန့်တားနေကြရှာသည်။ သို့သော် လက်နက်များ ပြန့်ပွားမလာရုံ သာ တားဆီးနိုင်ပေမည်၊ ရှိပြီးသား လက်နက်များကိုကား တားဆီးနိုင်လိမ့် မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဆိုလျှင် အကျိုးမည်သို့ထူးလိမ့်မည်နည်း။

ဤ၌ မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်တခုကို သွား၍ သတိရမိ၏။ မိမိသည် သူရဲအလွန်ကြောက်သူဖြစ်၏။ ရှိသည်-မရှိသည် အပထာ သူရဲကြောက် လှသူဖြစ်၏။ တနေ့တွင် ခရမ်းမြို့နယ်မှ တကောကန်ကြီး ဆိုသော ရွာသို့ သွားရာ ၎င်းရွာ၌ ညအိပ်ခါနီး တပါးထည်းနေရသောအခါ ကြောက် စိတ်များ အလိုလိုဝင်လာ၏။ ထိုအခါ မိမိ၏ ဖြစ်အင်ကို ဆရာဖြစ်ခဲ့ဘူး သူ ဘုန်းတော်ကြီးကသိ၍ ဤသို့အားပေး၏ “ဟေ့ကောင် သူရဲက လူ လောက် ကြောက်စရာမကောင်းဘူး ကြောက်စရာကောင်းတာကလူက” ဟူ၍ ပြောဆို တိုက်တန်ဆုံးမဘူး၏။

မှန်၏။ ဤကမ္ဘာတွင် လူလောက် ကြောက်စရာ ကောင်းတာ အဘယ်မှာ ရှိနေတော့မည်နည်း။ ကြီးကျယ်ခမ်းနား စွမ်းအင်ကြီးမားလှ သော လက်နက်ကြီးများ မည်မျှပင် ရှိစေဦး၊ လူက-လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားများဖုံးလွှမ်းပြီး မဖောက်ခွဲစေလျှင် ၎င်းဖုံးကြီးများအဘယ် မှာ ပေါက်ကွဲလိမ့်မည်နည်း။

ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုသည် လက်နက်ကြီးများနှင့် စာရွက်စာတန်း များ၌ အဓိက တည်သည်မဟုတ်။ လူတို့၌ အဓိကတည်နေသည်။ ထို့ ကြောင့် ညွှာတာမှု အကြင်နာတရားများကင်းကာ တရားလက်လွန် မဖြစ် ပေါ်အောင် ချုပ်ချယ်ရန်နှင့်- ၎င်းတို့ သန္တာန်၌ မေတ္တာ၊ ကံရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ ဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားများ ပွားများ ကြရန်သာ ဆုတောင်းမေတ္တာ ထပ်ခါထပ်ခါ ပို့ကြရမည်မဟုတ်လော။

သူတို့ကိုအတုယူကြပါ

ပါဏာတိပါတ လုပ်ငန်းစဉ်အကြောင်းကို ပြုပြီး၍၊ ၎င်းလုပ်ငန်းစဉ်မှ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော လမ်းစဉ်ကိုပြဦးအံ့။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်များတွင် သတ္တဝါများအား၎င်း၊ တဦးတယောက်အား၎င်း၊ ဖေးမကူညီ စောင့်ရှောက် ညွှာတာပုံများမှာ နေရာတကာတိုင်းတွင် တွေ့နိုင်ပေရာ ဤ၌ အကျယ်မချဲ့တော့ပြီ။

အားလုံးကို မဟာကရုဏာရှင်ကြီးများ ဖြစ်ကြရန် တိုက်တွန်းနေသည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ငှက်ပျောသီးတလုံးကို တပိုင်းစီ ဝေငှယူသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ရောင်ပေစူးသာအေးကဲ့သို့၎င်း၊ ဟင်းအနည်းငယ် ကောင်းလျှင် ဘေးကအိမ်တွေကို ထမင်းကျွေး၊ ဟင်းပေးတတ်သော ရွှေမိတို့ကဲ့သို့၎င်း၊ စာနာစိတ် ထောက်ထားသော စိတ်နှလုံးတို့ ရှိကြပါလျှင် ပတ်ဝန်းကျင် လူသားများမှာ မည်သို့မှ ဒုက္ခရောက်နိုင် ကြမည် မဟုတ်သည်ကို သတိပြုကြပါလေ။ အကယ်၍ ပစ္စည်းခန့်နှင့် ပြည့်စုံသော်၎င်း၊ ကရုဏာ၊ ဇံ၊ ဝီရိယံတို့နှင့်ပြည့်စုံသော်၎င်း၊ မြန်မာပြည်မှဒေါ်ဦးဇွန်းနှင့် ဦးရွှေလှေးတို့၏ ပရဟိတလုပ်ငန်းဖြင့် အများအကျိုးကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခြင်းကို၎င်း-

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလည်း ဟင်နရီဒူးနန်၊ ရှိုက်ဇာအဲလဗတ်၊ ဂျန်ဒီရော့ ကဲ့မဲ့လား၊ မာသာတာရီဆာ စသည်တို့၏ အကြင်နာနှင့် မေတ္တာထားကာ စောင့်ရှောက်ခြင်းများကို၎င်း- နမူနာယူ-သတိမူကြပါလျှင် အဘယ်မှာလျှင် သူ့ဘဝတို့သည် ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မည်နည်းဟူ၍ သတိသံဝေဂ ဖြစ်ကြစေကာ-ဤပါဏာတိပါတဇာတ်ကို တခန်းရပ်လိုက်ပါသည်။

ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်၍လိမ်လည်မှုကျူးလွန်ခြင်း

ပါဏာတိပါတ အမှုကို ဇက်ရဲလက်ရဲ ပြုလာကြသော လူသားတို့များပြားလာသောအခါ-၎င်းတို့၏ အကုသိုလ်ဇာတ်လှိုင်း ပြင်းထန်လာမှုကြောင့် အနှစ်ရှစ်သောင်း အသက်ရှည်ကြကုန်သော သူတို့၏ သားသမီးများ လက်ထက်တွင် အနှစ်လေးသောင်းတန်းသာ အသက်ရှည်ခဲ့ကြောင်း ရှေ့လည်း ပြခဲ့ပြီ။

(နာမ်ဇာတ်လှိုင်းကြောင့် ရုပ်ဇာတ်လှိုင်းတို့ ဆုတ်ယုတ်ပုံကို နောက်၌ပြပါအံ့)။

သက်တန်းတိုရခြင်း

ဤ၌ မိဘတို့ မကောင်းတာလုပ်သည်နှင့် သားသမီးတို့ အဘယ်ကြောင့် သက်တန်း တိုကြရသည်ကို စိစစ်ပြဦးအံ့။

စပါးဖြစ်စေ၊ ပဲဖြစ်စေ ကောက်ပဲသီးနှံ တမျိုးမျိုးကို ကျေချစိုက်ပျိုးလျှင် ၎င်းမျိုးစေ့တို့ စိုက်ပျိုးသော လယ်ယာမြေသည် မြေဆိုးမြေညံ့ ဖြစ်နေပါက ဖွံ့ဖြိုးပြီးပြီ အထွက်တိုးလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ မျိုးစေ့ကလည်း အဖျင်းအမော်များသာ ဖြစ်လျှင်ကားပို၍ပင် စည်ပင်ဝေဆာ သီးနှံတိုးမှု ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါပေ။

ထို့အတူ သီလအကျင့်ဟူသော ကိုယ်ကျင့်တရား နာမ်ဓာတ်ဩဇာ ယုတ်ညံ့၍လာသော မိဘတည်းဟူသော လယ်မြေတွင် သီလနှင့် ပြည့်စုံသော သားသမီး တည်းဟူသော မျိုးစေ့တို့ကို တည်ထောင် ဖြစ်ထွန်းစေသော် “ရေနောက်မှာ ပေါက်သည့်ကြာ မင်္ဂလာမရှိ” ဟူသကဲ့သို့ သားသမီးတို့မှာ တော်ပင်တော်ကြာ၊ ကောင်းပင်ကောင်းကြာသော်လည်း ထင်သလောက် တိုးတက်မှုမရှိသည့် အဖြစ်သို့ရောက်တတ်ပေသည်။

ယခုကာလ ယောက်ျားပျက်၊ မိန်းမပျက်တို့၏ သားသမီးကလေးများ အနေအထိုင်ကောင်းကြသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က အနှိမ်ခံရခြင်း-စသည့် ဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရခြင်းသည် မိဘလယ်မြေ ညံ့ဖျင်း၍ နေသောကြောင့် မဟုတ်လော။

ထိုအချိန်ကာလမှ ယခုကာလတိုင်အောင်ပင် ဆုတ်ကပ်ကာလသို့ ရောက်နေဆဲဖြစ်ရာ-၎င်းသားသမီးတို့မှာလည်း ကုသိုလ်ကံ နည်းပါးသည်ကတကြောင်း-ဆုတ်ကပ်ကာလ၌ ဖြစ်ရသည်က တကြောင်းကြောင့် အနှစ်ရှစ်သောင်းတန်းမှ အနှစ်လေးသောင်းသို့ ခေါက်ချိုးကျိုး၍ ကျလာရခြင်းဟု မှတ်ပါလေ။

ထိုသို့ အနှစ်လေးသောင်းတမ်းကာလဖြင့် ကြာမြင့်စွာ နေလာကြသော သတ္တဝါတို့တွင် တနေ့သောအခါ၌ ယောက်ျား တယောက်သည် သူတပါးမပေးသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူမိပြန်၏။ ထိုသူ့ခိုးကို ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်၍ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူထံသို့ ပို့အပ်ပြန်ရာ ရှေ့နည်းအတိုင်း-

(အမောင်ယောက်ျား သူတပါးမပေးသော ပစ္စည်းကို ခိုးယူသည်ဆိုသည်မှာ မှန်သလော) ဟူ၍ မေးမြန်းရာ အသတ်ခံရမည်စိုး၍ (မမှန်ပါမင်းမြတ်) ဟူ၍ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ကျူးလွန်လာတော့သည်။

ဤ၌လိမ်လည်ကြခြင်း အကြောင်းရင်းကို အနည်းငယ်စိစစ်ပြဦးအံ့-

လိမ်လည်လှည့်ပတ်ရာတွင်အသက်စသော အန္တရာယ်များနှင့် ကြုံတွေ့လျှင် အသတ်ခံရခြင်း စသည်မှ လွတ်မြောက်ကြရန်၎င်း၊ ကိုယ်ကျိုးစီးပွား၊ ဂုဏ်သိက္ခာကိုယ်ကျင့်တရားများနှင့် စပ်ဆိုင်လာလျှင်လည်း ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ဂုဏ်သိက္ခာကိုယ်ကျင့်တရားများကို ကာကွယ်ရန်၎င်း၊ မိမိလိမ်လည် လိုက်သည့်အမှုထက် မလိမ်သည့်အဖြစ်မှန်အမှုက ပို၍ဆိုးကျိုးဖြစ်မည်စိုး၍ ၎င်းလိမ်လည်မှုများကို ကျူးလွန်တတ်ကြသည်။

လိမ်လည်မှုဟူသည် ကိုယ်အားဖြင့်၎င်း၊ နှုတ်အားဖြင့်၎င်းအဓိပ္ပာယ်တမျိုး ယူဆအောင်လုပ်ခြင်းပြောခြင်းဖြစ်ပေရာ ယခုကာလတွင် စာရေးသူတို့ အပါအဝင် အားလုံးသည် (များသောအားဖြင့်) တနည်းမဟုတ် တနည်းအားဖြင့် အနည်းနှင့်အများ လိမ်လည်မှုများရှိနေကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။

ဤ၌ လိမ်လည် ပြောဆိုမှုပြုလုပ်ခြင်း၌ ကမ္မပထမြောက်-မမြောက် အပြစ်ကြီး-မကြီးကို စိစစ်၍ ချိန်စက်နိုင်ကြရန် အတိမ်အနက်ကိုပြပါအံ့။
မုသာဝါဒ

မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ဟုတ်မှန်သော သဘောအားဖြင့် နားလည်သွားအောင်-

မဟုတ်မမှန်သောဝတ္ထုကိုဟုတ်မှန်သော ဝတ္ထုဟု နားလည်သွားအောင် ပြောဆိုခြင်း ပြုလုပ်ခြင်းကို မုသာဝါဒဟုခေါ်သည်။

နှုတ်ဖြင့် လိမ်လည်ရသည့်အမှုကများနေ၍ မုသာဝါဒဟု ခေါ်ဆိုနေကြသော်လည်း လက်၊ မျက်စိစသော ကိုယ်အမှုအရာ တခုခုဖြင့် အချက်ပြ၍၎င်း၊ ရေးသား၍၎င်း၊ လှည့်ပတ်သော လိမ်လည်မှုတို့မှာလည်း မုသာဝါဒ အတွင်းသို့ သွင်းရမည်သာဖြစ်သည်။

မုသာဝါဒကံဟူသည်-

- ၁။ မမှန်သောဝတ္ထု အပြောအဆိုဖြစ်ခြင်း
- ၂။ သူတပါးကို အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်စေလိုခြင်း
- ၃။ မှားယွင်းစေလိုသော စိတ်ထားနှင့် လျော်ညီစွာနှုတ်ဖြင့်၎င်း၊ ကိုယ်ဖြင့်၎င်းလုံ့လပြုခြင်း

လိမ်လည်မှုအမျိုးမျိုး

၄။ အလိမ်ခံရသူကသူ့လိမ်သည့်သဘောကို အမှန်ဟုထင် ထင်မြင်ခြင်း-အားဖြင့် အင်္ဂါလေးရပ်ရှိလျှင် ကံမြောက်တော့သည်။

ဤ၌ လိမ်လည်လှည့်ပတ်ရာတွင် ကမ္မပထမြောက်သည်ဟုဆိုသော် လည်း-မိမိကဘယ်လောက်ပင် လိမ်လိမ်-အလိမ်ခံရသူက မယုံကြည်လျှင် အပြစ်မကြီး၊ မယုံသော်လည်း အကျိုးစီးပွားမပျက်စီးက အပြစ်မကြီးပေ။

ထိုသို့မဟုတ်ပဲ မိမိလိမ်လည်မှုများကိုတဘက်သားတို့ သိနားလည်၍ အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးလျှင်ကား မုသာဝါဒကမ္မပထမြောက်၍ အပြစ်ကြီး သည်ဟု မှတ်ပါလေ။

လိမ်လည်မှုအမျိုးမျိုး

ယနေ့ကမ္ဘာကြီးတွင် လိမ်လည်မှုများမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှ အောင် ဒီဂရီတက်နေကြ၏။ ပါးစပ်နှင့်ပြော၊ လက်ရိပ်နှင့်ပြခြင်း စသည် တို့သာ မဟုတ်သေး သူတပါးကို သည်လိုပြော၊ သည်လိုလုပ်စသည်ဖြင့် (ခါးပိုက်နှိုက် သင်တန်းကဲ့သို့)သင်ပေး၍ လိမ်လည်မှု၊ သူတပါးတို့အထင် မှားအောင် မဟုတ်မမှန်သော အကြောင်းအရာကို ရေးသား၍ ထောင် ထားခြင်း၊ ချိပ်ဆွဲခြင်း၊ ပစ်ချထားခြင်း စသည်ပြု၍ လိမ်လည်မှု၊ သူ တပါးတို့ အထင်မှားအောင်၊ နံရံ၊ တံတိုင်း စသည်တို့၌ လိမ်လည် လှည့် ပတ်မှု စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံလှည့်ပတ်မှုတို့သည် စုံ၍သာ နေပေ သည်။ အတုပြု၍ လှည့်ပတ်နေကြသည်မှာလည်းဆံပင်တု၊ မျက်ခုံးတုက အစ လူတောင်မှ အတုပြုနေကြသည့် အချိန်သို့ရောက်နေပေရာ လိမ်လည် လှည့်ဖြားမှုများမှာလည်း မည်မျှလောက် များပြားနေသည်ကို မှန်းဆ၍ သိနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

လိမ်သောအခါမှာလည်းအကျိုးပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းများသို့ ရှေ့ရှုကာ လိမ်လည်နေကြသည်ကများပေရာ (ယနေ့ကျောင်း၌ ရုပ်ရှင်ရှိ သည်)ဟူ၍လိမ်လည်ရေးသားထားခြင်းကြောင့်စျေးသည်တဦးမှာဖောက် သည်ယူပြီး မုန့်ပဲသွားရေးစာများ ယူလာ၍ ရောင်းသော်လည်း အကယ် မရှိပဲ၊ လိမ်လည်ရေးသားထားမှန်း သိရသောအခါ တနေ့လုပ်မှတနေ့ စားရသည့် ဘဝမျိုးမို့ချိုးပဲ့ချ ငိုခဲ့ရသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤသို့သောဖြစ် ရပ်ကလေးကအစ ထောင်၊ သောင်း သိန်းမက ဆုံးရှုံးရသည့် ဖြစ်ရပ်များ အဆုံး မည်မျှလောက်လိမ်လည်မှုက အကျိုးစီးပွားတို့ ဆုံးရှုံးစေနိုင်လည် ကို သတိပြုကြပါလေ။

ထို့ပြင်လိမ်လည်ကောက်ကျစ်သောသူကို စီးပွားရေးနှင့် စပ်၍ ဖြစ်စေ လူမှုရေးနှင့် စပ်၍ဖြစ်စေ၊မည်သူမှ နေရာမပေးချင်ကြ နှာခေါင်း ရှုပ်ချင်ကြသည်သာများသည်။ တခါလိမ်မိလျှင်လည်း ကိုယ်က အရေး အကြောင်းပေါ်လာ၍ အကူအညီတောင်းသောအခါအဖြစ်မှန် ဟုတ်နေ သော်လည်း မယုံကြည်တော့၍ ထိုသူမှာ အကျိုးနည်းရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရသည်မှာလည်း မနည်းတော့ပေ။ ဤသို့အရာရာတွင် ဆိုးပြစ် များနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရသည်မဟုတ်သေး၊ သံသရာတစ်ခု လျှောက်ရ လျှင် လည်း အပါယ်သို့ကျရခြင်း၊ သွားများကအစ ရုပ်ရည်ရူပကာယ မလှမပ ခြင်း၊ ဩဇာအာဏာများ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း စသည့်အပြစ်များကိုလည်း ခံရမည်သာ ဖြစ်သည်။

တခါက အညံ့ဘက်တွင်ဆိုင်းသမားနှင့် နှဲသမားတို့ မတုံ့ကြ၊ အလှပဲ့တပဲ့၌ တီးမှုတ်ရာတွင် ဆိုင်းသမားက (ဗျောင်လိမ်တယ်၊ ဗျောင် လိမ်တယ်)ဟု တီးသည်ဆို၏။

ထိုအခါ နှဲသမားကလည်း အားကျမခံပြန်၍ (တုံ့တုံ့လိမ်တယ်၊ တုံ့တုံ့လိမ်တယ်)ဟူ၍ မှတ်သည်ဆို၏။ သည်လိုနှင့် အလှပဲ့ပြီး၍ဗျောလည်း ခေါက်သောအခါ (ပြုတ်ပြုတ်ပြုံး၊ ပြုတ်ပြုတ်ပြုံး)ဟူ၍အသံများ ထွက် လာသည်ကို ကြားရ၍ တသောသော ရယ်မောကြရသည်ဟူ၏။

ဤကဲ့သို့ပင် လိမ်လည်မှုများများပြား၍လာလျှင် ဤကမ္ဘာ မြေ ပြင်တွင် “ပြုတ်ပြုတ်ပြုံးရသည့် ဖြစ်ရပ်များ” များပြားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ နိုင်ပေရာ အများအကျိုး ပျက်စီးစေမည့်လိမ်လည်မှုများကို အတတ်နိုင် ဆုံး သတိသုံး၍ စောင့်ထိန်းကြပါကုန်။

ချောပစ်ကုန်းတိုက်၍ သက်တန်းဆုတ်ယုတ်ခြင်း

ထိုသို့ လိမ်လည်လှည့်ဖျားမုသားစကား ပြောကြားမှုများ ပွား များလာသောအခါ ၎င်းသတ္တဝါတို့၏ သက်တန်းသည် ဆုတ်ယုတ်၍လာ ပြန်၏။ ရုပ်ရည် ရူပကာယ အဆင်းသဏ္ဍာန်တို့မှာလည်းကြမ်းတမ်း ဆုတ် ယုတ်၍လာ၏။ ၎င်းလူသားတို့ သက်တန်းများ ဆုတ်ယုတ် လာသည်နှင့် အမျှ သူတို့မှ မွေးဖွား၍ လာကြသောသားသမီးများမှာလည်း အနှစ် နှစ်သောင်းတန်းသာ အသက်ရှည်ကြတော့သည်။

ချောပစ်ကုန်းတိုက်၍ သက်တမ်းဆုတ်ယုတ်ခြင်း ၁၀၇

အနှစ် နှစ်သောင်းတမ်းဖြင့် ကာလရှည်စွာ နေလာခဲ့ကြပြန်ရာ တချိန်တွင် ယောက်ျားတယောက်သည် သူတပါးမပေးသောပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူမိပြန်၏။ ထိုအချိန်တွင် ပါဏာတိပါတ မုသာဝါဒ တို့လည်း ကွက်ကျား ကွက်ကျား ဖြစ်ပွား၍ နေသည်ကို သတိပြုကြပါလေ။

ထိုသို့ သူတပါးမပေးသောပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူသည်ကို မြင်သော အခြားသူတယောက်သည် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူထံသို့ သွား၍- (မင်းမြတ် ဤသူသည် သူတပါးတို့မပေးသောပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးလိုသောစိတ်ထားဖြင့် ယူပါ၏) ဟု ကုန်းချောစကား လျှောက်ထားလေ၏။

ဤ၌ အံ့ဖြစ်မှုန်ကို အမှုန်အတိုင်း ပြောကြားလျှောက်ထားခြင်း တို့သည် ပိသုဏ္ဍဝါစာမဟုတ်၊ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ အချင်းချင်း ကွဲကြဲပြဲကြ ဒုက္ခရောက်ကြစေလိုသော စေတနာစိတ်ထားဖြင့် ကုန်းချောစကား ပြောကြားမှသာ ပိသုဏ္ဍဝါစာဖြစ်သည်။

ဆက်ဦးအံ့-ပိသတိ သာမဂ္ဂိ သဗ္ဗုဏ္ဏတိတိပိသုဏ္ဍာ

ညီညွတ်ကုန်သော သူတို့၏ ညီညွတ်နေမှုကို ကြိတ်ချေတတ်၊ မှန်မှန်ညက်ညက် ပြုတတ်သော သဘောကို ၎င်း၊

မိမိ၏ချစ်အပ်သူ၏ အဖြစ်ကို ၎င်း၊ သူတပါးအချစ်မှ ကင်းဆိတ်သူ၏ အဖြစ်ကို ၎င်း ပြုတတ်သော သဘော (ဝါ) စကားတို့ကို ပိသုဏ္ဍဝါစာ ကုန်းချောစကား ဟူ၍ ခေါ်၏။

၎င်း ၂ မျိုး၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်တို့သည် မတူညီကြ၊ ဝေဠုနှင့် ဗလတို့ ညီညွတ်ချစ်ခင်နေသည်ကို ကြားထံမှ ဒေဝဆိုသူက ဝေဠုထံသို့ သွား၍ “ဗလက မင်းကို မကောင်း ပြောနေတယ်” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုကုန်းချောလေရာ ဝေဠုနှင့် ဗလတို့ အထင်မှားအမြင်မှား ကွဲ၍ သွားကြသော်-

ဒေဝ၏ ကုန်းချောစကားသည် ဝေဠုနှင့် ဗလတို့၏ ချစ်ခင်ညီညွတ်မှုကို မှန်မှန်ညက်ညက် ကျိတ်ချေပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အကယ်၍ ဝေဠုနှင့် ဗလတို့ သင့်မြတ်နေသည်ကို ဒေဝ-က ဝေဠုနှင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးလို၍ ဗလ၏အဖြစ်များကို ဝေဠုထံသွား၍ ပြောရာ “အကျိုးအကြောင်းပြောဘော်ရပေတယ်” စသည်ဖြင့် ဒေဝကို ချစ်ခင်ကာ ဗလကို ကွာပစ်လိုက်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဝေဠုက ဒေဝကို

ချစ်၍ ဗလအပေါ်၌ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကင်းဆိပ်သွားမှုသည်။ ဒေဝ၏ ကုန်းချောမှုကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။

ပိသုဏ္ဍဝါစာ ကမ္မပထမြောက်ပုံ

ချောပစ်ကုန်းတိုက်ရာတွင်လည်း

- ၁။ အခဲခံရသူတို့ရှိခြင်း
- ၂။ ကဲ့ပြားစေလို၍ မိမိကိုချစ်စေလိုခြင်း
- ၃။ ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် လုံ့လပြုခြင်း
- ၄။ အပြောခံရသူတို့ နားလည်ခြင်းဟူ၍ အင်္ဂါလေးချက် ပြည့်စုံလျှင် ကမ္မပထမြောက်တော့သည်။

ဝဿကာရ အမတ် ကုန်းချောနည်း

မြတ်စွာဘုရားသခင် လက်ထက်က ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် အဇာတ သတ်မင်းသည် လိစ္ဆဝီ မင်များ စုပေါင်းစနစ်ဖြင့် အုပ်စိုးနေကြသော ဝေသာလီပြည်ကို ဖျက်ဆီးတိုက်ခိုက်ရန် အမျိုးမျိုးကြံစည် အားထုတ် နေ၏။ သို့သော် လိစ္ဆဝီတို့မှာ အင်အား သေးငယ်ကြ သော်လည်း အချင်းချင်း ညီညွတ်ကြသဖြင့် ရန်သူ အဇာတသတ်၏ စစ်တပ်များကို ကြံ့ကြံ့ခံ တွန်းလှန်နိုင်သောကြောင့် ဘယ်သို့မှ အကြံအစည် မမြောက် ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့်၍ အဇာတသတ်မင်းသည် တနေသော အခါတွင် ဤသို့ အကြံအစည် ဖြစ်ပေါ်၍လာ၏။ ၎င်းအကြံအစည်ကား လိစ္ဆဝီ တို့ကို စစ်ထိုးလျှင် မိမိ ဆင်မြင်း စသည့် စစ်သည်အင်အားတို့ ဆုံးရှုံး မည်၊ လှည့်ပတ်ဖျားယောင်း၍ လိစ္ဆဝီအချင်းချင်း ညီညွတ်ရေး ပျက်ပြား မှုသာ (နှားကဲ့လျှင် ကျားဆွဲလွယ်သည်) ဟူသကဲ့သို့ ၎င်းတို့ကို အလွယ် တကူ စစ်အောင်နိုင်မည်ဟု အကြံအစည် ဖြစ်ပေါ်၍လာသည်။

သို့နှင့် ဝဿကာရ အမတ်ကို တာစန်ဗေဒအပ်လိုက်၏။ ဝဿကာရ အမတ်လည်း လိစ္ဆဝီတွေ အပြစ်မရှိပဲနှင့် စစ်ထိုးရန် မသင့်ကြောင်း— စသော ထင်လုံးစကားများဖြင့် အဇာတသတ်မင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ယောင် ပြုကာ လိစ္ဆဝီတို့ထံ သွားလေ၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့လည်း ဝဿကာရအမတ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ထွက်ခွာလာကြောင်း သိသော် ပထမတွင် ဝင်ခွင့်မပေး၊ ထိုနောက်မှ အဇာတသတ်မင်းနှင့် မတုံ့၍ ဝေသာလီသို့ လာရကြောင်း ပြောမှ လက်ခံကြ၏။ လက်ခံရုံတွင်မက ရာဇဂြိုဟ်၌ တရားသူကြီးအမတ် လုပ်ခဲ့သည်ဟုဆို၍ တရားသူကြီးအမှတ်ပင် ခန့်ထားလိုက်ကြသေး၏။

ကြားလေသွေး၍ ဝေးကြပုံ

ဤ၌ ဝဿကာရအမတ် အကွက်ဝင်လာ၏။ မိမိ၏ ရာထူးဌာန မှာ တရားဆုံးဖြတ်ရသည့် ရာထူးဖြစ်ရာ ဥပဒေ ကျမ်းကျင်လိုသော လိစ္ဆဝီ မင်းသားတို့သည် ဝဿကာရအထံ၌ ဥပဒေပညာ သင်ယူ၍ နေကြရ၏။ ထိုအခါ ဝဿကာရအမတ်သည် လိစ္ဆဝီမင်းသားတယောက်ကို ခေါ်ယူသွား၍ “ထမင်းစားပြီးပြီလား” ဟု မေးပြီး ပြန်၍လွတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ တခြားသူများက “ဘာအကြောင်း ပြောတာလဲ” ဟု မေးလျှင် “ထမင်းစားပြီးပြီလား” ဟူ၍သာ မေးကြောင်း ပြောသော်လည်း ဤမျှ နှင့် မကျေနပ်ကြ။ တို့ကို လျှို့ဝှက်တာပဲ-ဟု ယူဆကြကာ ၎င်းအား အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြတော့။

ဤနည်းဖြင့် တယောက်စီ တယောက်စီ ခေါ်ယူကာ “လယ် ထွန်ပြီးပြီလား ဘာဟင်းနဲ့စားသလဲ” စသည်ဖြင့် ဘာမဟုတ်သည့်စကား ကလေးများဖြင့်ပင် စကားကြီး စကားကျယ်ဟန်ပြုကာ အချင်းချင်း မယုံကြည်အောင် သွေးကဲ့အောင် ဖျားယောင်းလှည့်ပတ်တော့ရာ လိစ္ဆဝီ မင်းသားတို့လည်း တယောက်နှင့်တယောက် မယုံကြည်တော့ပဲ ကဲ့ကြ ပြုကြတော့ရာ တိုင်းပြည် ကာကွယ်ရေး၌လည်း ညီညွတ်မှု မရှိကြတော့ပဲ ဝင်တိုက်ခံရ၍ ဝေသာလီပြည် ပါဠိလိဂါမ ရွာကြီး ပျက်စီး၍ သွားရ တော့သည်။ (မဟာဝဂ္ဂ-အဋ္ဌကထာ)

ကြားလေသွေး၍ ဝေးကြရပုံ

အောက်ရွာတရွာ၌ အောက်သူနှင့် အညာသားတို့ အကြောင်းပါ ပြီး အလွန်အမင်း ချစ်ခင်ကြသည်ကို အိမ်နီးချင်း မိန်းမများက မနာ လို မျက်မုန်းကျိုးသဖြင့် အညာသားနှင့် တွေ့သောအခါ (နှင့်မိန်းမ အမျိုးတွေက စိုးမျိုးတွေ၊ ညအခါ အစာရွာထွက်လျှင် နှင့်ကိုကျော် လွှားထားခဲ့လို့ မနိုးပဲဖြစ်ရတာ) ဟုပြော၏။

မိန်းမနှင့် တွေ့ကြပြန်သောအခါ (အညာက လာတဲ့သူတွေက ပြောတယ် ညီးယောက်ျားမှာ အမြီးကလေး ပါတယ်ဆို အဲဒါညာဘက် ကျ စမ်းကြည့်ပါလား) ဟူ၍ ပြောကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် လင်းမယားနှစ်ယောက်မှာ ယောက်ျားလုပ်သူက မိန်းမ ကျော်မကျော်ကို သိချင်၏။ မိန်းမလုပ်သူကလည်း ယောက်ျား အမြီး ပေါက်မပေါက်ကို သိချင်နေ၏။ တနေ့ညဘက် အိပ်ရာဝင်ကြသော

အခါ ယောက်ျားက အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေသည်ကို တကယ်အိပ်ပြီထင်၍ မိန်းမက ထ၍စမ်းကြည့်ရာဝယ် ယောက်ျားလုပ်သူကလည်း လန့်ပြီး ကန်လိုက်ရာကအစ-“ဟဲ အမြီးပေါက်တဲ့ ခွေးမျိုး”

“ဟဲ စုံမျိုး” ဟူ၍ အပြန်အလှန် စွပ်စွဲမိကြပြီး အကဲကြီးကဲ့သို့ ရသည်ဆို၏။ (သင်္ဂဟဘာသာဋီကာ)

ဂုံးချောခြင်း၏ ဆိုးကျိုးများ

ကုန်းချောစကားများသည် အင်မတန် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသည်။ ကုန်းချောခြင်းမှာလည်း မနာလိုခြင်း ငြူစူ စောင်မြောင်းခြင်း ပျက်စီးစေလိုခြင်း စိတ်ဓာတ်များ အရင်းခံ၍ လာလေရာ ချို့ယွင်းချက်မရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ တခါတရံ အပြစ်မဲ့စွာ ဒုက္ခခံစားကြရရှာသည်။ ကုန်းချောမှုသည် တဦးတယောက်ကိုသာ ဒုက္ခရောက်စေသည်မဟုတ်။ တအိမ်ထောင်နှင့်တအိမ်ထောင်၊ တစုနှင့်တဖွဲ့၊ တတိုင်းနှင့် တပြည် စသည်ဖြင့် ဒုက္ခတွေ့၍ ကဲ့သွားနိုင်လေသည်။

ကုန်းချောစကား ပြောတတ်သူကိုလည်း အခြားသူများက (သူတဦးတယောက်၏ ချို့ယွင်းချက်ကို ပြောကြားကာ လာ၍ပေါင်းသင်းသည့်သူကို မိမိတို့၏ချို့ယွင်းချက်ကို ပြောလေမည်လား) ဟူ၍ ဘယ်သူကမှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လက်ခံလိုစိတ် ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ အရပ် ထဲ တွင်လည်း ဤသို့ အကျင့်ရှိသောလူများကို စီးပွားရေးအားဖြင့်၎င်း၊ အခြားလူမှုရေး စသည်အားဖြင့်၎င်း ဝိုင်းပယ်ကြသည်က များလေသည်။

အချို့ဌာနများတွင် အထူးအားဖြင့် တိုင်စာ လက်ခံရာဌာနနှင့် သတင်းစာ လူထုအော်သံ အခန်းတို့တွင် (လိပ်စာ အမှန်ပါမှ ခွင့်ပြုမည်) ဟု သတ်မှတ်ထားသည်မှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်-

တချို့သော ယုတ်မာသည့် စိတ်ထားရှိသူတို့သည် သူတပါးတို့ ရာထူး ရနေသည်ကို မိမိက ၎င်းနေရာကို လို၍ ၎င်း၊ ကောင်းကျိုး ကောင်းရာ လုပ်ဆောင် နေသောသူကို ကြည့်မရ ရှုမရ ဖြစ်နေသောကြောင့်၎င်း၊ မိမိ ခံစားရသည်ကို မကျေနပ် အခဲမကြေသောကြောင့်၎င်း၊ ပါးစပ်နှင့်ကုန်းချောခြင်း၊ တိုင်စာပစ်၍ ကုန်းချောခြင်း စသည်ပြုတတ်ပေရာ တကယ်အဖြစ်မှန်မဟုတ်သောကြောင့် သက်ဆိုင်သူများလည်း စုံစမ်းရခြင်းကအစ အလုပ်ရှုတ်ရုံမက အတိုင်ခံရသူမှာလည်း အမှုကို

ကာမေသုကြောင့် အသက်တိုရခြင်း

အမှားအမှန် မဆုံးဖြတ်မီ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း စသည့် ဒုက္ခများနှင့် တွေ့ကြုံရတော့သည်။

မိမိ၏ ဒါယံကာရင်းဖြစ်သော မြို့နယ် ဒုတိယ ဦးစီးမှူးရာထူးရှိ သော ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်က ဤသို့လျှောက်ထားဘူး၏။

“တပည့်တော်ဟာ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အချိန် မရွေး စမ်းသပ်ခံနိုင်၊ အစစ်ဆေးခံနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏခဏ လာ စစ်နေတော့ စုံစမ်းရေး ပုဂ္ဂိုလ်များကိုသာမက အထက်လူကြီးတွေကိုပါ မယုံသလို ဖြစ်လာတယ်။

နောက်ကျတော့မှ တပည့်တော်ရာထူးကို လိုချင်လို့ အောက်က လူတယောက်ကအမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကုန်းတိုက်နေခြင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရ တော့မှ သံသယကင်းသွားတယ်” ဟူ၍ လျှောက်ထားဘူး၏။

ထို့ကြောင့် ကုန်းချောမှုသည် မိမိကိုယ်၎င်း သူတပါးကို၎င်း ဒုက္ခ တွေ ပင်လယ်ဝေစေသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်ရာ ကုန်းချောသူသည် ယခုအသက် ရှင်ဆဲဘဝ၌လည်း ဒုက္ခပေါင်းစုံ၌ နစ်မြုပ်ရသည်မဟုတ်သေး။

သေလွန်သောအခါ၌လည်း ငရဲ၊ ပြိတ္တာ ဘုံများ၌ ဒုက္ခပေါင်းစုံ တွေ့ကြုံရဦးမည်ဖြစ်ရာ-

ဒုက္ခပေါင်းစုံ တွေ့ကြုံရဦးမည့် ကုန်းချောစကားပြောကြားခြင်း ပြုလုပ်ခြင်းမှ အသက်နှင့်ခန္ဓာ ကွဲကွာသည့်တိုင် စွဲမြဲစွာ စောင့်ထိန်းကြ ပါကုန်။

ကာမေသုကြောင့် အသက်တိုရခြင်း

ရှေးနည်းတူ ကုန်းချောစကား ပြောကြားမှု များပြားလာသော အခါ၎င်းလူသားတို့၏ အသက်တန်းသည်၎င်း၊ ရုပ်ရေ အဆင်းသဏ္ဍာန် တို့သည်၎င်း ဆုတ်ယုတ်၍လာပြန်၏။ ထိုသူတို့ သက်တန်းများ ဆုတ်ယုတ် လာကြသည်နှင့်အမျှ သားသမီးဖြစ်သူတို့မှာလည်း အနှစ်တသောင်းသာ အသက်ရှည်ကြတော့သည်။

အနှစ်တသောင်းတမ်းဖြင့် အသက်ရှည်စွာ နေလာကြသောလူတို့ တွင် တချို့က အဆင်းရူပကာယ လှပတင့်တယ်ကြ၏။ တချို့က ရုပ်ရေ ရူပကာယ မလှမပကြကုန်၊ ထိုအခါ ရုပ်လှသူများကို တပ်မက်နှစ်သက်

သော တဏှာစိတ်ဖြစ်မိရာကအစ သူတပါးတို့၏ သားမယားကို လွန် ကျူးသော ကာမေသုမိစ္ဆာစာရမှ ဖြစ်ပွား၍လာကြတော့သည်။

၎င်းကာမေသု မိစ္ဆာစာရ ပြစ်မှုများ တိုးပွား လာသောအခါ ၎င်းသတ္တဝါတို့၏ သက်တမ်းများ အဆင်းသဏ္ဍာန်များလည်း တဖြည်း ဖြည်း ဆုတ်ယုတ်၍လာပြန်ရာ ၎င်းတို့၏ သားသမီးများ လက်ထက်တွင် ကား အနှစ်ငါးထောင်သာ အသက်ရှည်ကြတော့သည်။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ

မိမိပိုင်ယောကျ်ား မိမိပိုင်မယားတို့နှင့် အချင်းချင်း စပ်ယှက်သံဝါ သအမှုကို ပြုကြခြင်းသည် လောကအလိုက် ကဲ့ရဲ့ထိုက်သော သဘာဝ မဟုတ်။

မိမိမပိုင်သော ကာမဝတ္ထုတို့၌ ကာမအမှုကို ယုတ်ယုတ်မာမာပြု ကျင့်မှု၊ အနိုင်အထက် နှိပ်စက်၍ပြုကျင့်မှုများကား ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ ပြစ်မှုများပင် ဖြစ်၏။

၎င်း ကာမေသုမိစ္ဆာစာရသည်—

- ၁။ မသွားလာထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခြင်း
- ၂။ မသွားလာထိုက်သောအရာ၌ မှီဝဲလိုသောစိတ်ရှိခြင်း
- ၃။ လုံ့လပယောဂပြုခြင်း

၄။ မဂ်တခုနှင့်တခု ကျင့်ရမှုကို သာယာခြင်း ဟူသော အင်္ဂါလေးချက်နှင့် ပြည့်စုံလျှင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရအတွက် ကမ္မပထ မြောက်တော့သည်။

ဤ၌ နံပါတ်(၁)အင်္ဂါဖြစ်သော မသွားလာထိုက်သော ဝတ္ထုကို ယောကျ်ားဘက်နှင့် မိန်းမဘက် သက်ဆိုင်ပုံများကို ခွဲ၍ပြုဦးအံ့—

ယောကျ်ား ဖြစ်သူတို့သည် အောက်ပါမိန်းမတို့ကို လွန် ကျူးခွင့်မရှိ—

- ၁။ သူတပါးဥစ္စာဖြင့် ဝယ်ယူထားသောမိန်းမ၊
- ၂။ သူ၏မယားဖြစ်ရန်အလိုတူသဖြင့် မိမိကြိုက်သောယောကျ်ား အိမ်၌ သွား၍နေထိုင်သောမိန်းမ

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ

၃။ ဆင်းရဲလှ၍ အသုံးအဆောင် လခငွေရရှိရန်အတွက် မယား အဖြစ်ခံယူကာ သွားရောက်နေထိုင်သောမိန်းမ

၄။ အဝတ်ထမီစသော အဝတ်တန်ဆာအတွက် မယားအဖြစ်ခံ ယူထားသောမိန်းမ

၅။ ရေခွက်၌ လက်ဆုံချ၍ ထိမ်းမြားခြင်း လက်မှတ်ထိုးခြင်း စသည်ဖြင့် သိမ်းပိုက်ထားသောမိန်းမ

၆။ ယောက်ျားက သိမ်းပိုက်လိုက်၍ မိမိ၏ ပင်ပန်းသောအလုပ် ကို မလုပ်ရတော့ပဲ အိမ်မှုကိစ္စသာ လုပ်ရသောမိန်းမ

၇။ စစ်တိုက်၍ အောင်မြင်သောအခါ သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီး ခဲ့ပြီးနောက် မယားအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခံရသော မိန်းမ

၈။ အစေခံအဖြစ် ထားသော်လည်း မယားအဖြစ်နှင့် သိမ်းပိုက် ခံထားရသောမိန်းမ

၉။ ကျွန်အဖြစ် ထားသော်လည်း မယားအဖြစ်နှင့် အသိမ်း ပိုက်ခံရသောမိန်းမ

၁၀။ ခေတ္တခဏ ငွေကြေးနေပေး၍ ဖေါင်းသင်းနေသော မိန်းမ (၎င်းမိန်းမသည် တရက်၊ တခါစသည်ဖြင့် ငွေကြေးယူ၍ ပျော်ပါးခြင်းဖြစ်ရာ- ပထမ လက်ခံထားသူကို ဝန်ခံထား သည့် အချိန်အခါသည် ပထမလက်ခံထားသူ ပိုင်ဆိုင်နေဆဲ အချိန်ဟုမှတ်ပါလေ။)

၁၁။ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် မကင်းသောမိန်းမ

၁၂။ ပြောဆိုကြောင်းလမ်း စေ့စပ်မှုကို ပြုပြီးသောမိန်းမ

၎င်းတို့၌ မိမိကာမပိုင် လင်ယောက်ျားများ ရှိနေသောကြောင့် သွားလာသောယောက်ျားတို့သည် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရဖြစ်သည်။

ထို့အတူ မိန်းမလုပ်သူများမှာလည်း မိမိကာမပိုင်ယောက်ျားမှ တခြား ယောက်ျားများနှင့် ဖေါက်ပြားခဲ့သော် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ ဖြစ်၏။

ဤကား မိန်းမများရော ယောက်ျားများပါ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံး သက်ဆိုင်သော ကာမပိုင်များဖြစ်၏။

ထိုမှတစ်ပါး ယောက်ျားများလည်း အောက်ပါ မိန်းမတို့၌လည်း သွားလာခွင့်မရှိ-

- ၁။ ဘခင်မရှိ၍ မိခင်စောင့်ရှောက်မှုရှိသောမိန်းမ
- ၂။ မိခင်မရှိ၍ ဘခင်စောင့်ရှောက်မှုရှိသောမိန်းမ
- ၃။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး စောင့်ရှောက်မှုရှိသောမိန်းမ
- ၄။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိတော့၍ အမရင်း ညီမရင်းတို့က စောင့်ရှောက်မှုရှိသောမိန်းမ
- ၅။ မောင်ကြီး မောင်ငယ် အကိုကြီးအကိုငယ်အရင်းတို့က စောင့်ရှောက်မှုရှိသောမိန်းမ
- ၆။ ဆွေမျိုးတစ်စုက ဝိုင်း၍စောင့်ရှောက်မှု ခံထားရသော မိန်းမ
- ၇။ တရုတ်၊ ကုလား၊ မြန်မာစသည်ဖြင့် လူမျိုးတူချင်း စောင့်ရှောက်ခံထားရသောမိန်းမ
- ၈။ အတူတံ့က တရားကျင့်ဖက်ဖြစ်သူတို့က စောင့်ရှောက်ထားအပ်သောမိန်းမ-ဟူ၍ ရှစ်ယောက်ရှိ၏။

၎င်းမိန်းမတို့၌လည်း ယောက်ျားများသည် ကျူးလွန်ခွင့်မရှိ၊ ကျူးလွန်က ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံထိုက်၏။

သို့သော် ၎င်းမိန်းမရှစ်ယောက်တို့မှာ အခြားယောက်ျားများနှင့် ဖောက်ပြားခဲ့သော် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ မဖြစ်ပေ၊ ၎င်းတို့ကို အုပ်စိုးထိန်းသိမ်းထားကြသော မိဘ ညီအစ်ကို မောင်ဘွားစသည်တို့မှာ ၎င်းမိန်းမကလေး၏ကမကိုပိုင်သည့်သူများမဟုတ်။ မိန်းမကလေးမှာ မိမိကမမိမိပိုင်ဆိုင်သောကြောင့် ကာမအတွေ့ကိုသဘောရှိပေးနိုင်၏။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရမဖြစ်ပေ။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ဖြစ်မှုမျိုးများသည် လောကအလယ် အင်မတန် စက်ဆုတ်ဘွယ် ကောင်းလှ၏။ အုပ်ထိန်းသူများလည်း မျက်နှာပူ မိမိလည်းအရှက်တကဲ့အကျိုးနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရတတ်သည်မို့ အမျိုးသမီး ကြီးကြီးငယ်ငယ်တို့ သတိပြု၍ရှောင်ကြဉ်ကြပါကုန်။

ကြောက်စရာ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်က ကာမေသုတေ

ယနေ့အချိန်အခါကာလသည် သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဟူသမျှ၌ စွဲဆောင်ခေါ်ငင် ယူနိုင်သော သတ္တိများ အပြည့်အဝရှိနေကြလေသည်။

မလိုခြင်သော အရာကို လိုချင်အောင် မကြိုက်သော အရာကို ကြိုက်အောင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ခြယ်သထုံမှုမ်း ဖုံးကာကွယ်ကာလှစ်ဟကာဖြင့် အမျိုးမျိုး တန်ဆာဆင်ထားကြလေသည်။

ထိုသို့ ဝတ္ထုအာရုံတို့က စွဲဆောင်မှုအပြည့်အဝ ရှိလာသောအခါ ၎င်းအာရုံများနှင့် ကြုံတွေ့ရသည့်သူများမှာ များသောအားဖြင့် ၎င်းအာရုံတို့နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်မိကြလေသည်။

ထိုသို့ လိုက်မိကြသည့်အထဲတွင် အများအမှန်မဝေဘန်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာကြသော အချို့ငယ်ရွယ်သူများသည်၎င်း၊ ကြီးမားသူတို့သည်၎င်း၊ ဘတ်(စ်)ကားစီးခြင်း ရုပ်ရှင် ပွဲလမ်းသဘင် ကြည့်ရှုခြင်း စသည့် လူသူရှုတ်ထွေးသော နေရာများ၌ အမျိုးသမီးများကို နိုင်ထက်စီးနင်း သုံးသပ်ခြင်းပြုနေကြလေသည်။ သို့သော်လည်း မိန်းမသားတို့မှာ ၎င်းတို့၏ယုတ်မာ ပက်စက်မှုများကို နှစ်ခါအရှက်မကွဲလို၍ မအော်ရဲ မဟစ်ရဲ အကူအညီ မခေါ်ရဲသည့်ဒုက္ခများနှင့် ကြုံတွေ့ရလေသည်။

ထိုသို့သော ဖြစ်ရပ်ပေါင်းများမှာ မည်မျှရှိနေမည်နည်း၊ ဤ၌ ယောက်ျား သားများကိုသာ အပြစ်မဆိုသင့်၊ တချို့ အမျိုးသမီး ပျက်များသည် မိမိတို့၏ ကာယိန္ဒြေများကို စောင့်ထိန်းမှုမရှိသည့်အတွက်ထိုသို့သော ယုတ်မာမှုများလည်း ဖြစ်ပွားလိမ့်မည်ထင်သည်။

အသိတယောက်ပြောဘူး၏။

“တချို့လူတွေ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရရုပ် ပေါက်နေတယ်”
ဟူသောစကားမှာ မှန်များမှန်လေမည်လား မပြောတတ်ပေ။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရအပြစ်

ရှေးကတင်ပြခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်တို့မှာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရအင်္ဂါမြောက်ရန် တချက်သာလိုသေးသည်ကားမှန်၏။ သို့သော် မိမိတို့ပြုကျင့်ခံရသော

မိန်းမများမှာ အုပ်ထိန်းသူများလည်းရှိနေမည်။ ကာမပိုင်များလည်း ရှိနေမည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း ကောင်းမွန်နေမည်ဆိုပါက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်နေကြသူများ၏ နောင်ရေးသည် မတွေးရဲစရာကောင်းလောက်အောင် ဆိုးဝါးနေပေသည်။

တိုးတက်လွန်ကျူးကာ ကာမပိုင်ရှိနေသော ယောက်ျားမိန်းမတို့ကို သဘောတူသော်လည်း သံဝါသအမှု ပြုခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ သဘောမတူသော်လည်း အနိုင်အထက်ပြုခဲ့သော်၎င်း၊ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ဘဝနုလံထူရန် အတော်ပင် ဘဝပေါင်းများစွာ ကြိုးစားရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ပရာဘဝ သုတ္တန်၌ ပျက်စီးကြောင်းတရားများကို ဟောတော်မူခဲ့ရာတွင်လည်း အက္ခရတ္တ အလောင်းအစား ကျူးသူ-သုရာဇုတ္တ သေသောက်ကျူးသူ-ဣတ္တိဇုတ္တ-ကာမဂုဏ် အင်အားလွန်ကြီးမားသည့်မိန်းမကျူးသူတို့မှာ ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီးနေကြသည့် သူများဖြစ်သည်ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်...၎င်းကာမ ကျူးမှုကြောင့်—

- ၁။ မိမိ၏ လက်ရှိဥစ္စာပစ္စည်းများလည်း ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးရ၏။
- ၂။ မိန်းမယုတ် မိန်းမညံ့ တို့နှင့် ပေါင်း သင်းမိသော ကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ် အနာရောဂါ ဝေဒနာဆိုး-ပိုးအမျိုးမျိုးတို့ နှိပ်စက်ဒဏ်ခံရသောကြောင့် ကျန်းမာရေးလည်း ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြားရ၏။
- ၃။ ထိုသူတို့ အိမ်ထောင်ပြုသည့်တိုင်အောင် သားငယ်သမီးငယ်များမှာ လူပုံအလယ် မျက်နှာငယ်ရရှာ၏။
- ၄။ အခန့်မသင့်က ပတ်ဝန်းကျင်၏၎င်း၊ မိမိလွန်ကျူးသော မိန်းမ၏၎င်း၊ ရန်တုန်မှုခြင်းကို ခံရ၍ အသက်အန္တရာယ်ပြုသည်ထိ ဒုက္ခရောက်ရ၏။
- ၅။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်၌ လူကြီးလူကောင်းတို့၏ ကိုယ်ကျင့်သီလ ဟူ၍ တစိုးတစိမရှိဟုဆိုရလောက်အောင် သိက္ခာဂုဏ် ပါဝါယုတ်လျော့ကြ၏။

ကာကေသုမိစ္ဆာစာရအပြစ်

၆။ မိမိလွန်ကျူးလိုသော မိန်းမများ၏ လိုအင်ဆန္ဒ အဝဝကို ပစ္စည်းနှင့်၎င်း ကိုယ်နှင့်၎င်း ရင်းနှီး၍ ဖြည့်တင်းပေးနေရ၏။

၇။ ဘာလေး လုပ်ပေးပါ၊ ညာလေး လုပ်ပေးပါဟု ခိုင်းပြန်သောကြောင့် နဖားကြိုးထိုးခံထားရသော နွားကဲ့သို့ ရုန်း၍ လုပ်ပေးရပြန်၏။

၈။ သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေ၊ ဟူသကဲ့သို့ မကောင်းမှု အမှားလမ်းဟု သိနေပါလျက် မျက်စိမှိတ်၍ ဇွတ်လိုက်နေရသောကြောင့် ကိုယ်ကျင့်သီလလည်း ပျက်စီးရ၏။

၉။ ကာယအင်အား ဉာဏအင်အားများလည်း အားနည်းပျော့ညံ့ကာ ပညာမဲ့ လူ့ပေတုံး အသိဉာဏ်ဆုံးသည့် ဘဝသို့ရောက်ရ၏။

၁၀။ အမြော်အမြင် ဉာဏ်ရှိသော်လည်း ၎င်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ပညာမျက်စိ လုံးလုံးကန်းသည့်ဘဝသို့ ရောက်ရ၏။

၁၁။ တခြားအနှောင်အတဲတို့မှ လွတ်ကင်းနေသော်လည်း မိမိလွန်ကျူးသော မိန်းမ၏ ချုပ်နှောင်မှုကိုခံရ၏။

၁၂။ မိန်းမ လိုက်စားများသည့်အတွက် ကောင်းမှုကောင်းရာ ဖက်၌ ပေါ့လျော့သောကြောင့် အခြံအရံပရိသတ်၊ အကျော်အစောဂုဏ်သတင်း၊ တည်ကြည်ခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်း စသည်တို့မှာ တစတစ ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးလာရ၏။

၁၃။ ကာမပိုင်ရှိသော သူတို့ကို လွန်ကျူးမိခဲ့သော် ခြံခန့်နွား၊ မုဒိမ်းကောင် စသည်ဖြင့် သမုတ်ခံရသည်သာမကသေး၊ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံကိုလည်း ကျူးလွန်မိသောကြောင့် အဝီစိငရဲအိုးမှာ ဂျိုးကပ်ကာ ခွာမရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရတတ်လေသည်။

ဤ၌ အလျဉ်းသင့်၍ မိန်းမများက ဂရုမစိုက် အလေးမပြုသော လင်ဖျင်း လင်အ ရှစ်ဦးကိုပြုဦးအံ့-

- ၁။ ပျင်းရိဖင့်တဲ ဆင်းရဲသောလင်
- ၂။ ရောဂါကပ်ရောက် ရောဂါထူပြောနေသောလင်
- ၃။ ဆံဖြူသွားကျိုး အိုရွတ်တွဲနေသောလင်

- ၄။ အရက်သောက်ကျူးသောလင်
- ၅။ ဖျင်းအထူထိုင်းသောလင်
- ၆။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေတတ်သောလင်
- ၇။ ပစ္စည်းဥစ္စာ မပေးကမ်းသောလင်
- ၈။ သူတပါးနောက် လိုက်သောလင်

ဤလင်ရှစ်မျိုးတို့ကို မိန်းမများက အလေးဂရုမစိုက်ဟုဆို၏။ ဤကာမအမှု လွန်ကျူးမှု ရှိနေသောလင်ကိုကား-အဘယ်မိန်းမသား ဇနီးမယားများသည် ချုပ်တီး သည်းခံ ဂရုပြုရန်ရှိတော့မည်နည်း။

တဖန်ကြည့်ဦး၊ မိမိလက်ရှိ သားမယားကို ပစ် ပယ်ထား ကာ အသစ်သစ် ရှာမှီးသောသူတို့၏ ဇနီးမယားများမှာလည်း ကာမဂုဏ်ကို အလိုရှိနေသော ကာမသတ္တဝါများပင် ဖြစ်နေရာ ယောက်ျားလုပ်သူက ငါ့လှေငါ့ထိုး။ ‘ပဲခူးရောက်ရောက်’လုပ်နေလျှင် ‘မယားလုပ်သူကလည်း ‘ငါ့ဗန်းငါ့ရွက်၊ လာမစွက်နဲ့’ ဟူ၍ ထင်ရာစိုင်းပေလိမ့်မည်။

တချို့ မိန်းမများလည်း ကာမယစ်မှူး အပျော်ကျူးတတ်ကြ၏။ မိမိလင်ယောက်ျားကြီးရှိပါလျက် တခြားယောက်ျားသားများနှင့် ပေါင်းသင်းယှက်နှယ်မှုကို လက်ခံသာယာတတ်ကြသည်။ သဘာဝကိုလှုပ်၍ အကျယ်ချဲ့၍မရေးပြီ။ သို့သော် ယောက်ျားလုပ်သူများက မည်မျှပင် ကျူးလွန်ဖောက်ပြားကြသော်လည်း အိမ်ရှင်မလုပ်သူတို့မှာ သည်းခံချုပ်တည်း ‘အသိတာဘူ’ မင်းသမီးကဲ့သို့ အောင့်အည်းကာ နေကြပါလေကုန်။

မိန်းမမြတ်အသိတာဘူ

ရှေးအခါက ဗာရဏသီ မင်းကြီးသည် မိမိသားဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်မင်းသား၏ အခြွေအရံ တပည့်လက်သား ပရိသတ် များပြားသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ထီးနန်းကိုပင် လူယူမလားဟူ၍ သံသယဝင်မိကာ သားကို တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားလည်း ကြင်ရာဇနီးဖြစ်သော အသိတာဘူ မင်းသမီးကိုခေါ်၍ ဟိမဝန္တာတော၌ တဲကလေးနှင့် နေရလေ၏။

မိန်းမမြတ်အသိတာတူ

တနေ့သော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည် ကိန္နရီမတယောက်ကို မြင်ရ
၍ တပ်နှစ်သက်သောစိတ်ဖြင့် ဇနီးလုပ်အံ့ဟူသော အကြံဖြင့် အသိတာ
ဘူကိုပင် အသိမလုပ်တော့ပဲ ကိန္နရီမနောက်သို့ ကောက်ကောက် ပါ
အောင် လိုက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အသိတာဘူ မင်းသမီးမှာ-

(ငါ့ရိုပါလျက် ငါ့ကိုအရေးမထားကိန္နရီမနောက်သို့ လိုက်သွား
လေပြီ၊ ငါ့ကိုမှမကြင်နာတော့ ငါကလည်း ခင်မင်ကြင်နာနေ၍မသင့်)
ဟု ခင်မင်ရင်းနှီးသော သံယောဇဉ်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ အလောင်
တော်ရသေ့ထံ သွား၍ ကသိုဏ်းကမ္မဋ္ဌာန်း တောင်းကာ အားထုတ်
သောအခါ အဘိညာဏ်တန်ခိုးရ၍ မိမိနေသောတံသို့ ပြန်ရန် အလေ့ခင်
တော်ရသေ့ကို ဦးချပြီး ပြန်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိန္နရီမကိုမမှီပဲ မျက်ခြေပြတ်၍ မောပန်းကာပြန်
လာသော မင်းသားကိုတွေ့လျှင် ကောင်းကင်သို့ ပြန်တက်၍

(အရှင့်သား-အရှင့်သား၏ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ်၊ အရှင့်
သားကြောင့် အကျွန်မမှာ စျားနံ့ချမ်းသာကို ရခဲ့ပါပြီ၊ အကျွန်မကို
အာရုံမစိုက်ပဲ ကိန္နရီမနောက်သို့ လိုက်သွားသောကြောင့်သာ ခင်မင်တပ်
မက်မှု ကင်းပြတ်၍ စျားနံ့ချမ်းသာကို ရရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လှနှင့် ဖြတ်ပြီးသော ဆင်စွယ်ကို တဖန်ပြန်ဆက်၍မရသလို၊ အရှင့်
သားအပေါ်၌ အကျွန်မ၏ ခင်မင်တယ်တာမှုစိတ်ကို ပြန်ဆက်၍ မရ
တော့ပါ) ဟူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် အခြားတနေရာသို့ ပြန်တက်၍
သွားသည်ဆို၏။

ထို့ကြောင့် အမျိုးကောင်းသမီးတို့လည်း ယောက်ျား၏ဒုစရိုက်ကို
ကို မိမိထံမကူးစက်စေပဲ စိတ်ချမ်းသာမှုများ ရရှိအောင် အတတ်နိုင်
ဆုံး ကြိုးစားပါလေ။

ဆက်လက်၍ ရှေးကပြခဲ့ပြီးသော ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးကြောင်း
အင်္ဂါရပ်တို့ကို သုခန်းစာယူနိုင်ရန် ပုံပြင်သာဓက ထုတ်၍ပြဦးအံ့-

ဒု-သ-န-သော ဆိုလျှင် သိကြသမျှားပြားပါလိမ့်မည်။

လောဟကုမ္ပဏီဇာတ်၌ သူဌေးသားလေးယောက် အရက်ကိုအလွန် အကျွံသောက်ပြီး သူတပါး သားမယားတို့ကို လွန်ကျူးမိသောကြောင့် လောဟကုမ္ပဏီ ငရဲ၌ ခံစားနေရရာ မိမိတို့ပြောလိုသော စကားများကို အပြည့်အစုံ မပြောနိုင်ပဲ ဆီပူအိုးက ပေါ်၍ အလာ(ဒု-သ-န-သော)ဟူ၍ တယောက်တခွန်းစီသာ ပြောနိုင်ကြရှာသည်ဟူ၏။

သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များကို မဆိုထားနှင့်၊ ဂေါတမ ဘုရားအလောင်း ဟရိတစ ရသေ့သည်လည်း အာနန္ဒာအလောင်း ဗာရာဏသီ ပြည့်ရှင်မင်း ၏ မိဖုရားနှင့် အဘိညာဏ် သမာပတ် ရပြီးသော်လည်း မှောက်မှားဘူး ခဲ့ဘူး၏။

ဗာရာဏသီမင်းသည် ဟရိတစ ရသေ့ ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကာ- မိမိဥယျာဉ်တော်၌ သီတင်းသုံး နေစေတော်မူ၏။

တနေ့တွင် တိုင်းပြည်ဝယ် သူပုန်ထသောကြောင့် ဘုရင်ကိုယ် တိုင် နှိမ်နင်းရန် ထွက်ခွာအသွား- မိဖုရားလုပ်သူအား ဆရာရသေ့ကို ဂရုစိုက်ရန် အထပ်ထပ်မှာခဲ့၏။

မိဖုရားလည်း အချိန်မှန်မှန် ဆွမ်းပြုစု၍ လုပ်ကျွေးရှာ၏။ တနေ့ တွင် ဆရာရသေ့ မလာသောသောကြောင့် နံ့သာရေမိုး ကောင်းစွာချိုး ခါ ဝတ်စားတန်ဆာတို့ကို ကောင်းမွန်းစွာ ဝတ်ဆင်၍ ဆရာရသေ့ အလာကို စောင့်နေရင်း သလွန်ပေါ်၌ လည်းလျှောင်းနေသည်။

အလောင်းတော် ဟရိတစ ရှင်ရသေ့လည်း အဘိညာဏ် တန်ခိုး ဖြင့် ကောင်းကင်ခရီးမှကြွလာ၍ လေသာနန်း တံခါး ပြတင်းပေါက်သို့ အရောက်တွင် လျှော်တေသင်္ကန်း၏ ကြမ်းတမ်းသော အသံကို ကြား၍ မိဖုရားမှာ မြုန်းကန်အထလိုက်တွင် -ကိုယ်ဝတ်ထမီ လျှောကျ၍ သွား သည်ကို မြင်ရသော ရသေ့သည် တဏှာရာဂ ရုတ်တရက် ထကြွကာ မှောက်မှား မိခဲ့ဘူးလေသည်။

သို့သော် ပါရမီဓာတ်ခံ ရင့်သန်ပြီးသူမို့ ဗာရာဏသီမင်းထံ ခွင့် ပန်၍ ပြင်းထန်သော သံဝေဂရကာ စျာန်သမာပတ်ကိုပြန်၍ ရအောင် အားထုတ်ပြီး လူသူကင်းကွာ ဟိမဝန္တာသို့ ကြွသွားလေတော့သည်။

ပညာရှိများသတိထားပါ

ခေါင်မလုံ၍ ကြမ်းပေါက်ယိုခြင်း

တဖန် အနိတ္တိဂန္ဓမင်းသားသည်လည်း မိန်းမအလွန်ကျူးသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်ရာ မယားလုပ်သူကို ခေါ်၍ တော၌သွား၍ နေကြရ၏။

(အိမ်ခေါင်မိုး မလုံးရင် ကြမ်းပေါက်ကလည်းယိုသည်) ဟူသကဲ့သို့ ဇာတ်လုပ်သူက ထိုအမှုကိစ္စ အားကြီးသောအခါ မယားလုပ်သူကလည်း အနိတ္တိဂန္ဓ သစ်သီးရှာသွားနေခိုက် ရသေ့တဦးနှင့် ဖောက်ပြား ပျော်မြူးသည်ဆို၏။

ပညာရှိများသတိထားပါ

သက္ကဏ္ဍလ-ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားခဲ့သော ကာလီဒါသဆိုလျှင်သိကြလိမ့်မည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင် (၂၀၀၀) ကျော်လောက်က အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဥဇ္ဇေနီပြည် ဝိကြမ္မာဒိတျမင်းကြီး၏ စာဆိုတော် ပညာရှိကြီးတဦးဖြစ်၏။ သို့သော် မြန်မာကျမ်းဂန်များတွင် ဗာရာဏသီပြည် နန္ဒရာဇာမင်းနှင့် ဘာဏုမန္တ မိဖုရားကြီးလက်ထက်မှ ပညာရှိကြီးတဦးဟု ဖော်ပြကြ၏။

ကာလီဒါသဟူသော ထိုပညာရှိကြီးသည် အသံကြားရုံဖြင့် အသံရှင်၏ ပုံသဏ္ဍာန် အနေအထားကို သိသူဖြစ်၏။ တနေ့တွင် မိဖုရားကြီး၏ ပုံတူကို ရေးဆွဲရန် စိတ္တရံသီ ပန်းချီဆရာကြီးအား တာဝန်ပေးအပ်ရာ ကာလီဒါသ ညွှန်ပြမှုကြောင့် ပန်းချီဆရာသည် မိဖုရား၏ပုံ၌ လျှိုဝှက် ဖုံးကွယ်ရမည့်နေရာတွင် မှဲ့သုံးလုံး ရှိပုံကိုပါ ရေးဆွဲ၍ ဆက်သလိုက်၏။

ထိုအခါ ဘုရင်သည် မိဖုရားနှင့် ပန်းချီဆရာတို့ကို သင်္ကာမကင်းသဖြင့် စစ်ဆေးလေသောအခါ ကာလီဒါသ ပြောပြကြောင်း သိသော် ကာလီဒါသကို သတ်စေရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သို့သော် ကမ္မသိဒ္ဓိကာဟူသော အမတ်ကြီးတယောက်က လျှိုဝှက်ထား၍ အသက်ချမ်းသာရာ ရရှိသွား၏။

တနေ့သော် မင်း၏သားတော် သုဒေဝသည် တောကစားရာမှ အပြန် ဝံသူတော် သင်ကြားလိုက်သော (သ-သေ-မိ-ယ) စကားလေးလုံး ၏အပ္ပါယ်ကို ဖြေဆိုစေရာ မည်သူမှမဖော်နိုင်ဖြစ်နေ၏။

ထိုအခါ ကာလီဒါသည် အမတ်ကြီး၏ သမီးဟန်ဆောင်ကာ တင်းတိမ်အတွင်းမှ ဖြေဆိုလိုက်လေသည်။ ဘုရင်လုပ်သကစစ်မေးသော် ကာလီဒါဖြစ်နေ၍ ရှေ့ကအပြစ်ကိုလှုတ်ကာ ချီးမြှောက်ထားပြန်သည်။ မိန်းမပျက်ကြောင့် ကာလီဒါပျက်စီးရပုံ

တနေ့သော် ကြာဖူးတခု လေမလာဘဲ အလိုလိုလှုပ်နေ၍ ဘုရင်က အကြောင်းရင်းကိုဖြေဆိုနိုင်လျှင် ယောက်ျားဖြစ်ကအမတ်အရာ၊ မိန်းမ ဖြစ်က မိဖုရားအရာပေးမည်ဟု ကြေငြာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကာလီဒါသည် ပြည့်တန်ဆာမတဦးနှင့် ပျော်မြူး နေချိန်ဖြစ်ရာ ပြည့်တန်ဆာမသည် ကာလီဒါကိုမေးရာ-

ကာလီဒါက (ကြာဖူးထဲ၌ ပိတုံးဝင်နေကြောင်း) အဖြေပေး လိုက်ရာ အဖြေရသည်နှင့် ပြည့်တန်ဆာမသည် ဆရာပေါ်မည်စိုးသော ကြောင့် ကာလီဒါကိုသတ်၍ ဘုရင့်ထံ အဖြေပေးနိုင်သော်လည်း စစ်မေးသောအခါ အမှုမှန်ပေါ်၍ အပြစ်ဒဏ်ရသွားလေသည်။

သတိပြုကြပါ

ကြီးကြီး ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်စားစား သူတော်ကောင်းအများတို့ ရှေ့က ပြထားသည့် သာဓကများကိုကြည့်လျှင် ကာမကိစ္စသည် မည်မျှ လောက်ဒုက္ခရောက်စေနိုင်သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူ့စည်း ကိုယ့်စည်း လုံခြုံအောင် စောင့်စည်း၍ ယုတ်မာလှသော အမှုကိစ္စများတွင် လွန်ကျူးမှုမဖြစ်စေကြပဲ မိမိကိုယ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မိဘညီအကိုမောင်ဘွား ဆွေမျိုးသားခြင်းများ၏ဂုဏ်သိက္ခာ၊ လူမျိုးတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းကာမသွှ စောင့်ရှောက်ကြပါလေ။

ဤအမှုများသည် လောက၌သာ ထိုထို ဒုက္ခရောက်ကြသည်မဟုတ် သေး၊ ထိုထို ဘုံဘဝသို့ ရောက်ကြလျှင်လည်း အဝီစိငရဲဒဏ် ခံရခြင်း၊ နှပုံးသဏ္ဍာန် ဖြစ်ရခြင်း၊ မိန်းမရှာဖြစ်ရခြင်း၊ ရန်သူများဝိုင်းရံခံရခြင်း စသည့် သံသရာဝဋ်ဒုက္ခများလည်း ရှေးက ကြံဆို၍နေကြလေရာ ၎င်း ယုတ်မာသည့် ကာမေသုမိစ္ဆာ အယုတ်တမာမှု တို့ကို စောင့်ရှောက်မှု ပြုကြပါလေကုန်။

ဖရသဝါစာ

ရှေးနည်းအတိုင်းပင် ခိုးမှု၊ သတ်မှု၊ လိမ်လည်မှု၊ ကုန်းချောမှု၊ သူ့သားမယားကို လွန်ကျူးမှုဟူသော ဒုစရိုက်မုန်တိုင်း စိတ်အရိုင်းတို့က တဒိုင်းဒိုင်း ရိုက်ခတ်နေကြလေသောအခါ အနှစ်တသောင်းတမ်း အသက် ရှည်ကြသောလူတို့၏ သားသမီးများမှာ အနှစ်ငါးထောင်သာ အသက် ရှည်ကြတော့၏။ အနှစ်ငါးထောင်သက်တမ်းဖြင့် ကာလကြာစွာနေလာ ကြသည်။ ထိုလူများတွင် တချို့က ကြမ်းတမ်းသောစကားကိုပြောဆို၏။ အချို့က သိမ်ဖျင်းသောစကားကိုပြောဆိုကြ၏။

ထိုသို့ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ကြမ်းတမ်းသောစကားတို့ကို၎င်း၊ အနှစ် မပါ အဆံ့မရှိ သိမ်ဖျင်းသောစကားတို့ကို၎င်း၊ ပြောဆိုမှု များပြားခဲ့ သော်၎င်း အနှစ်ငါးထောင်သက်တမ်းနေရသောသူတို့၏ သားသမီးများ လက်ထက်တွင် အသက်တမ်းရော အဆင်းပုံသဏ္ဍာန်များပါ ဆုတ်ယုတ်၍ လာတော့ရာ တချို့က အနှစ်နှစ်ထောင်ငါးရာ၊ တချို့က အနှစ်နှစ်ထောင် မျှသာ သက်တမ်းရှိကြတော့သည်။

အမိနှင့်သား မောင်နှင့်နှမ ကြား၍မှ မတော်သည့် မကြား ကောင်းမနာသာ အယုတ်တမာ ဆဲဆို ပြောကြားမှုမျိုး၊ “မြွေကိုက်၍ သေပါစေ၊ မိုးကြိုးပစ်၍ သေပါစေ” စသည်ဖြင့်ကျိန်ဆဲမှုများကို ဖရသ ဝါစာဟုခေါ်၏။

၎င်းအသံများကို ကြားရလျှင် ကြားရသည့် လူအပေါင်းမှာ လူသွား၊ ကျားလျှာ စသည်တို့ကို လက်နှင့်စမ်းရသလို ကြမ်းတမ်းသော အတွေ့ရှိသောကြောင့် ဖရသဝါစာဟုလည်းခေါ်၏။

- ၎င်း ဖရသဝါစာ ကြမ်းတမ်းသောစကားကိုပြောဆိုရာဝယ်-
- ၁။ ဒေါသအမျက်ထွက်ရှိခြင်း
- ၂။ ဆဲရေးခံသူရှိခြင်း
- ၃။ ပြောဆိုဆဲရေးခြင်းဟူ၍ အင်္ဂါ သုံးချက်နှင့် ညီလျှင် ကမ္မ ပထမြောက်တော့သည်။

ဖရုသဝါစာစစ်တမ်း

ဤ၌ ကြမ်းတမ်းသောစကားပင် ဖြစ်သော်လည်း စေတနာက မပါလျှင်၎င်း၊ စေတနာပါလျှင် သိမ်မွေ့စွာပင် ပြောဆို သော်လည်း ဖရုသဝါစာ မဖြစ်နိုင်ပုံ-ဖြစ်နိုင်ပုံဘို့ကိုပြဦးအံ့-

မိခင်တဦးက တောသို့မသွားစေလိုသောသားဖြစ်သူကိုတားသော် လည်း မရဘဲ အတင်းထွက်၍သွားသောအခါ (ကျွဲမကြီးခတ်လို့သေပါ စေ)ဟူ၍ကျိန်ဆဲမိ၏။ သို့သော် သားလုပ်သူကအမေပါးစပ်ကထွက်သည့် အတိုင်းမဖြစ်ပါစေနှင့် စိတ်ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်းဘာ ဖြစ်ပါစေဟုသားက ဆိုလေရာ မိဘတို့မှာ သားသမီးများအပေါ်၌ မည်သို့မှ သေစေလိုသော စေတနာမရှိသောကြောင့် ကျွဲမကြီးမှာကြီးနှင့်တုတ်ထားသကဲ့သို့ ရပ်နေ သည်ဟုဆို၏။

ဤ၌ ကြမ်းတမ်းသော်လည်း စေတနာမပါသောကြောင့် ဖရုသ ဝါစာ မဖြစ်ပေ၊ ထို့အတူ ဆရာလုပ်သူများက တပည့်တို့ အပေါ်၌ ပြောဆို ကြိမ်းမောင်းသောအခါ၊ အုပ်ချုပ်သူတို့က အုပ်ချုပ်ခံသူတို့ အပေါ်၌ စေတနာမပါသော ဆဲဆိုမှုများသည်လည်း ဖရုသဝါစာ မဖြစ် ဟုမှတ်ပါလေ။

သို့သော် မိဖုရားတို့နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေချိန်ဝယ် သူခိုးတယောက် ကိုဖမ်း၍ အပ်နှံလာသည်ကို (ချမ်းသာစွာ သိပ်ထားလိုက်ပါ)ဟု ပြုံး ပြုံးရွှင်ရွှင် အမိန့်ပေးသော်လည်း အတွင်းစေတနာမှာကြမ်းတမ်းလှသော ကြောင့် ၎င်းရှင်ဘုရင်တို့၏ စကားသည် ဖရုသဝါစာ ဖြစ်သည်ဟု မှတ် ပါ။

ရှောင်ကြဉ်ကြပါ

ယခုကာလကား အင်မတန်ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်နေသောစရိုက် များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကပင် လူကြီးသူမ ဆရာ ဘုန်းကြီး စသူတို့အထံမှ လူမှုကျင့်ဝတ်များ မသင်ကြားခဲ့သောကလေး သူငယ် လူရွယ်များမှာ ဒေါင့်မကျိုးသည့်အပြင် ပြောဆိုရာ၌လည်းအင် မတန် ယုတ်မာသော စကားများကို သုံးစွဲနေကြလေသည်။

ချိုချိုသာသာဆက်ဆံပါ

တခါက ဆရာတော်နှင့် မိမိအပါဝင် သံဃာတော် များသည် အလှူတခုရှိ၍အကြံ လှမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ ဘေးက ယောက်ျား မိန်းမ စသူများလည်း စေ့၏အနီးအပါးမို့ လူစုံရှိနေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် လူငယ်တယောက်သည် (ဟေ့ ကောင် မောင်ဝင်း၊ ငါ.....မသား မြန်မြန်လာပါကွ)ဟူ၍ ပြောဆို ခေါ်ငင်လေသည်။

၎င်းလူငယ်သည် မိမိပါးစပ်က ဘာထွက်သွား၍ သွားမှန်းမသိ မည်သည့်အတိုင်းအတာထိ ရောက်ရှိသည်ကိုလည်းမသိ၊ သူတော်ကောင်း လူကြီးသူမများ၊ မိန်းကလေးများရွှေဝယ် မရွှောင်ရမှန်း၊ ရွှောင်ရမှန်း မသိ၊ မိုက်မဲစွာ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုလူငယ်အတူ တခြားလူငယ်တို့သည်၎င်း၊ အသက်က သုသာန် လှမ်း၊ အရွယ်က ဆံဖြူသွားကျိုးနေသော တချို့ လူကြီးများသည် ကြမ်းတမ်းယုတ်မာသော စကားများကို ညစ်ညမ်းစုတ်ပဲစွာ ပျောင် ဖွင့်၍ ပြောဆိုနေကြလေသည်။

လူတောမရွှောင်၊ သူတောမရွှောင် ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သည့် ယုတ် မာညစ်ညမ်းသော အသုံးအနှုန်းများကို ကလေးသူငယ်များနှင့် ပြိုင်၍ ပြောနေသော ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုး၊ လူသာကြီးပြီး အချိန်မစီးသည့် လူမျိုး များလည်း မနည်းလှပေ။

ဇာတ်၊ အငြိမ်း၊ ဆိုင်း စသည့် ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ အမည် ခံထားကြသော အဖွဲ့အသင်းတို့မှ လူရွှင်တော် လုပ်သူများ၏ ပြက်လုံး များမှာ ပွဲလာကြည့်၊ ဆိုင်းလာ၍နားထောင်သော မောင်နှင့်နှမ သား နှင့်အမိတို့မှာ မျက်နှာပူစရာ ကောင်းလှအောင် ယုတ်ပတ်စုတ်ပဲ ညစ် နွမ်းလှသည့် ပြက်လုံးများကို မိုက်ကရီဖုံး ခုတုံးလုပ်၍ ပျောင်ပင်ပြော ကြားနေကြလေသည်။

ချိုချိုသာသာဆက်ဆံပါ

မိမိသည် စကားပြောရာတွင် မိမိကိုယ်မိမိပြတ်သားသည်ဟု စွဲမှတ် ထားသူဖြစ်၏။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်က စကားပြောရာ၌ ငိုတံတံ သံပြတ်ပြတ်မို့ နားထဲမှာကြားရသည်မှာ တမျိုးပဲဟူ၍ ပြောဆိုပဲ ပြင်ကြ ဘူး၏။

ဘာမဟုတ်သည့်စကားကလေးပင် ဤမျှပြောနေကြလျှင်ထိုထက် ကြမ်းတမ်း ယုတ်မာညစ်နွမ်းသည့် စကားမျိုးမှာကား မည်မျှလောက် မတင့်မတယ်၊ ပညာရှိတို့၏အလယ်၌ လက်မခံနိုင်ကြသည်ကို သိနိုင်ကြ ပါလေ။

နှုတ်ချိုရှိတပါး ဟူသော မြန်မာစကားပုံတခုရှိ၏။ မှားသည် မှန်သည်အသာထား သကြားပတ်ထားသော ပွေးကိုင်းဝမ်းနှုတ်ဆေးလို မှားသော ကြမ်းသောစကားပင်ဖြစ်သော်လည်း—

လေပျော့ လေအေး လေချိုသွေး၍ ပြောလျှင် နားဝင်ချိုမှု ရှိ ကြောင်းကိုဆိုလိုရင်းဖြစ်ပေသည်။ စကားချိုသာသည့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကြီးပွားရေးတို့၌ တပန်းသာသု ဖြစ်၏။

(ဘုရားအလောင်း နွားမင်းဖြစ်စဉ်က ဝန်တထောင်ကိုဆောင်နိုင် သောအင်အားရှိ၏။ သို့သော် ပိုင်ရှင်လုပ်သူက မြည်ဘွန်တောက်တီး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆဲဆိုဖိစီးကာ ပြောဆိုသောကြောင့် ၎င်းဝန်ကို မရုန်းဘဲ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေ၏။)

ထို့နောက် ချိုချိုသာသာပြောမှ ၎င်းဝန်ကိုဆောင်ကာရုန်းခဲ ဘူး၏။ ဤကဲ့သို့သော တိရစ္ဆာန်ကပင် ကြမ်းတမ်းသောစကား ဖြစ်ပါက လက်မခံသေးလျှင် လူသားစစ်စစ်အဖြစ်ကြီးဖြစ်ကြသူတို့မှာ အဘယ်မှာ လျှင် ပသာဒသောတနားဝင်ချိုပါမည်နည်း။

ထို့ကြောင့်အပါယ်ဘုမ္မိ ဒုဂ္ဂတိသို့ ဆုံးစမရှိ ရောက်စေနိုင်သော ဤဖရသဝါစာစကားမျိုးကို အတတ်နိုင်ဆုံးနှုတ်ဣန္ဒြေသတိသုံး၍ စောင့် ထိန်းကြပါကုန်။
သမ္မပ္ပဲလာပဝါစာ

စကားတလုံးသည် ဘာမျှအနှစ်သာရမရှိ၊ တကယ်မှန်ကန်သည့် သဘောလည်းမရှိရုံမက နမူနာယူစရာဟူ၍ တစိုးတစိမရှိသော် ၎င်းစကား ကိုနားထောင်နေရသည့်အတွက် အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက် စီးပွားပျက် ဖြစ်ကြ၏။

လူရွတ်လူပျက်များလျှင် ပျက်စီးလိမ့်မည်

ထိုသို့ စပါးမွှော် စပါးဖျင်းတို့ကဲ့သို့ အနှစ်အသား ဘာမျှမရှိသော ဒဏ္ဍာရီဇာတ်လမ်းဆင်လုံးထွင်လုံးများစသည်တို့ကိုပြောဆိုခဲ့သော် သမ္ဗုပ္ပလာပဝါစာ-ဟူ၍မှတ်ပါ။

ပင်ကိုယ်သဘာဝကပင် မဟုတ်မမှန်သော အကြောင်း အရာကို အမှားမှား အယွင်းယွင်း ပြောဆိုခြင်းပြုလျှင် သမ္ဗုပ္ပလာပဖြစ်၏။ သို့သော် မဟုတ်သောအကြောင်းအရာကို တခါတရံ အကျိုးရှိဘို့အတွက် ဥပမာဆောင်၍ပြုခဲ့သော် သမ္ဗုပ္ပလာပမဖြစ်ဟုဆို၏။

စာပေကျမ်းဂန်များတွင်—

မှန်လည်းမှန်၊ အကျိုးလည်းရှိ၊ နာခံရသူကလည်း လက်ခံသော စကား၊ မနာခံလိုသော်လည်း မှန်လည်းမှန်အကျိုးရှိသောစကားစသည်ဖြင့် ခြောက်မျိုးခွဲခြားပြထား၏။

ထိုစကားမျိုးကို ပြောကြားမှသာလျှင် လူတိုင်းတယောက်၌၎င်း စကားအဓိပ္ပာယ်-ပညာစီးပွား စသည်တို့၌၎င်း အနှစ်သာရ ရှိလိမ့်မည်။

လူရွတ်လူပျက်များလျှင် ပျက်စီးလိမ့်မည်

မြန်မာတို့၏ အလေ့အကျင့်ကား ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လော၊ ဆိုးသည်ဟု ဆိုရမည်လား ခက်ခဲလှ၏။ တဦးနှင့်တဦး တွေ့လျှင် ဖော်ရွေသည်ဆိုသောသဘောဖြင့် အရောတဝင်ရွတ်ရွတ်နောက်နောက် ပြောတတ်ကြ၏။ ထိုအမှုအကျင့်သည် တခါတရံမြင့်မြတ် အထက်တန်းကျသော အခွင့်အရေး အလုပ်အကိုင် စသည်တို့ကို လက်လှုတ်သွားစေတတ်၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ အရောဝင်တော့၊ အရိုသေတန်ဟူသကဲ့သို့ အရင်က ဘလရွတ်တတ် ပြောဆိုကာ အရောဝင်ခဲ့သောအခါ တကယ်အရေးကြုံ လာတော့(ဒီကောင်ဟာ ငါတို့နှင့် ဘာမှမထူးပါဘူးကွာ)ဟူ၍ ပြောဆို ခံရတတ်ကာ ကြီးပွားရေး၊ စီးပွားရေး၊ အခွင့်အရေးတို့မှ ဆုံးရှုံး ရတတ်ပေသည်။

လူဆိုသည်မှာ တည်သင့်သောနေရာ၌တည်၍၊ ရိသင့်သောနေရာ၌ ရိမှ တော်ကာကျ၏။ ထိုသို့မဟုတ် ဘလရွတ်တတ် ရော့ရိုရော့ရဲ ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက် နေလာလျှင်ကား လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝမှာ ဘာမျှ ပြီးစီးလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

အစိုးရ လခစားများတွင်လည်း ဟိုယောင် ဒီယောင်နှင့် ယောင်
သောင်းသိန်းလုပ်နေသော လူတယောက်ရှိက တကယ်အလုပ်လုပ်သူတို့
မှာလည်း တခါတရံ သူ့ကြောင့်ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်ရတတ်လေသည်။

(တာဒိသော ဟိ ဘတကော ဒိဝသက္ခယမေဝ ဥဒိက္ခတိ၊
န ကမ္မနိဋ္ဌာနံ။ (သံယုတ္တ-ဓမ္မိကာ)

“လခစားသည် နေ့ကုန်ဘို့လောက်သာ စိတ်ရှိ၏။ အလုပ်ကိစ္စ
မပြီး” ဟူသော ဆိုရိုးစကားသည် ၎င်းလူပျော်လူပျက် အကျင့်ရှိသော
လူတို့၏ အပြောအဆို အလုပ်အကိုင်များကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပေါ်
လာရသည်ဟု ထင်၏။

နိုးကြားကြပါ မြန်မာတို့

မြန်မာတွေ တိုးတက်သင့်သလောက် မတိုးတက်ရခြင်း အကြောင်း
တချက်မှာ မိမိအထင်အားဖြင့် ပေါ့တီးပေါ့ဆ၊ ရော့ရိုရော့ရဲ ဖြစ်သလို
နေထိုင် ပြောဆိုတတ်သော အလေ့တခုကြောင့်ဟုထင်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စီးပွားရေးဖြစ်စေ၊ ကြီးပွားရေးဖြစ်စေ
လုပ်ငန်းကိစ္စ တခုခုကို ဇောက်ချလုပ်လိုက်ပြီဆိုလျှင်ပင် မိမိလုပ်ငန်းကို
သေသေသပ်သပ်၊ မက်မက်သက်သက်၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်မှု
သာ ၎င်းကိစ္စသည် ချောချောမောမောဖြင့် သေသေသပ်သပ် ပြီးစီး
နိုင်မည်ဖြစ်၏။

ဤသို့မဟုတ်ပဲ ဂသိန္နတ်အကျင့်က ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက် ပြောတတ်
ဆိုတတ်သောအခါ မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ် အမှုအကျင့်တို့ကလည်း ရော့တော့
တော့ ပျော့စိစိ ဖြစ်ချင်လာ၏။ ထိုအခါ မူရင်းစိတ်ကပင် သမန်ကာ
ရှန်ကာ တွေးဆကြံစည်သောအခါ လုပ်ကိုင်ပြောဆိုမည့် လုပ်ငန်းကိစ္စ
တို့၌လည်း လေးနက်မှုမရှိတော့။

ကမ္ဘာဦး အခါက လျှပ်ပေါ်လော်လည် မတည်ငြိမ်သည့်သူ
တယောက်ကစ၍ ရသတဏှာ တပ်မက်သောအခါ ကျန်သောလူများ
လည်း အတုမြင်အတတ်သင်ဟူသကဲ့သို့ လိုက်၍လုပ်ကြသကဲ့သို့=

၎င်းပေါ့ပျက်ပျက် လူတယောက်ကိုလည်း နောက်ကလူများက
အတုမြင်အတတ်သင်ကာ ပျင်းရိဖင့်တုံတတ်ကြသည့်အလေ့ဖြစ်လာမည်မှာ

လူရှုတ်လူပျက်များလျှင် ပျက်စီးလိမ့်မည်

အမှန်၊ လူဟူသည်မှာ ချမ်းသာသည် ဆင်းရဲသည် အပထား၊ မိမိရှိတာ လေးနှင့် မက်မက်သက်သက် သပ်သပ်ယပ်ယပ် နေထိုင်တတ်လျှင် ၎င်းတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရှိကြမှာပင်အမှန်ဖြစ်၏။

ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပျင်းရိဖင့်တဲ နေတတ်သည့် အလေ့ရှိသော အိမ်များကား ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ ဘရုတ်သုက္ခ ရှုတ်ရှုတ်ထွေးထွေးဖြင့် မျက်စိနောက်စရာကောင်းလှ၏။

သည်ကြားထဲ မိမိတို့က ရော့ရီရော့ရဲ မျက်နှာလှဲခဲပစ်ပေါ့ပေါ့ ပျက်ပျက် နေတတ်ထိုင်တတ် ပြောတတ် ဆိုတတ်သော အလေ့ကလွမ်းမိုး နေသောအခါ တကယ်ကို တည်တည်တံ့ တံ့ ခန့်ခန့်ထည်ထည်ဖြင့် စီးပွား ရေး၊ ကြီးပွားရေးတို့ကို ဝီရိယစိုက်ထုတ် လုပ်ကိုင်ကြသော သူများကို တွေ့လျှင်လည်း အထင်သေး အမြင်သေးချင်သော အပြောအဆို အမှု အကျင့်တို့ဖြင့် သူတပါးတို့ကို ထိပါးပုတ်ခတ်ချင်သေး၏။

မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်များ အုပ်စိုးစဉ်အခါက ဘိုကလေးမြို့၌ ဂျပန်လင်မယား ၂-ယောက်နေထိုင်ကြ၏။ ဂျပန်အမျိုးသားကိုမဆိုထား နှင့်၊ ဂျပန်အမျိုးသမီးသည် မြန်မာအမျိုးသမီးများထက် အဆပေါင်း များစွာအလုပ်လုပ်သောအခါ ဘေးကမြန်မာတွေက ကဲ့ရဲ့လိုတဲ့သဘောနဲ့ စိတ်ရင်းခံပြီး ပါးစပ်ကတော့ ချီးမွမ်းကြသည်ဆို၏။

(ရှင်နွယ် အားနေတယ်ကိုမရှိဘူး၊ အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ကို မပြတ်ဘူး၊ ကျန်မတို့တော့ သည်လောက်တောင်မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ ရှင်တို့ဂျပန်ပြည်မှာ မိန်းမတွေသည်လောက်တောင်အလုပ်လုပ်ကြရသလား) ဟူ၍ ကဲ့ရဲ့လဲကဲ့ရဲ့ ချီးမွမ်းလည်း ချီးမွမ်းသည်ဆို၏။

ထိုဂျပန်မ ဂျပန်ပြည် ခေတ္တခဏ ပြန်သွားသောအခါ ဂျပန်မ၏ အမေလုပ်သူက ဂျပန်မကိုကြည့်၍—

(နင့်မှာလဲ မြန်မာပြည် သွားနေလိုက်တာ မြန်မာမတွေဆီက အပျင်းဓာတ်တွေ ကူးလာသလားမသိဘူး၊ အလုပ်ကို ဒီလို အေးအေး စက်စက်နှင့် ပျင်းရိရိလုပ်နေလို့ ဘယ်မှာထမင်းဝမှာလဲ) ဟူ၍ မြည်တုန် တောက်တီး၍ ဆုံးမသည်ဆို၏။

ကြည့်ပါ။ မြန်မာမတွေက အလုပ်ကို အင်မတန်လုပ်ပါသည်ဟု ချီးမွမ်းခံရသော ဂျပန်မကို ဂျပန်ပြည်ရောက်တော့ ပျင်းသေးတယ်ဟု ပြောကြားသည်ကိုကြည့်က လုံ့လဝီရိယချင်း မည်မျှ ကွာခြားသည်ကို သိနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အုပ်ချုပ်သူလူကြီးတွေက ကုန်းလုပ်နိုင်မှ ရုန်းလုပ်နိုင်မှ တော်ကာကျမည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍ လုပ်နိုင်သောအလုပ်များကို လုပ်ကြပါဟူ၍ ခဏခဏ ဩဝါဒများ ပေးနေသည်ဖြစ်ပါလျက်-

မြေရေိယာ အကျယ်အဝန်း၊ မြေကောင်း၊ ရေကောင်း၊ ရာသီဥတုမျှတမှု၊ စပါး၊ ရေနံ၊ ကျွန်းသစ်၊ သတ္တု၊ ကျောက်သံ၊ ပတ္တမြား တွင်းထွက် သယံဇာတ အခွင့်အရေးများ အဆများစွာ သာနေသည် ဖြစ်ပါလျက်-

မြန်မာနိုင်ငံလောက် မြေရေိယာမကျယ်၊ ကောက်ပဲသီးနှံစိုက်ရန် နယ်မြေကကျဉ်း၊ သယံဇာတဆိုတာလဲ မပြောပလောက်၊ ရာသီဥတုကလည်း မြန်မာပြည်နှင့်မတူ လူဦးရေကလည်း မြန်မာတွေထက် ငါးဆလောက်များနေသည့် ဂျပန်ပြည်သည် အာရှတိုက်သာမက အနောက်နိုင်ငံများနှင့်ပါ ရင်ဘောင်တန်းလိုက်နိုင်နေသည်မှာ ပေါ့ပျက်မှု မရှိသော ဝီရိယ ဇွဲစိတ်ဓာတ် အရင်းခံများကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလော။

မြန်မာပြည်ရောက်စဉ်တုန်းက အရှက်ကိုပင် အလုံလုံ ဖုံးအုပ်နေရပြီး စားတော့လဲ ငြုတ်သီးတတောင်၊ ပဲတဆုပ်လောက်သာဟင်းရှိသော ကုလားကို အစက-

“ဟဲ့ ကုလား၊ ဟဲ့ ကုလား” ဟူ၍ ခေါ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုကုလားကလည်း ကုတ်ကုတ်ခြစ်ခြစ် ကြီးကြီးစားစားဖြင့် စီးပွားရေး လုပ်ရုံမက ဆိတ်တကောင်က နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်၊ နှားတကောင်က နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင် ဖြစ်လာရာ နောက်ပိုင်းလယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဖြစ်လာသောအခါ-

(ဟဲ့ ကုလားက အယာကြီး) ဟူ၍ ခေါ်ကြရသည် မဟုတ်လော။

ဟဲ့ကုလား ခေါ်နေကြသော မြန်မာတို့မှာ ဒီအတိုင်း ဒီပုံစံက မတက်သည့်အပြင် အယာကြီးဆီက ငွေကိုတောင် ငွေတိုးယူ ချေးစား

နေကြရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်မှာလည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန်နှင့် ဖြစ်သလို နေတတ်သည့် အကျင့်များကြောင့်ပင် မဟုတ်လော။

ပြောကြသေး၏၊ ရတာလေးနှင့် ရောင့်ရဲတာပ၊ ရတာလေးနှင့် ရောင့်ရဲတာပဟူ၍၊ မရောင့်ရဲနှင့် မပြောပါ၊ အသုံးနှင့်အဖြုန်း အရှုံးနှင့် အမြတ်ကို သိထားသင့်ကြ၏၊ ရှိသင့် ရှိထိုက်၊ ရသင့် ရထိုက်သော ဥစ္စာ ဓနကိုတော့ သမ္မာ အာဇီဝ အလုပ်ဖြင့် အခွင့်အရေး ရလျှင် ရသလို ရှာရမည်သာဖြစ်သည်။

လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေ တနေ့တနေ့မှာ မိမိတို့၏ လုပ်ငန်းများ သည် ကုသိုလ်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာဟူသော သုံးရပ်တွင် တမျိုးမျိုးတော့ ရ သင့်၏၊ ရဟန်းတော်များမှာလည်း ဝိပဿနာဓုရ ဂန္ထဓုရ တာဝန်များ ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို၎င်း အားလုံးသော လူသားအပေါင်းကို၎င်း နေ့စဉ် နှင့်အမျှ အကျိုးပြု၍ လုပ်ကိုင်ပေးနေရမည်ဖြစ်၏။

ထို့အတူ လူတို့လည်း တနေ့တနေ့ ရောက်လို့မ ကုသိုလ်လည်း မရ၊ ပညာလည်းမဆည်း၊ ဥစ္စာလည်း မရှာပဲ နေဝင်မိုးချုပ်သွားလျှင် ၎င်းနေ့အတွက် အင်မတန် ရှက်စရာ ကောင်းလှပေသည်။

ပြောကြသေး၏ လုပ်တော့ လုပ်ချင်တယ်၊ ပစ္စည်းပစ္စယ၊ ငွေ ကြေးဓနမရှိလို့ ဒီအတိုင်းထိုင်နေရသည်ဟူ၍-

ဥစ္စာရဘို့ အကြောင်းမရှိခဲ့သော် ရှိသလို အကြောင်းတခုကိုကြံ ဆောင်ရမည် မဟုတ်လော၊ ထားဦး ဥစ္စာမရနိုင်ပါက-

တွင်ခုံဖောက်ခုံ အတုခိုးမှု စာစီဖောင်သွင်းမှု၊ လက်နှိပ်စက်ရိုက်မှု ကြီးကြစ်မှု၊ ခမောက်ယက်မှု၊ ဆေးအတတ်၊ လက်သမားအတတ်၊ ဓာတု ဗေဒ၊ ရူပဗေဒ၊ စက်ချုပ်လက်ချုပ်၊ ဆေးစပ်ဝါးစပ်၊ အလုပ်တခုခုကို လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် မေးမှု မြန်းမှု ဆွေးနွေးမှုမရှိပဲ နေပါက ပညာကကော ရနိုင်ပါမည်လော။

နေရာတကာတွင် သူ့အခြေအနေနှင့် တနိုင်တပိုင် လုပ်ကိုင်ရမည့် ကိစ္စများသည် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှားရှားပါးပါး လုပ်ကိုင်ရသည်ထားဦး ရှိနေ ကြသည်သာဖြစ်၏၊ ဤသို့ ဥစ္စာလည်းမရ၊ ပညာလည်း မရသောအခါ ကုသိုလ်ကကော ရရှဲလား မေးလျှင် သံဃာတပါး သုံးမိနစ်မျှ ကြွလာ သည့်အချိန်၌ ဆွမ်းလောင်း၊ ဆွေးနွေးရသည်တောင်အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်၊ မညာ၊ ဥစ္စာ သုံးမျိုးတွင် တမျိုးမျိုးမှမ ရလျှင် ရှက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

တကယ်တမ်း အများအကျိုးတိုင်းပြည်အကျိုးကို သယ်ပိုးချင်သော အရင်းခံစိတ်ဓာတ် ရှိသူများမှာ နေရာတကာမရွေး ဖင်တကြွကြွနှင့် လုပ်နေကြသည်ကို အများအသိပင်၊ လူဆိုသည်မှာ ပတိရူပဒေသ၊ အဆင်ပြေသော အရပ်တို့၌ နေချင်ကြသူများသာဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြေအနေအရ လုပ်သင့်သော အလုပ်တို့ကိုကား(ပျော်ရာမနေ တော်ရာမှာနေ) ဟူသကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်ကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

စိန်နားကပ်နှင့် ကိုလှအောင်ကြီး

တခါက-ရွာတရွာတွင် အရုပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန်လှသော ကိုလှအောင်ကြီးဆိုသူ လူတယောက်ရှိသည်။ ရုပ်ကလည်းဆိုး၊ အကျည်းကလည်းတန်သောကြောင့် ဘယ်အမျိုးသမီးကမှကြိုက်မည့်သူမရှိ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် အမေလုပ်သူက (ငါ့သား လှအောင်ကြီးတော့ အရုပ်ကလည်းဆိုး၊ အကျည်းကလည်းတန်သောကြောင့် ဘယ်သူမှမကြိုက်ကြဘူး၊ သားသမီး မစွန့်တော့ မိဘက ဆိုတဲ့အတိုင်း ငါကအုံးမှပဲ)လို့ အကြံဖြစ်ပြီး ရွာထဲ၌-

(ငါ့သားလှအောင်ကြီးနှင့် လက်ထပ်မည့် အမျိုးသမီးကို စိန်နားကပ်ကြီးတရံ တင်တောင်းမယ်)ဟူ၍ သတင်းလွှင့်လေသည်။

ထိုအခါ ရွာထဲက ကြီးကြီး ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် စားစား အမျိုးသမီးများ ကြားသောအခါ ဤသို့ ပြောကြသည်ဆို၏။

(စိန်နားကပ်ကြီးတော့ ပန်ချင်ပါကယ်၊ ကိုလှအောင်ကြီးတော့ ဟင့်အင်-ဟင့်အင်)တဲ့

စိန်နားကပ်ကြီး ပန်ချင်ရင် ကိုလှအောင်ကြီးကို အောင့်အည်းပြီး ပေါင်းရမည် မဟုတ်လော။

ထို့အတူ မိမိတို့ အမျိုးသားများသည်လည်း အပြောအဆို အနေအထိုင်၊ အလုပ်အကိုင်တို့၌ ဘလရွတ်တတ်၊ ရော့ရီရော့ရဲ ပျော့ပြေမှု မျက်နှာလွဲ ခဲပစ်ဘတ်သည့် အကျင့်တို့ ခေါင်းပါးအောင် နေထိုင်ကြပြီး၊ မက်မက်သက်သက်၊ ခန့်ခန့်ထယ်ထယ်၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ပြောဆိုပြီး-

စိန်နားကပ်နှင့် ကိုလှအောင်ကြီး

လောကနိဗ္ဗာန် စိန်နားကပ် ပန်ချင်လျှင် ဆင်းရဲခြင်း၊ သည်းခံခြင်း အရင်းခံ၍ ဝီရိယ ဇံတို့ကို ပေါင်းဖက်ပြီး လုပ်ကိုင်ရမည် မဟုတ်ပါလောဟု အားပေးသမှု တိုက်တွန်းခြင်း ပြုလိုက်ပါ၏။

တည်ကြည်သူများ ကြီးပွား၏ လေးစား၏။

အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာတခု ပြဦးအံ့-

မိမိတို့၏ ဆရာတော်သည် မနက်အရုဏ် တက်ကစ၍ ည၁၂-နာရီကျော်သည် အထိ စာချရသည့်ကိစ္စ၊ ကျောင်းကိစ္စ၊ သံဃာကိစ္စ၊ ရပ်ရွာကိစ္စ စသည်တို့ကို ဝီရိယစိတ်ဓာတ် ထက်သန်စွာဖြင့် နှစ်ရှည်လများ လုပ်ဆောင်လာသော ဆရာတော် တပါးဖြစ်၏။ ၎င်းဆရာတော် လက်ထက်မှ ကျောင်းတိုက်လည်း တဟုန်ထိုး တိုးတက်လာခြင်းဖြစ်၏။

မက်မက်သက်သက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ဝီရိယ စိုက်ထုတ် လုပ်ကိုင်သောအခါ ကြီးပွားလာသကဲ့သို့ ဘေးကလည်း အားကျပြီး အတုယူချင်လာကြ၏။

တခါတရံ ညဉ့်နက်သည်တိုင်အောင် ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရာတွင် တပါးတည်း လုပ်နိုင်သလောက် ဘေးကလူများမှာ အလှည့်ပြောင်းပြီး လုပ်ဆောင်ရသည်အထိ ဝီရိယစိတ်ဓာတ် ကောင်းလှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တပါးဖြစ်၏။

ဤသို့ ပုဂ္ဂိုလ်များပင် တခါတရံ အပြောအဆိုများ၌ လျော့ရဲမိလျှင် အပြစ်တင်ခံရသေး၏။

သောင်မတင် ရေမကျ အရေမရ အဖတ်မရ အနှစ်သာရမရှိသည့် စကားတွေကို ပြောကြားမှုများနေလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ မလေးစား၊ မိမိတို့၏ အကျိုးစီးပွားများလည်း ဆုတ်ယုတ်နိုင်ကြပေရာ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်သည်ကအစ ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းဖြင့် တည်တည်ကြည်ကြည် ပြောဆိုနေထိုင်ကြပါမှ အကျိုးစီးပွားများ ဖြစ်ထွန်းမည်မဟုတ်လော။

စကားပြောရသည်မှာ လျှာလှုပ်ရင်ပြီးရော သဘောထား၍မရ၊ မှန်လည်းမှန် အကျိုးလည်းရှိ နာခံရသူများလည်း လက်ခံမှ၊ သို့လက်မခံ

သော်လည်း မှန်ကန်အကျိုးရှိသောစကားတို့ကိုပြောမှ အကျိုးစီးပွားဖြစ် ထွန်းပေမည်။

မှန်လည်းမမှန် အကျိုးမရှိ ကြားနာရသူတို့မှာလည်း မကြားချင် မနာချင်သော သိမ်ဖျင်းသော စကားများကိုပြောလျှင် လောကီအကျိုး စီးပွားများ ဆုတ်ယုတ်သည် မဟုတ်သေး၊ တမလွန်၌လည်း အကျိုး စီးပွား ဆုတ်ယုတ်နိုင်သောအကြောင်းများဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းသမ္ပပ္ပ လာပ အကျိုးမရှိသောစကားများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းစောင့် စည်းကာ-

မိမိတို့၏ လောကီ အကျိုးစီးပွား လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွား များကို တည်တည်ကြည်ကြည် ထက်ထက်သန်သန်ဖြင့် ကောင်းစွာမသွေ ပြောဆို လုပ်ကိုင်ကြပါလေ။

လိုချင်တပ်မက် ဖျက်ဆီး၍ အသက်တမ်းတိုရခြင်း

အနှစ် နှစ်ထောင်ငါးရာ အနှစ် နှစ်ထောင်အားဖြင့် သက်တမ်း ရှည်ကြသော လူသားတို့တွင် သူများပစ္စည်းခိုးမှု၊ သူ့အသက်သတ်မှု လိမ်လည်လှည့်ပတ်ပြောဆိုမှု၊ ကုန်းတိုက်မှု၊ သူများသားမယား လွန် ကျူးမှု၊ ကြမ်းတမ်း ယုတ်မာစွာ ပြောဆိုမှု၊ အကျိုးမရှိ အနှစ်အသား မပါသော စကားတို့ကို ပြောဆိုမှု ဟူသော ဒုစရိုက်ဒီလှိုင်းများ တဝုန်း ဝုန်း ရိုက်ခတ်နေချိန်တွင် တချိန်တွင် လူသားတို့သည် သူတပါးပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်ခြင်း၊ သူတပါးပစ္စည်း အသက်စသည်တို့ကို ပျက်စီးစေလို ခြင်း၊ အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒဟူသော အယုတ်တမာဝါဒတရား ပြစ်မှုနှစ်ခု တို့ ထပ်ဆင့်၍ လွန်ကျူးလာကြပြန်၏။

ထိုသို့လွန်ကျူးလာကြသောအခါ ၎င်းလူသားတို့၏ သားသမီးများ လက်ထက်တွင် အသက်တမ်းကလည်း ဆုတ်ယုတ် အဆင်းပုံသဏ္ဍာန်တို့ ကလည်း ဆုတ်ယုတ်၍လာတော့ရာ-အနှစ်နှစ်ထောင် အသက်တမ်းကာလ နေရသည်မှ အနှစ်တထောင်သာ အသက်ရှည်ကြတော့သည်။

အဘိဇ္ဈာ

သူတပါးတို့၏ ဓမ္မိယလဒ္ဓပစ္စည်းအဝဝကို မိမိပစ္စည်းဥစ္စာ ဖြစ်စေ လိုသောအာသာဆန္ဒဖြင့် အလွန်ပြင်းပြအားကြီးစွာ လိုချင်မှု သဘောကို အဘိဇ္ဈာဟုခေါ်၏။

ဗျာပါဒ

အဘိဇ္ဈာကိန်းဝပ်လာလျှင် ဗဟိဒ္ဓ ပြင်ပဝတ္ထုအာရုံတို့ကို အာရုံ ပြုရိုးထုံးစံဖြစ်၍ မနာလိုခြင်း၊ ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်း ဟူသောတရား တို့ကို အရင်းခံလာပြီးမှ ဖြစ်ရသောသဘောရှိ၏။

အဘိဇ္ဈာသည် ဘရိတ်အုပ်၍မနိုင်၊ တားမနိုင် ဆည်းမရ လွန်ကဲ စွာဖြစ်ပေါ်လာလျှင်ကား တရားသော မတရားသော မည်သည့်သဘော နှင့်ဖြစ်စေ ဘယ်လိုယူရပါမလဲ၊ ဘယ်လိုကြံစည်ရပါမလဲဟူ၍ သူတပါး တို့၏ပစ္စည်းဥစ္စာ သက်ရှိသက်မဲ့အဝဝကို မိမိသို့ ညွတ်စေသောအခါ၌ ကမ္မပထမြောက်၍ အပြစ်ကြီးသည်ဟုမှတ်ပါလေ။

မှန်၏။ ၎င်းသဘောသည် မိမိ၏သန္တာန်၌ ကိန်းဝပ်နေသော် မိမိမတရားလိုချင်နေသော ပစ္စည်းမန သက်ရှိသက်မဲ့အဝဝတို့ပိုင်ဆိုင် သောသူများမှာလည်း မိမိကဲ့သို့ပင် လိုလိုချင်ချင်ရှိနေမည်မှာ မလွဲပါ ပေဟု သတိပြု၍ ဘရိတ်သတ်မှတ်တော်ကာကျပေမည်။

ထိုသို့မဟုတ်ပဲ မနောကံမြောက်သော အဘိဇ္ဈာကို ဘရိတ်မသတ် နိုင်ပါက မကောင်းသော အပြောအဆို အသုံးအနှုန်းတို့သာမက ခိုးယူ ခြင်း၊ လူသတ်ခြင်း၊ သူတပါးမယားကို မရအရလိုချင်မှုဖြစ်ရာက ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ကျူးလွန်မိခြင်းကြောင့် မုဒိမ်းမှုဖြစ်ရ ခြင်း၊ မိန်းမကိုလိုချင်၍ လင်ယောကျ်ားကို သတ်ဖြတ်ဖျောက်ဖျက်ခြင်း၊ မိမိ၏ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေသောမိန်းမကို ယောကျ်ားတဦးနှင့် မပေါင်းသင်းစေလိုပဲ မိမိသာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ သိမ်းပိုက်လိုခြင်း ကြောင့် တခုခုလွန်ကျူးမိကာ ထောင်တွင်းသို့ ရောက်ကြရခြင်း စသည့် ဝစီကံ-ကာယကံ ဒုစရိုက်များသို့ ဆက်၍လွန်ကျူးမိကြမှာမလွဲပါပေ။

ဗျာပါဒ

မိမိသန္တာန်၌ ကိန်းဝပ်တည်ရှိ အရင်းခံသော ပျက်စီးစေတတ် သော ဒေါသကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သူတပါးတို့၏ သက်ရှိသက်မဲ့အရာ ဝတ္ထုမှန်သမျှတို့သည် ဖျက်ဆီးခံရခြင်း ပျက်စီးရခြင်းဖြစ်ကြရ၏။

ထို့ကြောင့် သူတပါးတို့၏ပစ္စည်းမန သက်ရှိသက်မဲ့ အဝဝတို့ကို ဖောက်ပြန်ပျက်စီးမှုသို့ ရှေ့ရှုကြံစည်သောသဘောကိုဗျာပါဒဟုခေါ်၏။

“မစားရတဲ့အမဲသဲနှင့်ပက်” ဆိုသော စကားသည် ၎င်းဗျာပါဒ သမားများကိုရည်၍ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်၏။ အဘိဇ္ဈာက မိမိဘက်သို့ မိမိ ယက်ခြင်းကိစ္စများ၍ ဗျာပါဒက မိမိဘက်သို့ယက်သည်လည်း မဟုတ်ပဲ အကျိုးမဲ့ အလကားပျက်စီးသွားအောင် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းများဖြစ်သော ရထား၊ ကား၊ မီးလုံး၊ မှန် စသည်တို့ကို ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုလုပ်ခြင်း စသည် တို့သည် ဗျာပါဒတရားခံသာဖြစ်၏။

ဗျာပါဒသည် သူတပါးတိုးတက်ကြီးပွားနေလျှင် ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ချင်၏။ သူတပါးလှပကောင်းစားနေလျှင် မလှမပမကောင်းအောင် ဖျက်ဆီးချင်၏။ သူများကသာလျှင် မနာလို ရှုတ်ချပြစ်တင်ချင်၏။

ဤဗျာပါဒသည်လည်း မနောက်မြောက်ပါလျက် ဘရိတ်မသတ် ခဲ့သော် ရှေ့ကလိုပင် ဆိုးဝါးသော ဝစီဒုစရိုက်၊ ကာယဒုစရိုက် တို့ကို စိတ်ကြိုက်ပြုမိမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

အဘိဇ္ဈာနှင့်ဗျာပါဒတို့တရားခံကား

တခါက ဘုန်းကြီးကျောင်းတကျောင်းတွင် မဲလုံးဆိုသောကံလေး ဆိုးတယောက်ရှိ၏။ ထစ်ကနဲဆိုလျှင် လက်ကမြန်စိတ်ကမြန်မို့ ဘေးက ကျောင်းသားများနှင့် ခဏခဏရန်ဖြစ်၏။

တနေ့တွင် ဘုန်းတော်ကြီးက ကျောင်းပေါ်တွင်ကျိန်းစက်နေရာ မှ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း အသံများကြားရ၍ “ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးရာ ရန်ဖြစ်ကြတာပါဘုရားဟူ၍ လျှောက်ထား၏။

- “ဘယ်သူတွေလဲ” -ဟုမေးရာ၊
- “မဲလုံးတို့ပါဘုရား” ဟု လျှောက်၏။
- ထိုအခါ ဆရာတော်က မဲလုံးပါတာတော့ မင်းတို့ပြောမှလား။
- “နောက်တယောက်ကိုပြော” ဟူ၍ အမိန့်ရှိလေ၏။

ဤသာမကကလေးကဲ့သို့ပင် ဟိုနေရာစီကနဲ ဒီနေရာညံကနဲဖြစ် လိုက်ရင် မဲလုံးမပါသည်မရှိသလို ဒုစရိုက်အတော်များများတွင် မနာလို ငြူစူခြင်း ဣဿာ၊ နှမြောဝန်တို့မှ မစ္ဆရိယတို့သည် အမြဲပင်နောက်ခံ ကျောထောက်၍၎င်း ရှေ့တန်းတက်၍၎င်း ပါတတ်လေသည်။

အဘိဇ္ဈာနှင့် ဗျာပါဒတို့တရားခံ

ဤအဘိဇ္ဈာနှင့် ဗျာပါဒတို့သည်လည်း ဣဿာနှင့် မစ္ဆရိယတို့ကို အရင်းခံ၍ ဖြစ်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

တစုံတယောက်သည် သူ၏ အတိတ်ကကောင်းကြောင်းကောင်းရာ များကိုလုပ်ခဲ့၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ ယံခုပစ္စုပ္ပန်၌လည်း သတိ၊ ဝီရိယ၊ ဉာဏ်တို့က အထောက်အပံ့ပေးသောအခါ ရုပ်ရည်လှပခြင်း၊ ပစ္စည်း ဓနကြွယ်ဝခြင်း၊ ပညာဉာဏ်တော်ခြင်း၊ အခြံအရံ အပေါင်းအသင်း များခြင်း၊ မိန်းမယောက်ျား ချောမောလှပသူများကိုစုံမက်ရခြင်းစသော အကျိုးပေးများ ခံစားနေရသည့်အခါ ဘေးကမနာလိုခြင်း၊ ငြူစူခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်းရှိသော ဣဿာမစ္ဆရိယသမားတို့သည် အမြဲပင် ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပျက်စီး၍ သွားအောင် ကြံဆောင်လုပ်ကိုင်ပြောဆိုတတ်ကြလေသည်။

ထိုအခါ မိမိတို့၏ ဣဿာ မစ္ဆရိယ လှိုင်းဒဏ်ကို ပတ်ဝန်းကျင် အပြစ်မဲ့ သူများမှာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်များကို ခံစား ရလေသည်။

လူနှစ်ဦး ဆုံလာလျှင် တဦးနှင့်တဦး ပြိုင်ချင် ဆိုင်ချင် တတ်သည့် သဘာဝများ ရှိကြ၏။ ထိုသို့ ပြိုင်ချင်ဆိုင်ချင်နိုင်ချင်ရာမှ တဦးတယောက် က သာလွန်သွားခဲ့သော် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်အား ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပျက်စီး၍ သွားအောင် ပြုလုပ်တတ်ပေသည်။

(အခွင့်ရလျှင်၊ အကျယ်တအုပ် ရေးဦးအံ့)

ရွဲကုန်သည်ဇာတ်လမ်းက ဒေဝဒတ်အလောင်းရွဲကုန်သည်၊ ဥတေန ဇာတ်က မာဂဏ္ဍီ၊ ပေတဝတ္ထုတို့၌ လာသော မနာလို ငြူစူမှုကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ကောသလမင်းကြီး၏ အလှူတွင်အချောင် မစ္ဆရိယ နှိပ်စက်ခံရသော ကာဠုအမတ်တို့မှ စ၍ နောက်ပိုင်း ကာလ၌ လည်း နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး စသည် ဆောင်ရွက်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ မနာလို ငြူစူမှုဒဏ် ခံရသော သံဃကများကို တွေ့နိုင်ကြလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အရေမရ အဖတ်မရ မစားမသောက် မထိမတွေ့ရ ပါပဲလျက် အလိုလိုနေယင်း အကုသိုလ်ဖြစ်ရသည့် ဆိုးကျိုးများစွာဖြစ် စေသော မနာလို ငြူစူမှု အရင်းခံသည့် အဘိဇ္ဈာနှင့် ဗျာပါဒတို့ကို စာင့်ထိန်း ချုပ်တည်း၍ ခေါင်းပါးအောင် ပြုကြပါလေ။

အယူဝါဒ မှားယွင်းမှုများကြောင့် သက်တမ်းတိုရခြင်း

ဒုစရိုက် အရိပ်တို့ တရိပ်ရိပ် တက်လျက်ရှိနေသော လူ့ဘောင် လောကမှ လူသားတို့သည် အနှစ်တထောင် သက်တမ်းဖြင့် ယခုနှင့်စာက ခန့်ခန့်ထယ်ထယ်ပင် အသက်ရှည်အောင် နေနိုင်ကြသေး၏။ ထိုအနှစ်တထောင် သက်တမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ထူးထူးဆန်းပြားသော ဝါဒဆိုး အမျိုးမျိုးတို့သည် တမျိုးပြီးတမျိုးပေါ်ပေါက်၍လာကြပြန်၏။

လူတို့၏ သဘာဝကား အကြီးအကဲ ဦးစီးဦးဆောင် ပြုလုပ်ချင် ကြသောဗီဇစိတ်ဓာတ်များ ရှိတတ်ပေရာ ဟိုကလည်း တမျိုးဆင်လျှင် သည်ကလည်း တစင်ထောင် ဟူသကဲ့သို့ မှန်ကန်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆ ထားသော အယူအဆများကို ထုတ်ဖော်၍ တင်ပြလာကြသည်။

ထိုသို့ တင်ပြလာသော အယူအဆ သဘောတရားများကို ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ စွဲလမ်းယူကြရာကအစ ၎င်းအယူအဆဖော် ထုတ်သည့် ခေါင်းဆောင်များကို တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်သည့် အသိပညာရှင်များအဖြစ် ယုံကြည်ကိုးစား တန်ဖိုးထားကြလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အယူဝါဒစစ်တမ်း ထုတ်ဦးစို့။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ

မိစ္ဆာ-ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် မှားမှားယွင်းယွင်းသဘောဖြင့်၊
ဒိဋ္ဌိ-ယူခြင်း၊ မြင်ခြင်းတည်း။

ဤအခန်း၌ ဗုဒ္ဓဘာသာရေး အမြင်ကိုသာ ရေးသားရမည်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အယူဝါဒ အယူအဆ ရေးရာတို့နှင့်စပ်ဆိုင်လာလျှင် တင်ပြစရာများ မှီလို့ပေါက်နေရာ လောကီအကျိုးစီးပွားများ ဖြစ်ထွန်းရန် တင်ပြသော အယူအဆများမှာ သူတို့ဘက်က တွက်လျှင် မှန်နေပေသည်။

ဥပမာ-စစ်ချီစစ်တက်နည်း ပညာအယူအဆ၊ စကြဝဠာကိုစူးစမ်းရှာဖွေသော အယူအဆများသည် လောကီရေးရာ၌ အမှန်တရားများ ဖြစ်၏။

သို့သော် ဘာသာရေး၌ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် အတ္တကိလမထ-မိမိကိုယ်သာ မိမိပင်ပန်းအောင် လုပ်နေခြင်းဟုမြင်သည်။ ဟိုဘက်ကကော

အမြင်မှန်နှင့် အမြင်မှား

မမှန်ဘူးလား၊ လောကီရေးရာဘက်မို့ မှန်၏။ သည်ဘက်ကကောမမှန် ဘူးလား၊ လောကုတ္တရာ ရေးမို့ မှန်၏။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ဒွိဟဖြစ်ဘယ် များကိုယှဉ်၍ မပြုလိုပေ။

လောကီအကျိုးစီးပွားများကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ဖော်ဆောင် သော လုပ်ငန်းအဝဝသည် လောကီနှင့်ဆိုင်ရာ လမ်းညွှန်မှုများနှင့်သာ ပတ်သက်ပေမည်။

ဤဘဝနှင့် တမလွန်ဘဝ အကျိုးစီးပွားများကို လုပ်ကိုင်ဆောင် ရွက် ညွှန်ပြသော သဘာဝ ဓမ္မများသည် ဤဘဝနှင့် တမလွန် ဘဝ များ၌ ဆောင်ရွက်သော ကိစ္စအဝဝနှင့်သာ သက်ဆိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာအရ အမြင်ကိုသာ ဆက်၍ပြုပါအံ့။

အမြင်မှန်နှင့် အမြင်မှား

ဗုဒ္ဓဘာသာအရ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်မှန်ဟူသည်—

မကောင်းသောအလုပ်၊ မကောင်းသောအလုပ်၏ အကျိုးဆက်၊ ကောင်းသောအလုပ်၊ ကောင်းသောအလုပ်၏အကျိုးဆက်တို့ကို သိမြင် ခြင်းသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်မှန်သည်ဟု ခေါ်သည်။

ထိုတွင် ကောင်း မကောင်း (ကုသိုလ်-အကုသိုလ်)ကို စိစစ်၍ပြုဦး အံ့—

ကောင်းသော အလုပ်ဟူသည် လောက-တမလွန် နှစ်တန်သော ဘဝတို့၌ အပြစ်မရှိပဲ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ဖော်ဆောင်သော လုပ် ငန်းဖြစ်၏။

မကောင်းသော အလုပ်ဟူသည် လောက-တမလွန် နှစ်တန်သော ဘဝတို့၌ အပြစ်မကင်းပဲ မကောင်းကျိုး ဆင်းရဲမှုကို ဖော်ဆောင်ဖြစ် စေသော လုပ်ငန်းဖြစ်၏။

အမြင်မှန်=မှားမှုတို့၏ အကျိုးဆက်

ဥပမာ-ရထားခေါင်းတွဲတခုတွင် နောက်ဆက်တွဲ(၇)တွဲပါအံ့-

ထိုခေါင်းဆောင်တွဲက အလို့ရှိသော ကောင်းသော လမ်းရှိ သော ဘူတာကိုဆွဲသွားလျှင် နောက်(၇)တွဲလည်း ပါသွားရ၏။

ရထားခေါင်းတွဲက အလိုမရှိ မှားယွင်းသော လမ်းပျက်ဘက်ကို ဆွဲသွားလျှင်လည်း နောက်(၇)တွဲမှာ ပါသွားရမည် ဖြစ်၏။

ထို့အတူ အလုပ်ကိစ္စတခုခုကို ကောင်း၊ မကောင်း ဝေဘန်သုံး သပ်နိုင်သည့် အသိဉာဏ်ပညာက အမြင်မှန်လျှင် နောက်ဆက်တွဲပါလာ သော—

- ကောင်းသောအကြံ၊
- ကောင်းသောအပြော
- ကောင်းသောအလုပ်
- ကောင်းသော အသက်မွေးမှု
- ကောင်းသော အားထုတ်မှု
- ကောင်းသော အမှတ်ရမှု
- ကောင်းသော တည်ငြိမ်မှုတို့ ဖြစ်ပေါ်မည်။

အကယ်၍ အမြင်မှားပါက—

- အကြံအစည်မှားမှု
- အပြောမှားမှု
- အလုပ်မှားမှု
- အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း မှားမှု
- မှားယွင်းသော အားထုတ်မှု
- မှားယွင်းသော အမှတ်ရမှု
- မှားယွင်းသော တည်ငြိမ်မှု-တို့ ဆက်တိုက်ဖြစ်လိမ့်မည်။

လူတို့ ပျက်စီးခြင်း အကြောင်းများကို ဟောကြားသော ပရာ ဘဝသုတ္တန်၌ အသိဉာဏ်ပညာပိုင်းခြားဝေဘန်နိုင်သော အမြင်မှန် ရှိသူ တို့သည် တိုးတက်ကြီးပွား၍—

ပိုင်းခြားဝေဘန်ဆင်ခြင်ဉာဏ် အမြင်မှန် မရှိသူတို့သည် ပျက်စီး လိမ့်မည်ဟု ဟောကြားထားလေသည်။

အမြင်မှန်နှင့် အမြင်မှား

ထို့ကြောင့် ဤ၌ အမြင်၏အကြောင်းကိုပြဦးအံ့-
အဖြူနှင့်အမဲ နှစ်ရောင်တွင် အဖြူကလည်း အဖြူရင့်-အဖြူပျော့
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူရှိသကဲ့သို့-

အမဲတွင်လည်း အမဲပျော့ အမဲပြာ နက်မှောင်သော အမဲဟူ၍
ရှိလေသည်။

ထို့ အတူ လူတို့တွင်လည်းအသိဉာဏ်ပညာရှိသည်ဟုဆိုသော်လည်း
နက်နဲသောအမြင်၊ တိမ်သောအမြင်၊ ကျွမ်းကျင်သောအမြင်၊ ထိုးထွင်း
သောအမြင်ဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိသကဲ့သို့-

ဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိသူတို့တွင်လည်း မကျွမ်းကျင်သော အမြင်မှား၊
မထိုးထွင်းသောအမြင်မှားဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိလေသည်။

ထိုတွင် အမြင်မှားအမြင်မှန် ထက်သန်လျှင် ထက်သန်သလောက်
ကောင်းကျိုးဖြစ်စေ၊ ဆိုးကျိုးဖြစ်စေဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အမြင်မှန်+မှားကို
စံထားရာ၌ ရှေ့ကပြခဲ့သည့် ကောင်း+မကောင်းလုပ်ငန်းတို့နှင့် စံထားပြီး
မှသာ အမြင်မှန်သည် အမြင်မှားသည်ဟု ပရမတ်ကျစွာ သိလိမ့်မည်။
သို့မဟုတ်က သမ္မုတိသစ္စာဝဲ၌ တဝဲလည်နေကြလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

အမြင်ကိုကြည့်ရာ၌လည်း ပရမတ်သဘာဝအတိုင်းကြည့်မှ ပရမတ်
သဘာဝ အမြင်မှား အမြင်မှန်ကို သိလိမ့်မည်။ လူကိုကြည့်ရာ၌ သမ္မုတိ
အနေအားဖြင့် ရုပ်ဝတ္ထုအစိုင်အခဲလောက်သာထင်မြင်မည်။

ပရမတ် အနေအားဖြင့်ကား ဖေါက်ပြန် ပြောင်းလဲနေသော
ရုပ်နာမ်တရားစုပါဇားဟုမြင်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ထုံးဖြူဖြူကို မျက်
မှန်စိမ်းတပ်လျက် ကြည့်ရှုသော် အစိမ်းရောင်သာ တွေ့ရှိနိုင်၍ ပကတိ
မျက်စိဖြင့်ကြည့်ပါက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသောထုံးကိုတွေ့ရှိနိုင်မည်။ ထို့ အတူ
သဘာဝဓမ္မတို့ကိုကြည့်ရာ၌လည်း ပရမတ် သဘာဝကျကျ ကြည့်ရှုရန်
သတိပြုသင့်ကြသည်မဟုတ်လော။

တခါက မင်းချင်းယောက်ျား ၂-ယောက် တယောက်ကအရှေ့
ဘက်အပေါက်က ထွက်လာ၏၊ တယောက်က တောင်ဘက်ပေါက်က
ထွက်လာ၏၊ ထိုတွင် အရှေ့တောင်ဒေဂိုင်မြို့ရိုးပေါ်၌ ရှိသော မနုဿိဟ

ရုပ်မှာ တောင်ဘက်ခြမ်းကရွှေချထားပြီးဖြစ်၏။ အရှေ့ဘက်အခြမ်းမှာမူ စစ်စီးသာသုတ်ထား၍ ရွှေမချရသေးပေ။

ထိုအခါ တောင်ဘက်ကထွက်လာသော မင်းချင်းယောက်ျားက (ဟာ မနုဿိဟရုပ်ကြီး ရွှေရောင်တောက်နေတာ တယ်လှပါလား)ဟု ပြော၏။

အရှေ့ဘက်ကထွက်လာသောမင်းချင်းယောက်ျားကလည်း (ဟာ မနုဿိဟရုပ်ကြီး မဲမှောင်နေပါလား)ဟုပြော၏။

ဤသို့ဖြင့် အချင်းများကြရာ တယောက်က အရှေ့ဘက်သို့ရောက်၊ တယောက်ကတောင်ဘက်သို့ရောက်မှ အဖြစ်မှန်ကိုသိကြရလေသည်။

ထို့အတူ သမ္မုတိသစ္စာနှင့်ကြည့်ရာတွင် မိမိဘက်ကသာ အမှန် ထင်တတ်သည်ကို သတိပြုကြရပေမည်။

ဤ၌ ဗုဒ္ဓအလိုကျမှားယွင်းသော အယူဝါဒများကိုဆက်၍ ပြဉ္စိအံ့- မှားယွင်းသော အယူဝါဒတို့သည် ဗြဟ္မဇာလသုတ္တန် အလိုအရ ၆၂-ပါးရှိ၏။

ထိုတွင် တချို့က ယခုဘဝမှာတွင် ကောင်းကောင်းခံစားနေကြ ရသောအခါ လောကနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နေသည်ဟုထင်ကာ လက်ငင်း ခံစားရသည့်နိဗ္ဗာန်ဟုနောက်ဘဝမရှိစွဲထင်၍ အမြင်မှားမှုဖြစ်၏။

တချို့က မိမိမကျွမ်းကျင်သော အလုပ်ကိစ္စပြုသနာတို့၌ သူတပါး တို့က မေးစိစစ်မှာကြောက်သောကြောင့် ငါ၏အယူသည် သည်လိုမဟုတ် ဘူး၊ ဟိုလိုမဟုတ်ဘူး စသည်ရှောင်လွှဲ၍ပြောလျှင် သဘာဝကျသည်ဟု ထင်မြင်ကာ မှားမှားယွင်းယွင်း စွဲမြဲစွာ ယူထားကြလေသည်။ ဤသို့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကွဲပြားသောဝါဒအစုံတို့တွင် အဓိကအကြောင်းရင်းခံ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးကိုသာ ပြဉ္စိအံ့--

- ၁။ နတ္ထိကဒိဋ္ဌိ-ကောင်းသောအမျိုးဆက်မကောင်းသောအမျိုး ဆက်မရှိဟူသောအယူ၊
- ၂။ အကြိယဒိဋ္ဌိ-ကောင်းသောအလုပ်ကံအကြောင်း မကောင်း သောအလုပ်ကံအကြောင်းမရှိဟူသောအယူ၊

အမြင်မှန်နှင့် အမြင်မှား

၃။ အဟေတုကဒိဋ္ဌိ-ကောင်းသော အလုပ်လည်းမရှိ ကောင်းသောအလုပ်၏ အကျိုးဆက်လည်း မရှိ၊ မကောင်းသော အလုပ်လည်းမရှိ၊ မကောင်းသော အလုပ်၏ အကျိုးဆက်လည်းမရှိဟု ယူသောအယူဟု သုံးမျိုးရှိ၏။

ဤသုံးမျိုးကိုစိစစ်ကြစို့။ -

၁။ နတ္ထိကဒိဋ္ဌိ - ကောင်းမှု ပြုသော်လည်း ကောင်းကျိုးမရှိ၊ မကောင်းမှုပြုသော်လည်း မကောင်းကျိုးမရှိ၊ ယခုဘဝ တခုသာရှိ၍ နောက်နောက်ဘဝတို့ ဆိုတာလဲမရှိ၊ လာမဲ့ ဘဝသစ်ဆိုတာလဲမရှိ၊ မိခင်ဘခင်တို့ကို လုပ်ကျွေးရသောကျေးဇူးမရှိ၊ တိုက်ရိုက် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါဆိုသည်မရှိ၊ ဤလောကကြီး အကြောင်း နောက်လောကကြီးများအကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်သိမြင်၍ ဟောကြားတတ်သော အရိယာသူတော်ကောင်းမရှိဟူသော အယူအဆများသည် နတ္ထိကအယူများဖြစ်၏။

လူတိုင်းတယောက်သည် ရိုးသားစွာဖြင့်မကောင်းမှုဒုစရိုက်မှုများကို ရှောင်ကြဉ်ကာ စာပေ သင်ကြားသော်၎င်း၊ လုပ်ကိုင်သော်၎င်း ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်သည်စာတတ်ခြင်း၊ စပါးရခြင်း၊ ငွေကြေးအမြတ်ရခြင်းဟူသော အကျိုးတရားများ ရရှိလာမည်မှာ လောကအမြင်အားဖြင့် ဘယ်လို ကြည့်ကြည့် ထင်ရှားလျက်ရှိပေပြီ၊ သို့ဆိုလျှင် ကောင်းသည့်အလုပ်ကိစ္စ အတွက် ကောင်းကျိုးဖြစ်မဖြစ် ထင်ရှားပေပြီ။

သူ့အသက်သတ်သူကို ဒီအတိုင်းပင် လောကကြီးက ခွင့်လွှတ် ကြရဲ့လား၊ ထောင်ချခြင်း၊ သေဒဏ်ပေးခြင်းစသည်တို့ကို ပြုသည်မဟုတ်လော။ သို့ဆိုလျှင် မကောင်းသောအလုပ်ကိုလုပ်၍ မကောင်းကျိုးမရှိ ဟူသောအယူသည် မှားသည်မှန်သည်မှာ ထင်ရှားလောက်ပေပြီ။

မနုဿိကဟူသောရက်ရှိ၏၊ ဒီနေ့ဟူသောရက်ရှိ၏၊ မနက်ဖန် သဘက် ခါဟူသောရက်တို့လည်း ရှိကြဦးမည်။ သို့ဆိုလျှင်သတ္တဝါတိုင်းတယောက် တွင် နောက်ဘဝ ရှေ့ဘဝဟူသော သဘာဝမရှိပြီလော။ မိဆိုး ဘဆိုး တို့နှင့်တွေ့လျှင် ၎င်းအယူဝါဒသမားတို့သည် ဗိုက်ထဲတွင် အသက်ထွက် သွားနိုင်သည်။ မိကောင်း ဘကောင်းမို့ သာ လူ့ဘဝ ရောက်ခဲ့ရသည်

မဟုတ်လော၊ လူ့ဘဝ၌ ကြုံတွေ့ရသော သာယာဘွယ် နှစ်သက်ဘွယ် တို့နှင့်ကြုံတွေ့ရသည်မှာ ၎င်းမိဘတို့ကြောင့်ပင်မဟုတ်လော။ သို့ပါလျက် မိဘများကို ကုန်ကြမ်းထုတ်သော စက်ရုပ်ကဲ့သို့ သဘောထားခြင်းသည် ဟုတ်ပါမည်လော။

(ရှေ့၌ မိဘကျေးဇူးမေတ္တာ ပေါ်လွင်လတံ့.)

လူမှတစ်ပါး တခြားသော ထင်ရှားသော နတ်ဗြဟ္မာတွေရှိသည်။ မယုံလျှင်လူ့ဘုံမှာပင် တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါအမျိုးမျိုးရှိနေ၏။ သို့ဆိုလျှင် လူသည် သူတစ်ပါးတည်း ဖြစ်သည်မှာ မှန်ပါမည်လော။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ထူးခြားသော တရားတော်များကို ဟောကြားခဲ့၍ ယခုကာလတိုင်အောင်ပင် ဘယ်ဒေဝါက စိစစ်စိစစ် မှတ်ကြောက်တင်ခံနိုင်သည်မှာ ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များက ဟောကြားထားသောကြောင့် မဟုတ်လော။

ထို့ကြောင့် ထင်ရာကိုစိုင်း၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ သရမ်းချင်ရာသရမ်း လို့မှ ဘာမှ အကျိုးဆက် မဖြစ်ဟူသော အယူသည် (စလောင်းထဲက ဟင်း ခွေးယက်သကဲ့သို့) ပြောင်စင် လွင့်ပါး သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

၂-အကြံယဒိဋ္ဌိ

ကောင်း+မကောင်းသော အလုပ်၏ အကြောင်းတရား မရှိဟု အကြောင်းကိုပယ်သော ဝါဒဖြစ်၏။

ကုသိုလ်=ကံ=အလုပ်တို့သည်အဓိပ္ပာယ်အတူတူပင်ဖြစ်၏။ လောက၌ အလုပ်မရှိသောသူ တဦးတယောက်မျှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ ပန်းချီကားချုပ် ပေါ်လာခြင်းသည် ပန်းချီဆွဲသော အလုပ်ကြောင့်ဖြစ်၏။ စပါးရခြင်းသည် စပါးစိုက်ပျိုးသော အလုပ်ကြောင့်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အကျိုးသာရှိ၍ အကြောင်းမရှိဟူသော အယူသင့်-မသင့် နှိုင်းချင့်ကြပါကုန်။

၃-အဟေတုက ဒိဋ္ဌိကား-၎င်း ၂ခုကို ထောက်ဆလျှင် သိနိုင်သောကြောင့် မပြတော့ပြီ။

ဆက်ဦးအံ့-လောကကြီး၌ရှိသော နာမ်တရား၊ ရုပ်တရား အစုအဝေးများသည် အကြောင်းနှင့်အကျိုး အမြဲပင် ဆက်စပ်နေကြ၏။

အမြင်မှန်နှင့် အမြင်မှား

အာရုံလှလှ တခုမြင်ရခြင်း အကြောင်းကြောင့် ၎င်းကိုလိုချင်သော အကျိုးဆက်စိတ်တို့ ဖြစ်ရ၏။ စိတ်တခု ချုပ်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် စိတ်တခုဖြစ်ရခြင်း အကျိုးတို့ဖြစ်ရ၏။ မီးခလုတ် နှိပ်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် မီးလင်းခြင်း အကျိုးများ ဖြစ်ရ၏။ အစားအသောက် စားခြင်း အကြောင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ဝပြုံးခြင်း အကျိုးတရားတို့ ဖြစ်ရ၏။

သို့ဆိုလျှင် အကြောင်းကင်း၊ အကျိုးပြတ်ဝါဒတို့သည် မှန်၏။ မမှန်၏ကား စာရှုသူတို့ အသိဉာဏ် အပေါ်တွင်သာ တည်ပါသည်။

ဤ၌ စပ်မိ၍ ရတနာသုံးပါးနှင့် နတ်တို့တွင် နတ်တို့ ရွှေတန်းရောက်နေပြီး ရတနာသုံးပါးကို နတ်လောက် အားမကိုးချင်သော တချို့ သူများအတွက် အနည်းငယ်ပြဦးအံ့။

နတ်ဟူသည် မရှိမဟုတ် ရှိ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် လောကအကျိုးစီးပွား၊ တမလွန်အကျိုးစီးပွားများကို ထက်ထက်သန်သန် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်အောင် လမ်းညွှန်ပြသဆောင်ရွက်နိုင်ကြသည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်များကို တရိုတသေ ကိုးကွယ်ရမည်ဟူ၍ တခါမှမဟောခဲ့ပေ။ သို့သော် ပါဠိပုတ် နေပြည်တည် ထောင်စက ၎င်းဆွမ်းကျွေးပွဲတွင် ယသ္မိံ ပဒေသေ ကပ္ပေန္တိ-စသည်ဖြင့် နတ်များကို အမျှဝေသင့်၊ မေတ္တာပို့သင့်သည်ဟု မိန့်တော်မူခဲ့၏။

တခါတရံမှာ-ဒေဝတာဗလိ-ဟူသော ပါဠိကို ထောက်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာအဖြာဖြာတို့နှင့် ပူဇော်ကြသည်ကို နတ်များက အဆီဩဇာကိုသာ စားကြတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

ယခုအခါ ကာလတို့ကဲ့သို့ သားစိမ်း ငါးစိမ်းများကို တင်ခံတဲ့ သဘောမရှိပါဘူး။ သားစိမ်းငါးစိမ်းများ၏ အဆီဩဇာများကို စားရင်လဲ ၎င်းနတ်တွေဟာ အလွန်ကြမ်းတမ်းသောနတ်ဘီလူးမျိုးသာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ ဟုတ်လိမ့်မည် မထင်ပါ။ ၎င်းတို့ပူးဝင်ပြီး စောင့်ရှောက်တယ် ဆိုတာလဲ-မှန်ရှေ့ရည်တို့ စိန်နားကပ်ကြီးပန်ရမလိုတို့ကိုဆိုပြီး မြူးတူးကာ စောင့်ရှောက်ဖေးမတယ်ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားကြစေချင်သည်။

ဗုဒ္ဓနည်းကျ သုံးသပ်ပြုရသော်-လူတွေအချင်းချင်း ဓမ္မတ္တာကရုဏာ ထားပြီး စောင့်ရှောက်ရင် လူအချင်းချင်း ပြန်၍ စောင့်ရှောက်နိုင် သလို-

နတ်များကိုလည်း ကုသိုလ်ပြုလုမိအမျှဝေ မေတ္တာပို့တဲ့ အခါ အစောင့်အရှောက်တခါတရံ ပေးနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် နတ် ဆိုတာ ရတနာသုံးပါးနှင့်စာလျှင် မိခင်ဖခင်တို့လို အလေးဂရု မပြုရ သည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများကို အမေရင်း အဖေရင်းတို့လောက် ဂရု မစိုက်ရ၊ အလေးအမြတ်တော့ ပြုသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ တခါတရံ နတ်တို့သည် တကယ်အရေးကြုံလာရင် လူတို့၏ လုံ့လဝီရိယလောက် အားမကိုးရသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကာလိဂ်မင်းနှင့် အသကမင်းတို့ စစ်တိုက်ဖို့စောင့်နေတဲ့ နေရာရဲ့ အနီးမှာ ဘုန်းကြီးတို့တရားအလောင်းတော်ကြီးလဲ ရသေ့ဘဝနဲ့ တရား အားထုတ်နေတယ်။ သူတော်ကောင်းရသေ့ထံ သိကြားမင်းလဲ မကြာ ခဏတရားနာရောက်တယ်။ ထိုအခါ ကာလိဂ်မင်းက သာမန်လူတယောက် အနေအားဖြင့် ရသေ့ထံသွားပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားစမြည်ပြောယင်း မင်းနှစ်ပါးစစ်တိုက်လျှင် ဘယ်သူက နိုင်စရာရှိပါသလဲလို့ မေးတယ်။ ရသေ့က ငါမသိဘူး၊ ငါ့ဆီကို သိကြားမင်းလာလေ့ရှိတယ်။ သူ့ကို မေးပြီးမှ ပြောမယ်။ နက်ဖန်လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သိကြားလာတဲ့အခါမေးတော့ ကာလိဂ်မင်းဘက်က နိုင်ပါလိမ့် မယ်။ ရှေ့ပြေးနိမိတ်တွေက ထင်ရှားနေပါတယ်။ ကာလိဂ်မင်းက မင်းရဲ့ အစောင့်အရှောက်နတ်က တကိုယ်လုံးဖြူသော နွားလားဥသဘယောင် ဆောင်ပြီး အသကမင်းရဲ့အစောင့်အရှောက်နတ်က မဲနက်သောနွားလား ဥသဘယောင်ဆောင်ပြီး စစ်ထိုးကြပါလိမ့်မယ်။ ထိုနိုင်တဲ့ နတ်ရဲ့မင်း ဘက်ကပဲ နိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ သိကြားမင်းက လျှောက်သွားသည်။ နက်ဖန် ကိုလူလာတော့ ကာလိဂ်မင်းက နိုင်မယ်ဆိုတာကို ပြောလိုက်လျှင်ပဲ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ပြန်သွားတယ်။ ရှေ့ပြေးနိမိတ်က ဘယ်လိုတွေ့ရပါ သလဲ မမေးတော့ပေ။

ဒီသကင်းဟာ စစ်တပ်အတွင်း ပြန်နဲ့ သွားလို့ အသကမင်း ဘက်ကလည်း ကြားသွားတယ်။ ဒါနဲ့ အသကမင်း စိတ်ပျက်နေကြောင်း

အမြင်မှန်နှင့် အမြင်မှား

ကို ရှင်သာရိပုတြာအလောင်း နန္ဒိသေနစစ်သူကြီးက ရသေ့ပြောလိုက် တဲ့အကြောင်း ကြားသိရတော့ ရသေ့ထံပြန်သွားတယ်။ ရသေ့ကလဲ ကာလိဂ်မင်းဟာ နိုင်လိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ကို ဘယ်လို မြင်ပါသလဲလို့ မေးတော့ အစောင့်အရှောက်နတ်များ ပါဝင်တိုက်ခိုက် နေကြောင်းကို ပြောလိုက်တယ်။

နန္ဒိသေနစစ်သူကြီးတာ ကောင်းပြီဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပြန်လာပြီး သူရဲကောင်းတထောင်ကို တောင်ထိပ်ပေါ်ခေါ်သွားတယ်။

‘အမောင်တို့...မင်းတရားအတွက် အသက်ကို စွန့်ဝံ့ကြရဲ့လား ပြောတဲ့အခါ အားလုံးက ခုန်ချမယ်လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ နန္ဒိ သေနက ခုန်ချတိုက်မလိုသေးပါဘူး။ စစ်တိုက်တဲ့ အခါမှာသာ နောက် မဆုတ်စတမ်း ကြီးစားတိုက်ကြပါလို့ တိုက်တုန်းပြီး ပြန်ဆင်းလာတယ်။

ကာလိဂ်မင်းရဲ့စစ်တပ်ကတော့ ငါတို့ကေန နိုင်မှာပဲဆိုတဲ့ သဘော နဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေကြတယ်။

ဒါနဲ့ စစ်တိုက်ခါနီးမှာ ရှင်ဘုရင်နှစ်ပါး မြင်းစီးပြီး ထွက်လာ ရင်ပဲ နတ်နှစ်ယောက်လဲ စစ်တိုက်မဲ့ပုံဟန်နဲ့ရှေ့ကပါလာတယ်။

အဲဒီနတ်မင်းတွေကို မင်း နှစ်ပါးသာမြင်တယ်။ အသကမင်းရဲ့နတ်က ကြောက်ရွံ့တဲ့ပုံဟန် ပေါ်နေတယ်။

အဲဒီအခါ နန္ဒိသေနစစ်သူကြီးက အသကမင်းကို “ဘာများ ထူးထူးခြားခြား မြင်ရပါသလဲ” လျှောက်ထားတော့ “နတ် ၂-ယောက် စစ်တိုက်မဲ့ ဟန်ပြင်နေတာမြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ဘက်ကနတ်ကကြောက်ရွံ့ နေပုံရတယ်” လို့ ပြန်မိန့်၏။

ထိုအခါ နန္ဒိသေနက “အရှင်မင်းမြတ်၊ သူ့ဘက်က နတ်ကိုသာ အရှင်မင်းမြတ်ကပစ်ခတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူရဲကောင်းတထောင်ကလဲ အရှင်မင်းမြတ်ပစ်တဲ့နေရာကိုပဲ ဝိုင်းပြီးပစ်ပါ့မယ်” ဟုပြောပြီး ကာလိဂ် မင်းရဲ့နတ်ကိုပဲဝိုင်းပစ်ခတ်ကြရာ၊ နတ်လဲဆုံး ကာလိဂ်မင်းလဲ ထွက်ပြေး သွားလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် နတ်ဆိုတာဟာ တကယ်တုန်ကြည့်ရင် လူလောက် အားမကိုးရဘူး။ လူရဲ့အကြံဉာဏ်နဲ့ ကောင်းသော ဝီရိယ လုံ့လများဟာ

နတ်ထက် အားကိုးရတယ်ဆိုတာ သတိပြုသင့်ကြသည် မဟုတ်လော။
(ဘာသာရေးတရားများ)

မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း (လုံ့လမမှု၊ နတ်မကူဘူး၊
လူလည်းလုံ့လ၊ နတ်လည်းမ၏) လိမ့်မိန့်မှာထားခဲ့ပေရာ နတ်နှင့်လူမည်သူက
အဓိကကျ၍ တကယ်ကိုးကွယ်သင့်တာဟာ ရတနာလား မိမိလား နတ်
လားဆိုတာ စဉ်းစားဝေဘန် သမ္မာဒိဋ္ဌဉာဏ် ရင့်သန်နိုင်ကြပါစေ။

- * အမိအဒေါ်စသည်၌တပ်မက်မှုအဓမ္မရာဂ။
- * လောကထုံးတမ်းအားဖြင့် သုံးဆောင် မှီဝဲသင့်သူတို့၌ ကျူး
လွန်မှု
- * လိင်တူချင်း ဖေါက်ပြားမှု-မိစ္ဆာဓမ္မ

ဒုစရိုက် ကိုယ်ကျင့်ပျက်တရားများ ပွားများ လာလျက်သာရှိရာ၊
အနှစ်တထောင် သက်တမ်းရှည်ကြသောကာလ၌ မှားယွင်းသော အယူ
ဝါဒတရားဆိုးများ လွှမ်းမိုးလာသောအခါ ၎င်းလူသားတို့၏ သားသမီး
များလက်ထက်တွင် အနှစ်ငါးရာသာ သက်တမ်းရှည်ကြတော့သည်။

ဤသို့ အနှစ်ငါးရာသာ သက်တမ်းရှည်ကြသော ၎င်းလူသား
တို့လက်ထက်တွင် ရှိသေလေးစားရမည့် အမိ အဒေါ် ဘထွေး ဦးရီး
စသူတို့၌ တပ်မက်ခြင်း (အဓမ္မရာဂ)

လောကထုံးတမ်းအားဖြင့် သုံးဆောင် မှီဝဲသင့်သူတို့၌ အလွန်
အကျူးတပ်မက်ခြင်း(ဝိသမလောဘ)

လိင်တူချင်း ဖေါက်ပြားကျူးလွန်သော မိစ္ဆာဓမ္မတရားဆိုးတို့ကို
ကျင့်ကြံကျူးလွန်သောလူသားတို့ မှား၍လာပြန်၏။

ထိုအချိန်အခါကာလသည် ရှေးရှေးအခါကာလများထက် ကာမ
ရာဂ အလွန်အားကြီးလှသော အချိန်ကာလ-ဟုထင်ရ၏။ သို့ကြောင့်ပင်
တပြိုင်တည်း၌ ၎င်းတရားသုံးပါးကို စုပေါင်း၍ ဟောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

အဓမ္မရာဂ-ဟူသည် မိမိတို့က ဆွေမျိုးစဉ်ဆက်အားဖြင့် လေးစား
ရမည့် ဇာတိဝုခို၊ ဝယဝုခို၊ ဂုဏဝုခို ဖြစ်ကြသော အမိ အဒေါ်၊ ဘထွေး
ဦးရီး စသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ငယ်ရွယ်သောသူတို့က တပ်နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဝိသမ လောဘ

ကာမရာဂ ပြင်းထန်လှသော တချို့ သူတို့သည် သမီးက အဖေ ပြန်ယူသောအဖြစ်တခါတရံရှိသော ယခုအခါကဲ့သို့ပင် လေးစားရမည့် သူတို့၏ တပ်နှစ်သက်မှု စိတ်ဓာတ်များ ပွားများကြလိမ့်မည်။

မိမိနေသော မြို့နှင့်မဝေးလှသော ရွာတရွာတွင် ဖအေလုပ်သူက သမီးလုပ်သူကို သံဝါသပြုသည် ဆို၏။ ထိုသံဝါသကြောင့် ကိုယ်ဝန် ရသောအခါ လင်ကောင်ဖေ၊ ရမှာရှက်ကြတာကြောင့် ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချ ကြ၏။

၎င်းဖျက်ချခံရသည့် ကလေးကို ပိုက်ကွန်နှင့် ချောင်းတွင်း၌ ငါးဖမ်းကြသည့်သူများတွေ့မှ ထိုစက်ဆုတ်ဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်ကို သိကြရသည်ဟူ၏။

(ဂုဏ်သိက္ခာခံသောကြောင့် ရွာနာမည်မထည့်ပါ)

မြတ်စွာဘုရားသခင်လက်ထက်က—

ရဟန်းတော်တပါးသည် အမေလုပ်သူက သားတယောက်မို့ အင်မတန်ချစ်ရှာ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် မကဲ့မကွာအတူနေလာ ကြသောအခါ သားနှင့်အမိတို့ ရာဂတဏှာ ရစ်ဘတ်ကာ မှောက်မှား ခဲ့ကြောင်းတွေ့ရ၏။ ဤကား လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ငါးရာ ကျော်ကဖြစ်၏။ ယခုကာလ၌ကား အဖေနှင့် သမီး၊ အရီးနှင့်တူ၊ ဆရာမနှင့် ကျောင်းသားတို့ တပ်နှစ်သက်စွာ ပေါင်းဖက်ကာ နေလာကြသည်ကို နေရာဒေသ အတော်များများတွင် တွေ့နေရပေသည်။

ဝိသမလောဘ

လောက၌ သုံးဆောင် မှီဝဲထိုက်သော သက်ရှိ သက်မဲ့များကို လောကထုံးတမ်းအားဖြင့် ကန့်သတ်ထားကြ၏။

ထို့တွင် သက်ရှိများဟူရာ၌ တပင်လဲတပင်ထူစနစ်၊ လေးယောက် ထားနိုင်သောစနစ် စသည်တို့ရှိရာ ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော ကာမဝတ္ထုတို့၌ပင် ထပ်ကာထပ်ကာ တင်းတိမ်ရောင်ရဲမှုမရှိပဲ လွန်ကျူးမှုများပင် ဖြစ်သည်။

သုံးဆောင်သင့်သောပစ္စည်းဥစ္စာတို့၌လည်း လွန်လွန်ကဲထဲတန်ရာ တန်ဖိုးကို ကာလအနေအားဖြင့် သတ်မှတ်ထားသည်ဖြစ်ပါလျက် ၎င်း

ကာလတန်ဘိုးထက်ကျော်လွန်၍ယူကာ အမြတ်ကြီးစားမှုမျိုးကို ဝိသမ
လောဘဟုခေါ်၏။

(လောဘော အတ္ထံ န ဇာနာတံ)

လောဘအားကြီးလျှင် အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုးကို
မသိ-ဟူသော စကားအတိုင်းပင်- ဝိသမလောဘ ဖြစ်လာခဲ့လျှင်ကား
ဒေဝဒတ်အလောင်း ရွဲကုန်သည်ကဲ့သို့ ရသင့်ရထိုက်တာ မရောင့်ရဲနိုင်ပဲ-
ကိုယ်ကျိုးသာ ပျက်ပြား သွားရသည်။ ၎င်းနှင့် ရပ်တန့် နေသည်
မဟုတ်-၎င်းအချိန်က ထားခဲ့သော အာသာတလှိုင်းကြီးမှ ဘုရားဖြစ်သည်
အထိ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးကာ ကောင်းကျိုး မပေးခဲ့သည့် ဘဝပေါင်း
လည်း မနည်းခဲ့တော့ပေ။

ထိုဝိသမလောဘကို အရင်းခံကာ အာသာတများ ဖြစ်ပွားနိုင်၍
၎င်းအာသာတ၏ ဆိုးကျိုးမည်မျှ ပေးနိုင်သည်ကို သတိပြုကြပါလေ။

ပစ္စည်းခန ငွေကြေး ရတနာဟူသည်မှာ လောက လူသားတို့၏
သည်းခြေကြိုက် ဝတ္ထုများပင်ဖြစ်၏။ ထိုသည်းခြေကြိုက် ဝတ္ထုများနှင့်
ပတ်သက်လာလျှင်-သတိကလေး တချက်ဝင်ရန် အနောက်ပိုင်း အာရှ
မိုင်းနားက ဘုရင် 'ကရီးဆပ်' အကြောင်းကို အနည်းငယ် ပြဦးအံ့။

ကရီးဆပ်ဘုရင်(ဘီစီ ၅၆၀-၅၄၆)သည် အီးဂျီးယန်းပင်လယ်
ကမ်းခြေပေါ်၌ရှိသော အနောက်ပိုင်းအာရှ မိုင်းနားအုပ်စုဝင် 'လစ်ဒီး
ယား' နိုင်ငံကို နောက်ဆုံး စိုးစံခဲ့သော ဘုရင်တပါးဖြစ်၏။

ထိုခေတ် အချိန်ကာလက ချမ်းသာကြွယ်ဝဆုံးဘုရင်တပါးဟု သူ
၏ဂုဏ်သတင်းမှာ အဝေးအနီး ကျော်ကြားခဲ့၏။ လစ်ဒီးယား ရွှေတွင်း
များမှ ရွှေအမြောက်အမြား ရသည့်အပြင်၊ ပတ်တိုးလပ် မြစ်အတွင်းရှိ
သဲများကို ကျင်ယူသောကြောင့်လည်း ရွှေအများအပြားရရှိသည့်အတွက်
ကရီးဆပ်၏ ဘဏ္ဍာတိုက်မှာ-ရွှေများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလျက်သာရှိနေသည်။

မြန်မာများက အလွန်ကြွယ်ဝသည့် အဖြစ်ကို ဖော်ပြသည့်အခါ
'ဇောတိကသူဌေး'နှင့် ခိုင်းနှိုင်း၍ ဖော်ပြသကဲ့သို့-အနောက်နိုင်ငံများ
တွင်လည်း 'ကရီးဆပ်လို ချမ်းသာလေရဲ့'ဟု တင်စား ပြောဆိုလေ့ရှိ
ကြသည်။

လစ်ဒီးယားနိုင်ငံ၏ မြို့တော် ဆာဒစ်မြို့တွင် ဘုရင် ကရီးဆပ်-၏ ခမ်းနားလှပသော နန်းတော်ကြီးရှိရာ-ကျော်ကြားလှသောကြောင့် ရပ်ဝေးရပ်ကွာ ဒေသများစွာတို့မှ လူအများလည်း လာရောက်ကြည့်ရှုကြလေသည်။

ထိုသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုသည့် အထဲတွင် ဂရိလူမျိုး ဥပဒေပညာရှင်ကြီး ‘ဆိုလွန်’ ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ပါဝင်လေ၏။ ပညာရှိအပေါင်းနှင့် ငြိမ့်ညောင်းသာယာစွာ နေလိုသော ကရီးဆပ်သည် တနေ့တွင် ပါရှားဘုရင် ဆိုင်းရပ်၏ နယ်ချဲ့စက်ကင်းသို့ ကျဆင်းရလေသည်။

စစ်ရိပ်စစ်ငွေ များ သန်းလာသောအခါ ကရီးဆပ်သည် ဒဲလဖိုင်မြို့ရှိ နတ်ကုန်းသို့ စစ်တိုက်သင့် မတိုက်သင့် တမန်လွှတ်၍ မေးမြန်းလိုက်၏။

ရရှိလာသော အဖြေကား ကရီးဆပ် စစ်တိုက်လျှင် တန်ခိုးကြီးသော ပါရှင်း နိုင်ငံတော်ကြီး ပျက်စီးလတ်-ဟူ၏။ သို့သော် တကယ်တိုက်သောအခါ ပါရှင်းတို့ကနိုင်၍ သူ၏နိုင်ငံကြီးသာ ပျက်စီးသွားရ၏။ သို့နှင့် ပါရှားဘုရင် ဆိုင်းရပ်သည် ကရီးဆပ်အား အရှင်လတ်လတ်မီးရှို့သတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်၏။

မီးစင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသော ကရီးဆပ်သည် မီးတောက်များကြီး၍ကြီး၍ လာသောအခါ (ဆိုလွန်)၏ အမည်ကို သုံးကြိမ်သုံးခါမြည်တမ်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဆိုင်းရပ်ဘုရင်က သေခါနီးမှ ဘာကြောင့် (ဆိုလွန်) ကို တမ်းတရသနည်း-ဟု မေးသောအခါ ကရီးဆပ်က-

(မိမိသည် မိမိ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝကြောင်း စိတ်ပျော်ရွှင်ခြင်း အကြောင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဆိုလွန်ကို ကြားဝါခဲ့ဘူးကြောင်း၊ ထိုအခါ ဆိုလွန်က ကံကြမ္မာတို့မှာ ဆန်းကြယ်လှသဖြင့် လူတိုင်းတယောက်အား သေလွန်မှသာ ပျော်ရွှင်ခြင်း ရှိ-မရှိ ချီးမွမ်းနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်၍ ချေပခဲ့သည်)ဟု အဖြေပေးလိုက်လေသည်။ (စွယ်စုံကျမ်း) ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းဓနတို့နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း သတိနှင့်ထိန်း၍ နေမှ-ရန်သူမျိုးငါးပါး ကင်းဝေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မိစ္ဆာဓမ္မ

ယောက်ျား ယောက်ျားချင်း၊ မိန်းမ မိန်းမချင်း တပ်မက်မှု သံဝါသပြုမှုကို မိစ္ဆာဓမ္မ-ဟု ခေါ်၏။

ဤသို့ အဓမ္မရာဂ၊ ဝိသမ လောဘ၊ မိစ္ဆာဓမ္မ တရားဆိုးများလွှမ်းမိုး၍ လာသောအခါ အနှစ်ငါးရာ သက်တမ်းကာလမှ အနှစ်နှစ်ရာငါးဆယ်၊ အနှစ်နှစ်ရာလောက်သာ သက်တမ်းရှည်ကြတော့သည်။

မိဘဆုရာသမား ကျင့်ဝတ်များ ချွတ်ယွင်းကြလာခြင်း

ထိုသို့သက်တမ်းများ အနှစ်နှစ်ရာကျော် နှစ်ရာငါးဆယ်လောက်သာ ရှိကြသောအခါ၌-မိဘ၌ ကောင်းစွာပြုစုရမည့် ဝတ္တရားများ ချွတ်ယွင်းလာကြ၏။ ရဟန်းတော်သူတော်ကောင်းများ၌ ပြုကျင့်ရမည့် ဝတ္တရားများ ချွတ်ယွင်းလာကြ၏။ ဆွေမျိုးထဲမှ လေးစားရမည့် ရိုသေရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရိုသေတုတ်ဝပ်မှု ခေါင်းပါးလာကြ၏။

မိဘကျေးဇူး

ယခုကာလ၌ တချို့ သားသမီးလုပ်သူ အတော်များများသည် မိမိရိုသေ ဘ မလေးစားသည့် စိတ်ထားများ မွေးမြူနေကြသည်ကို တွေ့နေရ၏။

ထို့ကြောင့် မိဘများကိုဘာကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်ထိုက်သည်ကို ဦးစွာပြဦးအံ့-

မိဘတို့သည် သားသမီးများ မိမိတို့ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်စအခါ ကပင်-သားမှန်း သမီးမှန်း မသိသေးသော်လည်း မိမိ၏ရင်သွေးကလေးများကို လူလောကသို့ တင့်တင့်တယ်တယ် ရောက်လာစေခြင်း အကျိုးငှာ အပူ အစပ် အခါး စသော ဝမ်းတွင်း၌ ကိန်းသူကို အန္တရာယ် ဖြစ်စေမည့် အစားအသောက်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရ၍ အနေအထိုင် အကုံးအကွကလည်း ဆင်ခြင်ရသေး၏။ ဤသို့ရှောင်ကြဉ် ဆင်ခြင်ကြရုံသာမက သေး၊ ရင်သွေးကလေးဟာ အနာရောဂါကင်းစွာ အင်္ဂါကြီးငယ်ပြည့်စုံစွာနဲ့ ဖြစ်လာပါစေဟူသော အကျိုးလိုလားသော မေတ္တာစိတ်ဖြင့်စောင့်ရှောက်ခဲ့ရ၏။

မိဘကျေးဇူး

အကယ်၍ မေတ္တာခေါင်းပါးသည့် မိခင်ဘဝင်တို့နှင့် ကြုံတွေ့ရ ပါလျှင် ဝမ်းတွင်းနေစကပင် ဖျက်ချခံရခြင်းကြောင့် လူ့ဘဝသို့ ရောက် လာကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပါပေ။

ထိုသို့ ရှစ်လကိုးလမျှ မေတ္တာစိတ်ဓာတ်ဖြင့် စောင့်ရှောက် ခဲ့ရ သော ရင်သွေးကလေးများ မွေးဖွား၍လာပြန်သောအခါ မွဲ၊ ခြင်၊ သန်း ကြမ်းပိုး စသည်တို့ ကိုက်ခဲနှိပ်စက်မှုကအစ-တစုံတခုသော ဘေးဒဏ်ထိခိုက် မှုအဆုံး ကြင်နာသနားသော ကရုဏာစိတ်ဓာတ် မျက်လုံးတို့ဖြင့် ပိုက် ကြုံးထိန်း ချစ် ရစ်ပတ်ကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရ၏။

ထိုသို့ မေတ္တာကရုဏာ စိတ်ဓာတ်တို့ဖြင့် စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြ ၍ တွတ်တီးတွတ်ဘာ ခရာဘာတာ ပြုံးတတ်ရယ်တတ်၊ ဟိုပြေး ဒီပြေး ကစားတတ်သည့် အမူအရာများတွေ့ရလျှင်ကား မိဘလုပ်သူတို့မှာ ဝမ်း မြောက်မှု မုဒိတာစိတ်ဓာတ်ဖြင့် စောင့်ရှောက်ရပြန်၏။

အသက်အရွယ်များ အချိန်တန် လူလားမြောက်ကာ အိမ်ထောင် ရက်သား ကျသည့်အခါ- အော် သူတို့ အိုးအိမ်နဲ့ နေထိုင်ကြပါပေ၊ လား စသည်ဖြင့် အဝေးကပင် ဥပေက္ခာစိတ်နှင့် စောင့်ရှောက်ရပြန်၏။

ဤသို့ မေတ္တာကရုဏာ မုဒိတာ ဥပေက္ခာ ဟူသော ဗြဟ္မစိုရ် တရားလေးပါးနှင့် စောင့်ရှောက် ကြသောကြောင့် မိခင်ဘဝင် ကျေးဇူး ရှင်များကို ဗြဟ္မာဟူ၍ ခေါ်သင့်ကြ၏။

ကျောင်းသွားချိန် လူတော တိုးဝင်ချိန် စသည်တို့၌ လူရေး လူရာ လူလိမ္မာကလေးများ ဖြစ်ရန် အပြောအဆို အနေအထိုင်တို့ကို သွန်သင်ဆုံးမ ပဲ့ပြင်တတ်သောကြောင့် လက်ဦးဆရာ ဟူ၍လည်း ခေါ် ဆိုသင့်ပြန်၏။

ဤလောက၌ရှိသော ပျော်ရွှင်ဘွယ် သာယာဘွယ် လိုချင်ဘွယ် နှစ်သက်ဘွယ် အာရုံများကို သားသမီးများကို တွေ့မြင်စေအောင် စောင့် ရှောက်ကာ ပြသကြသောကြောင့်လည်း လောကကို ပြတတ်သော ကျေး ဇူးရှင်များဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုသင့်ပြန်၏။

ဤကဲ့သို့ ကျေးဇူးဂုဏ် အနန္တတို့နှင့် ပြည့်စုံလှသော မိခင်ဘဝင် တို့ကို လျစ်လျူရှု၍ ထားပါလျှင် မည်မျှလောက် တာဝန် မဲ့ကြပါ သနည်း။

ဤ၌ပကိဏ္ဍကနိပါတ်တော်လာ သာလိကေဒါရ ကျေးမင်းဇာတ် ကို ပြဦးအံ့—

ဘုရားအလောင်းတော် သာလိကေဒါရကျေးမင်းသည် မိအိုဘအို တို့ကိုစောင့်ရှောက်ရင်း ကျေးငှက်ပေါင်းများစွာတို့ကိုလည်း အုပ်ချုပ် နေရ၏။

တနေ့လျှင်တခါ အစာရှာထွက်ကာ သီးနှံများကို ကိုက်ချီလာပြီး မိအိုဘအိုတို့အား စားစေ၏။

တနေ့သောအခါ လယ်ပိုင်ရှင်က မိမိလယ်မှ စပါးနှံများကိုသာ စားသောက်သုံးဆောင်ကြသည့်ကျေးငှက်များကို သူရင်းငှါးအားဖမ်းဆီး ရန် စောင့်နေစေသည်။

သို့ဖြင့် သာလိကေဒါရကျေးမင်းသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မိမိ စားမြဲနေရာ၌ ဆင်းသက်သောအခါ ကျော့ကွင်း၌ မိနေသည်ကိုသိ၏။ ထိုအခါ ဤသို့အကြံအစည်ဖြစ်ပေါ်၏။

(ငါသည် ယခုရောက်ဆဲကာလကပင် အော်မြည်သံကိုအကယ်၍ ပြုအံ့၊ ထိုသို့အော်မြည်သော် အခြားကျေးငှက်တို့သည် မစားမသောက် ရဘဲ ပျံကြရလိမ့်မည်)ဟူ၍ ဒဏ်ကို သည်းခံ၍နေကာ အခြားကျေးငှက် များ စားသောက်ပြီးလောက်သည့်အချိန်ကျမှ အော်မြည်သံကိုပြုလေ၏။

ထိုအခါ အခြားကျေးငှက်များ ပျံသွားသောအခါ သူရင်းငှါး လုပ်သူသည် ကျော့ကွင်းကိုဖြေ၍ သာလိကေဒါရကျေးမင်းကို ဖမ်းဆီး ကာ လယ်ပိုင်ရှင်အားအပ်နှံ၏။

ထိုအခါ လယ်ပိုင်ရှင်က—

အမောင်ကျေးသား၊ သင်သည် စားလည်းစားပြီး စပါးနှံများကို နှုတ်သီးဖြင့်ချီ၍ အဘယ်ကြောင့် ယူသွားရသနည်း၊ စပါးကျီ ရှိထား လို့လား။

(ကျေး) အို—လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး စပါးကျီမရှိပါ၊ သို့သော်ကျွန်ုပ် သည် ကြေးဟောင်းကိုဆပ်ကာ ကြေးသစ်ကို ပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့အိုးကိုလည်း မြှုပ်နှံနေခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ပြန်၍ပြောဆို၏။

ဆက်ဦးအံ့-ကြေးဟောင်းကို ဆပ်နေရသည်ဟူသည်မှာ မိမိငယ်စဉ်က မိခင်ဘခင်တို့ကကျေးဇူးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ပေးဘူးသော ကျေးဇူးကြေးများကို ပြန်၍ဆပ်ခြင်းကိုဆိုလို၏။

ကြေးသစ်ကို ပေးနေရသည် ဟူသည်မှာ မိမိ၌ ရင်သွေးငယ်များ ရှိ၍ ၎င်းတို့ကို မိဘတို့ဝတ္တရားအတိုင်း သားသမီးများကို ကျေးဇူးပြုနေကာ စောင့်ရှောက်နေခြင်းကိုဆိုလိုသည်။

ရွှေအိုးမြုပ်နှံ၏-ဟူသည်မှာ ၎င်းတို့နှင့် အတူနေကြသော မသန်မစွမ်း မကျန်းမမာသော ကျေးငှက်များကို ပြုစုလုပ်ကျွေး နေခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။

ဤသာလိကေဒါရ ဇာတ်လာ ကျေးမင်း၏ အပြုအမူတို့သည် မည်မျှလောက် အတုယူစရာ ကောင်းလှပါသနည်း။ နိပါတ်တော်များတွင် မိခင်ဘခင်တို့ကို တသက်လုံး မိမိခန္ဓာကိုယ်ပေါ် နေစေကာ-ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်စွန့်စေ၊ လုပ်ကျွေးနေသော်လည်း မိဘတို့ ကျေးဇူးဆပ်၍မကုန် နိုင်ဟုပြု၏။

ကျေးဇူးဆပ်ဟူသည်မှာ-ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြုစုမှု ဆပ်ရာရောက်သည် မဟုတ်၊ သဒ္ဓါတရား မရှိသော မိဘတို့ကို သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံအောင် ဆောက်တည်စေလျှင်၊

သီလမရှိသော မိဘတို့ကို သီလတရားနှင့် ပြည့်စုံအောင် ဆောက်တည်စေလျှင်၊

ပေးကမ်းမှုမရှိသော မိဘတို့ကို ပေးကမ်းလှူဒါန်းမှုနှင့် ပြည့်စုံအောင် ဆောက်တည်စေလျှင်၊

အမြော်အမြင်ပညာ နည်းပါးသော မိဘတို့ကို အမြော်အမြင် ပညာဉာဏ်ရှိအောင် ဆောက်တည်စေလျှင်-

ကျေးဇူးဆပ်ရာ ရောက်ပေသည်။

ယခုကာလအချိန်ကား မိဘလုပ်သူတို့ လုပ်စာကိုသာ ကုန်အောင် ခန်းအောင် စားသောက် ဖြုန်းတီးပြီး-မိဘတို့ အလှည့်ကျလျှင်ကား မိမိ

တို့၏ မိန်းမ၊ လင်-တို့လောက်မှ မသဒ္ဓါနိုင်ဘဲ မိအို ဘအိုတို့မှာ ပြိုင်
ခံရမှု အမျိုးမျိုး၊ စိတ်ဆင်းရဲခံရမှု အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် လောကကြီးကို
ကျောခိုင်းသွားကြရရှာသည်။ ကောသလအိပ်မက်ပါ နှားပေါက်နို့ကို
နှားကြီးတွေက စို့ရသည့်ကိန်း ဆိုက်ရရှာသည်။ သည်ကြားထဲ မိဘလုပ်
သူတို့က အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောသည်ကိုပင် (ခင်ဗျားကြီးတို့
က ဘာမှမသိပါဘူး) စသည်ဖြင့် ခံ၍အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းကြသေး၏။

မိဘတွေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်သည့်သူများ၊ လျစ်လျူရှု
ထားကြသော ရဟန်းကအစ လူသားအားလုံးမှာ အပါယ်သို့ ရောက်ကြ
လိမ့်မည်သာဖြစ်သည်။ ရေးစရာများကား များပြားလှ၏။ ရှည်မည်စိုး၍
ဤမျှဖြင့် ရပ်တန့်ပါဦးအံ့။

ဘီလူးနှင့်မခြားသော မိဘများ

မိမိသည် သားသမီးမကောင်းကြောင်းကိုသာ ရေးခဲ့သော် တဖက်
စောင်းနင်း ကျလိမ့်မည်။ ငယ်စဉ်ကပင် မိဘတို့ကို စောင့်ရှောက်ရမှန်း၊
ရိုသေးရမှန်း မသိသော သားသမီးများသည်-မိခင် ဘခင်တို့ဖြစ်လာကြ
သောအခါ-မိမိဝမ်းက လွယ်ထားပြီးသော ရင်သွေးကိုပင် ဗိုက်ထွက်လာ
က ရှက်စရာ ကောင်းသည်ဟုဆိုကာ လက်သယ်ခေါ်၍ ငွေပေးပြီး
ဖျက်ချခိုင်းကြ၏။

တခါက ငါးလလောက်ရပြီးသား ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချခိုင်းသော
ကြောင့် သားလည်းဆုံး မိမိလည်း အသက်ဆုံးရသည့် မိခင်တဦးကိုတွေ့
ကြုံရဘူး၏။

တချို့က မိမိဝမ်းက မွေးဖွားသူပင် ဖြစ်သော်လည်း အလှပျက်
မည်စိုး၍ နို့တောင်မှ မတိုက်ကြပေ။ ၎င်းတို့မှာ မိဘမေတ္တာ ပြည့်ဝ
စွာ မရသောအခါ-နောင်တဖန် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်နိုင်သည့် စိတ်ဓာတ်တို့
ရှိကြပါမည်လော။

မိဘတို့ အသုံးမကျ၍ သားသမီးများ ငရဲသို့ ရောက်နိုင်အောင်
ဆိုးသွမ်းရတာရှိသေး၏။ တခါက မိမိ၏ တပည့်တယောက် သူ ငယ်စဉ်
အခါက ဖအေလုပ်သူက နောက်မိန်းမလိုချင်သောကြောင့် အမေလုပ်
သူကို ရန်ရှာကာ-သူ့ကိုပင် ခရီးသွားရင်း ချောင်းတွင်း၌ ပစ်ချမည်လုပ်
သည်ဆို၏။

ကျေးဇူးတုံ့ပြန် မေတ္တာထားကြပါ

မအေလုပ်သူက အတန်တန်တားမှ သူသည် ယခုအရွယ်တိုင်အောင် ရောက်ခဲ့ရသည်ဆို၏။ ထိုသို့ကြမ်းတမ်းလှသော ဖအေမျိုးကို သားလုပ် သူသည် ယခုတိုင် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်နေရှာသည်။

တချို့ မိဘများ၊ ပထွေးများ၊ မိထွေးများက မတရားနှိပ်စက် ကြင်နာသနားမှု မရှိသောကြောင့် တချို့ သားသမီး ရင်သွေးငယ်များ မှာ-အမိုက်အမဲဘဝသို့ ရောက်ကြရရှာသည်။

ကျေးဇူးတုံ့ပြန် မေတ္တာထားကြပါ

သူတော်ကောင်းတို့၊ မိဘကို ပြုစုသူ မိဘစကား နားထောင်သူ တို့မှာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာမှု အဝဝနှင့် ပြည့်စုံရုံမျှမက-ကြီး ပွားတိုးတက်သော လူထော်လူကောင်းများ ဖြစ်မည်မှာ အမှန်မလွဲပါ။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၃-ခုနှစ်လောက်က ကေအင်အိုတပ်သား တယောက် မိခင်လုပ်သူကို ခားနှင့် လိုက်သောကြောင့် ကျိုက်ပျံမြို့တွင် မြေမျိုခံရဘူးသည်ဆို၏။

မိဘကျေးဇူးကို မအပ်နိုင်စေကာမူ ပြစ်မှားမှု ကင်းလွတ်အောင် သတိပြု၍ ရိုသေစွာ ဆက်ဆံ၊ သာယာပြေပြစ်စွာ ပြောဆိုကြပါလျှင် လူနတ် ချီးမွမ်းကာ၊ ကောင်းသော အကျိုးတရားများ ဖြစ်ထွန်း၍လာ ပါလိမ့်မည်။

ထို့အတူ မိဘလုပ်သူတို့ကလည်း မေတ္တာ ကရုဏာ အကြင်နာ တရားများထားကာ မိမိတို့၏ ရင်သွေးများကို စောင့်ရှောက်ကြမှသာ ၎င်းသားသမီးတို့မှာ လူလိမ္မာ လူတော်လူကောင်းများ ဖြစ်လာပါ လိမ့်မည်။

ဆက်လက်၍ မူရင်းပါဠိတော်တွင် မပါဝင်သော်လည်း ရတနာ သုံးပါး မိဘများနှင့် တဂိုဏ်းတည်းထားအပ်သော ဆရာသမားများ အပေါ်၌ ကျင့်ဝတ်များချွတ်ယွင်းလာပုံကိုပြဦးအံ့။

ဆရာဟူသည် အထတ်ပညာအမျိုးမျိုးကို သင်ပေးသောဆရာ၊ ကုန်သွယ်၊ ဆေးကု၊ လူမှုရေးအဖြာဖြာတို့၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုရှိအောင် သင်ပေးသောဆရာ၊ စစ်တက် စစ်ထိုး အမျိုးမျိုးတို့၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ

မှုရှိအောင် သင်ပေးသောဆရာ၊ ရာဇဝင် သမိုင်း နိပါတ် ပုံပြင် သင်္ချာ ဂဏန်းစသည်တို့၌ ကျွမ်းကျင်အောင် သင်ကြားပေးသောဆရာ စသည် လောကီ အကျိုးစီးပွားများကို ညွှန်ပြပေးသော ဆရာများနှင့် ပစ္စုပ္ပန် တမလွန်ဘဝ များစွာတို့၌ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းရုံမက ဆင်းရဲဒုက္ခ အဝဝတို့မှ လွတ်ကင်းအောင် နည်းမှန်လမ်းမှန် အကျင့်မှန်တို့ကို ညွှန်ပြ ပေးသောဆရာများအဆုံး အားလုံးကို သိမ်းကြုံး၍ ဆရာဟုခေါ်ဆိုသင့် ပေသည်။

ဆရာသည် အချိုးအစားနှင့် အမျိုးအပြား မည်မျှပင် ခွဲခြားမှု ရှိနေကြသော်လည်း တပည့်ဖြစ်သူ လက်အောက်ငယ်သားတို့၏ အကျိုး စီးပွားကို ဆောင်ရွက်ကြသည့် သူများချည်း ဖြစ်ကြပေသည်။ တပည့် လက်အောက်သားတို့သည် ဆရာကောင်း ဆရာမှန်တို့နှင့် တွေ့ကြုံဆုံဆည်း ရလျှင် တွေ့ကြုံဆုံဆည်းရသည့်အလျောက် ကောင်းကျိုးစီးပွား အကျိုး တရားများဖြစ်ထွန်းနိုင်ကြ၍ -

ဆရာညံ့ ဆရာတုတို့နှင့် တွေ့ကြုံဆုံဆည်းကြရလျှင်လည်း တွေ့ကြုံ ဆုံဆည်းကြရသည့်အလျောက် အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းမှုများ မရှိကြပဲ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီး၍သာ သွားရတတ်ပေသည်။

ဆရာမပြု နည်းမကျဟူသည့်အတိုင်းပင် အရာရာတွင် ဆရာနှင့် ကင်းကွာ၍ ပြုလုပ်ကြသည့် မည်သည့် အလုပ်ကိစ္စမျိုးမဆို ဟန်ကျပန်ကျ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော အသိပညာ အတတ်ပညာ အလုပ်ကိစ္စ အဝဝတို့သည် ရှားပါးလှပေသည်။

ဆရာဟူသည် တပည့်ဖြစ်သူတို့အပေါ် အရှည်အကျိုးစီးပွားနှင့် ပတ်သက်၍လာလျှင် ၎င်းတပည့်တို့၏အကျိုးစီးပွားကို လိုလားကြသည် ချည်းဖြစ်ပေသည်။

တိုးတက်၍လာသောတပည့်၊ လိမ္မာ၍လာသောတပည့်၊ တော်သည့် တပည့်၊ ကောင်းသည့် တပည့်တို့ကို မတိုးတက်အောင် မလိမ္မာအောင် မတော်အောင် မကောင်းအောင် အပြုကို အနက်ဆိုးသော ဆရာဟူ၍ မရှိပါပေ။

ဆရာနှင့် ကင်းကွာမနေသင့်

တချို့ ဆရာများသည် မလိမ္မာသောတပည့်တဦးအတွက် အခြား တပည့် ပတ်ဝန်းကျင် ကိုယ်ကျိုးစီးပွား စိတ်ဆင်းရဲမှုစသည်တို့ကိုအနှစ်နာ ခံကာ ၎င်းမလိမ္မာသောတပည့်ကိုသာ အသက်နှင့်ရင်း၍ ချီးမြှင့် စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်မှာသည် မနည်းတော့ပါပေ။

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် ဆရာသမား၏အတိုင်းအတာသည် ပေါ်လွင်လောက်ပေပြီ။ သို့ဆိုလျှင် ဆရာကို လေးစားရိုသေခြင်း၊ တုပ်ဝပ်ခြင်း ဟူသည် ဘာကြောင့်ဆိုသည်မှာလည်း ပေါ်လွင်လောက်ပေပြီ။

ယနေ့တပည့်လုပ်သူတို့၏အနေအထား

သို့သော် ယနေ့ ရဟန်းသာမဏေ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်အနေအားဖြင့် တပည့်ဖြစ်လာကြသူတို့သည်ဆရာ၊ ဆရာမလုပ်သူများအပေါ်၌ ကလန်ကဆန်ပြုလုပ်ချင်မှုများ၊ အရှုံ့တိုက်ချင်မှုများ၊ ပြောင်လှောင်သရော်ချင်မှုများ၊ ရန်ရှာလိုမှုများ၊ ပြောဆိုဆုံးမသောအခါ၌ မနာလိုသည် မခံသည့် ဒုဗ္ဗစအပြုအမူများကို အတော်များများသော သူတို့၏သန္တာန်၌ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လာရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တချို့ တပည့်ဖြစ်သူတို့သည် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည့်အခါ အလေးမပြုသည့်အပြင် ရယ်ရှင်ဘွယ်အပြုအမူလောက် သဘောထားခြင်း၊ ဘေးကဆိုးသွမ်းသူများကို မြှောက်ထိုး ပင့်ကော်လုပ်ကာ ရန်တုံ့မူလာကြခြင်း၊ မိဖဩဇာ အရှိန်အဝါကို နောက်ခံပြုကာ ကျောင်းဆရာကို မရိုမသေဆက်ဆံခြင်း၊ မကြာခင်ကပင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးတဦးကို ဘေးနှင့်ထိုးခြင်းစသည့် ရိုင်းစိုင်းသော အပြုအမူများသည် ယနေ့လူငယ်လူရွယ်တို့၏ စိတ်နေ စိတ်ထားတို့ကို သရုပ်ဖော်နေခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။

ဆရာနှင့် ကင်းကွာမနေသင့်

တချို့ တပည့်ဖြစ်သူတို့သည် ဆရာကိုအလေးမပြုပဲ ငါတို့ဖါသာ နေမယ်ဆိုတဲ့ သဘောနှင့် ထင်ရာစိုင်းသည့် အပြုအမူများကို ပြုတတ်ပေရာ ဤ၌အတုယူဘွယ်သဘောတရပ်ကို ထုတ်၍ပြပါအံ့-

တနေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကေသီအမည်ရှိသော မြင်းဆရာကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

(မြတ်) ကေသီ သင်ဟာ မြင်းတွေကို ဘယ်လိုဆုံးမသလဲ

(ကေသီ) အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် နုနုလွယ်လွယ်နှင့် ဆုံးမသင်ကြား၍ ရသောမြင်းများကို နုနုပင်ဆုံးမပါသည်။ ကြမ်းကြမ်းဆုံးမမှရသောမြင်းများကို ကြမ်းကြမ်း ဆုံးမပါသည်။

(မြတ်) ဆုံးမ၍မရသောမြင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်သလဲ

(ကေသီ) အနုအကြမ်း နှစ်နည်းနှင့်မှ ဆုံးမ၍ မရသောမြင်းဆိုးတွေကို တပည့်တော်သတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်ဘုရား။

(မြတ်) ကေသီ၊ ငါဘုရားလည်း နုနုနှင့် ဆုံးမ၍ရမည့် ရဟန်းများကို နုနုပဲဆုံးမရတယ်၊ ကြမ်းကြမ်းနှင့် ဆုံးမမှရသောရဟန်းများကို ကြမ်းကြမ်းပဲဆုံးမရတယ်။

(ကေသီ) အရှင်ဘုရား- ဆုံးမ၍မရသော တပည့် သားများ ကို ဘယ်လိုလုပ်ပါသလဲ။

(မြတ်) ကေသီ၊ ဆုံးမ၍မရလျှင် သတ်ပစ်လိုက်ရတာပေါ့။

(ကေသီ) အရှင်ဘုရား-၊ အရှင်ဘုရားတို့ဟာ သူတပါး အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြသည်မဟုတ်ပါလား၊ အဘယ်ကြောင့် သတ်ပစ်ရပါသလဲ။

(မြတ်) ကေသီ၊ ငါသတ်တာက အသက်သေအောင် သတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မဆုံးမပဲ လစ်လျူ ရှုထားလိုက်ခြင်းကိုပင် သတ်ပစ်သည်ဟု ငါဆိုလိုသည်။

ငါဘုရား၏ အဆုံးအမ အပြုအပြင် အသင် အပြုကို မခံယူသော တပည့်သားတို့သည် တိုးတက်ကြီးပွားရေး လမ်းစများဆုံးရှုံးပျက်စီးကာ ဘဝသေသည်နှင့် တူသောကြောင့် အဆုံးအမသြဝါဒမပေးခြင်းကိုသတ်ပစ်သည်ဟု ငါဆိုသည်။

ဤသာဓကကိုကြည့်လျှင် ဆရာသမားအကျိုးစီးပွားညွှန်ပြသော သူများနှင့် ကွေကွင်းကာနေလာကြလျှင် ဘဝနုလံအမှန်မထူထူမို့ ဆရာ

ဆရာကို မတော်လှန်နှင့်

သမားကောင်းများနှင့် အမြဲပင် အကျွမ်းတဝင် ပေါင်းစပ်ကာ နေထိုင် တတ်ကြပါကုန်။

ဆရာကို မတော်လှန်နှင့်

ဆရာတို့မည်သည် မီးတမျိုးပင် ဖြစ်၏။ မီးသည် သေးငယ်လျှင် သေးငယ်သလောက် ကြီးလျှင်ကြီးသလောက်ပူနိုင်၏။

ထို့အတူ ဆရာတို့သည်လည်း သူတို့သန္တာန်၌ အကျင့် သီလ အသိပညာ၊ အံ့ရိန်အဝါ ဩဇာများ သေးငယ်လျှင် သေးငယ်သလောက် ကြီးလျှင် ကြီးသည့်အလျောက် တော်လှန်ပုန်ကန်ကြသည့် တပည့်ဖြစ် သူတို့သည် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စသော ပူလောင် ပြင်းပြမှု များကို ခံစားရပေလိမ့်မည်။

မိမိ၏သာမကတခုပြုပါအံ့-

ကျောင်း၌ သံသကိစ္စတခုရှိ၍ အငြင်းပွားဘယ်တရပ် ဖြစ်လာ၏။ ထို့တွင် မိမိတို့သီတင်းသုံးဘော်ချင်းသာမက ဆရာလုပ်သူကလည်း(စာချ ဆရာ)ပါဝင်ရလေသည်။

တိုတိုရေးရလျှင် ထိုကိစ္စကို ဖြေရှင်းရာတွင် ဆရာလုပ်သူမှာ တဖက်ကလုပ်ငန်းများကို မသိသောကြောင့် ဘာမျှမပြော၊ သို့ဖြင့် မိမိက ဤသို့ပြောမိ၏။

(ဆရာ- ဘုန်းကြီးဟုခေါ်သည်။) တပည့်လုပ်တာသာပြောတယ်။ ဟိုဘက်ကလျှောက်လုပ်နေတာတော့မပြောဘူးလား။ ဤစကားကို ပြော ဆိုရာ၌လည်း မိမိသည် ဆရာလုပ်သူကို စေတနာအရင်းခံပါ၍ ပြောခြင်း လည်းမဟုတ်။ တဖက်ကိုသာလျှင် တိုက်ရိုက်မပြောလို၍ သွယ်ဝိုက်ကာ ဆရာအားပြောခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းကိစ္စကို ပြောဆိုရာတွင်လည်းအမှန်ကိုသာ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ပြောသည့်အခါ၌ကား အနည်းငယ် ထန်ပြင်းသည့် အသံဖြင့်ပြောမိ၏။

သို့သော် အစည်းအဝေးပြီးသည်နှင့် မိမိသည် စေတနာလည်း မပါ။ တိုက်ရိုက်ပြောကြားခြင်းလည်း မဟုတ်ကြောင်းကို ဆရာထံခွင့်ပြု ဘို့လျှောက်သေး၏။

ဆရာကလည်း ဘယ်လိုမှ မိမိက စေတနာမပါ၍ ခွင့်တောင်းစရာ တောင် မလိုကြောင်းပြောပြ၏။ သို့သော် မိမိသည် တခါတရံ တွေးမိ တိုင်း စိတ်တွင်း၌ အနည်းငယ် ပူလောင်သောခံစားရမှုကို ခံစားနေရ ပါသည်။

သို့ဆိုလျှင် ဆရာလုပ်သူကို ပြစ်တင်ဝေဘန် တော်သွန်ရန်ရှာနေ သော တပည့်ဆိုး တပည့်မိုက်များသည် မိမိတို့အတိုင်းအတာ ပမာဏ အလိုက် မည်သို့သော ဆိုးကျိုးများဖြစ်ပွားနိုင်သည်ကို သတိပြုကြပါ။

ငါးကောက်သောဗျိုင်းထံမှ အမြင်ပညာ ရခဲ့သော်လည်း နန်း အလယ်၌ ဆရာမခဖါသော လုလင်ငယ်သည် “ဆရာအာခံ-လှပြန် လျှာစူး” ဘဝသို့ရောက်ခဲ့ရသည့် သာဓကများကို ထောက်ချင့်ကာ ထိန်း သိမ်းကာမသွေ စောင့်ရှောက်ကြပါလေ။

ဆရာပေါင်း မမှားပါနှင့်

ဒေဝဒတ်ဆရာမိုက်နှင့် အပေါင်းမှားသောကြောင့် အဇာတသတ် မင်းသားသည် အဖေ ဗိမ္ဗိသာရကို သတ်မိသည်အထိ အကျိုးစီးပွား ဆုတ်ယုတ်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာဖြစ်သူတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ တပည့်များကို အကျိုးစီးပွား အသိဉာဏ်ပညာတရားများ ဖြစ်ထွန်းရန်အတွက် မိမိတို့၌ တာဝန်မည်မျှရှိသည် တို့ကို ချင့်ချိန်၍ မိမိတို့နှင့် တပည့်များ လုံးလား ထွေးလား မနေခြင်း၊ မျက်နှာမလိုက်ခြင်း၊ တော်လျှင် တော်သလို ချီးမြှောက်ခြင်း၊ မေတ္တာနှင့် အကြင်နာတရားများထားခြင်း၊ အကျိုး စီးပွား ရှေ့ရှုလိုလားခြင်း စသောကောင်းမြတ်သော စိတ်နှလုံးကောင်း များ ထားမှသာလျှင် ဆရာနှင့်ဆရာမြတ်တို့ဖြစ်နိုင်ပေမည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပဲ တပည့်များကိုအလိုလိုက်သောကြောင့် တပည့်ဖြစ်သူတို့မှာ မပျက်စီးသင့်ပဲ ပျက်စီးရခြင်း၊ ပညာမဲ့မဖြစ်သင့်ပဲ ဖြစ်ရခြင်း၊ အလုပ် လုပ်ကိုင်ရာ၌ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာမှု မရှိခြင်းတို့ဖြစ်ရသည်ကို သတိပြုသင့်ကြသည်။
ရဟန်းသာမဏေတို့၌ ရိုသေမှုမပြုကြခြင်း

အနှစ်နှစ်ရာ သက်တမ်းပမာဏဖြင့် နေလာကြသော လူသားတို့ လက်ထက်တွင် သမဏ ဗြာဟ္မဏဟူသော မကောင်းမှုကို တစိုးတစီမျှ ပြုရိုးထုံးစံမရှိသော ရဟန္တာသူတော်မြတ်၊ နှစ်ရာနှစ်ဆယ် ခုနှစ်သွယ်သော

အဘယ်ကြောင့် အရိုအသေပြုသင့်သနည်း

သိက္ခာပုဒ်တို့ကို စောင့်ထိန်းသော ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်တို့အပေါ်၌ ကောင်းစွာပြုကျင့်သော ရိုသေမှု၊ ဆည်းကပ်မှု၊ စွန့်ကြဲမှုတည်း ဟူသော ဝတ္တရားများ ချွတ်ယွင်း၍လာကြသည်ဆို၏။

ထိုအချိန်ကာလ၏ အခြေအနေကို ထင်ရှားရန် ယခုကာလအခြေ အနေတို့နှင့်ပင် တိုင်းတာ၍ပြရပေမည်။

ယခုကာလနှောင်းပိုင်းတွင် မိဘလုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့၏ သားသမီးများအား ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်များ၌ လူမှုကျင့်ဝတ် အတုယူ ဘွယ် နိပါတ်ပုံပြင် ပြောဆိုဆုံးမ သွန်သင်မှုတို့ ကို၎င်း၊ ရဟန်းသာမဏေ များနှင့် ထိခွေဆက်စပ်မှုများကို၎င်း ပြုလုပ်သည့်မိဘတို့မှာ တရာလျှင် လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ပြောရလျှင် ၅၀-လောက်သာရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။

သို့ဖြင့် တဆင့်ထက်တဆင့် ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်ခြင်းစနစ်အရ ပညာ သင်ချိန်ရောက်ပြန်သောအခါ မိမိတို့၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အတန်း စာပေတို့ကိုသင်ယူရပြန်၏။ ထိုအခါကာလများ၌လည်း ရဟန်းသာမဏေ များနှင့်ထိခွေဆက်စပ်မှုမှာ ရက် ၃၀-ကာလအတွင်း၌ မိနစ် ၃၀ အချိန် တောင်မရှိပါပေ။

ထိုအခါ ကင်းကွာ၍လာသောသူတို့သည် “ပုဂ္ဂိုလ်မခင်၍တရား မမင်”ကြတော့သောအခါ မိမိတို့က မည်မျှလောက် အလေးဂရုပြုသင့် ကြသည် ရိုသေမှုပြုသင့်ကြသည်ကို မဝေခွဲနိုင်ကြတော့ပဲ တခါတရံ ရဟန်းသာမဏေများကို စွဲးသည် စွေးဝယ် ဆက်ဆံရေးလောက်သာ သဘောထားလာကြသည်။

အဘယ်ကြောင့် အရိုအသေပြုသင့်သနည်း

ဤလောက၌ တရားသည်သာလျှင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏ဟု ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင် ခဏ ခဏပင် ဟောတော်မူခဲ့၏။ မှန်၏။ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရိုသေမှု ပြုကြရခြင်းမှာလည်း ခန္ဓာကိုယ် အကောင်ကြီးသောသူမှသာ ကိုးကွယ် ရလျှင်လည်းဆင်၊ ဝေလငါးတို့ကို ပူဇော်ကိုးကွယ်ရတော့မည်၊ ရုပ်ချော အသံကောင်း အသားဖြူ စသည်တို့ကို ကိုးကွယ်ရလျှင်လည်း ၎င်းရုပ်ချော အသံကောင်း အသားဖြူဟူသည့် ပမာဏတို့မှာ ဆုံးလိမ့်မည်မဟုတ်၊ ပစ္စည်း

အာဏာရှိသောသူတို့ကို ကိုးကွယ်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း အကြွယ်ဝဆုံးသူတို့ကို ရွာ၍ ဆုံးတော့မည်မဟုတ်။

သို့ဆိုလျှင် ရုပ်ဝတ္ထုတို့သည် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှု စနစ်များနှင့် မဆိုင်ဟူသည်မှာ ပေါ်လွင်ပြီ။ အရပ်ထဲတွင် ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားသူတို့ကိုတွေ့လျှင် ဂရုမပြုကြသကဲ့သို့ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်သောသူများကိုတွေ့လျှင် လေးစားသမှုရှိကြသည်။ ဤကား နာမ်သဘာဝဟူသော စိတ်၏ ဖြူစင်မြင့်မြတ်မှုကို အလေးပြုခြင်းပင်မဟုတ်ပါလော။

ရဟန်းတော်များကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သင့်သည်မှာလည်း ၎င်းရဟန်းတော်တို့သည် သာမန်လူသားဖြစ်သူတို့ထက် စိတ်ထား ဖြူစင်ကြသောကြောင့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သင့်သည်ဟု သဘောပေါက်ကြပါလေ။

ရဟန်းတော်များစောင့်စည်းရသည့် နှစ်ရာ့နှစ်ဆယ် ခုနစ်ချက်တွင် အိမ်ထောင်မှုမှ ရှောင်ကြဉ်သည့်အချက်ကို ရှင်းပြဦးအံ့-

လူသားတို့ အိမ်ထောင်ပြုသည်နှင့်တပြိုင်နက် လောကသဘာဝအားလျော်စွာ သံဝါသအမှုကိုပြုကြရပေမည်။ ထိုသံဝါသမှုကိုပြုကြရာ၌ မှောင်မိုက်ဖုံးကွယ်သောနေရာဌာနကို ရှေးချယ်စီမံထားခြင်းကပင် လူအချင်းချင်းပင် မြင်လျှင် မတင့်တယ်ကြောင်း ထင်ရှားပြီ။

ထို့ကြောင့် မတင့်တယ်သော အမှုအကျင့် သဘော တို့သည် ၎င်းရဟန်းတို့ သန္တာန်၌မရှိ၊ ပြုဘွယ်ကိစ္စလည်းမလို၊ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ စိတ်ထားများသည် ဖြူစင်မြင့်မြတ်ကြခြင်းဖြစ်ပါကလားဟူ၍ ယုံကြည်ကြရ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြခြင်းအမှုကိုပြုသင့်သည်ဟု သူတော်ကောင်းတို့ လက်ခံထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရဟန်းသာမဏေများထံ ကိုးကွယ်မှုကြောင့်တိုးတက်မှုရှိခြင်း

တချို့က ရဟန်းသာမဏေများကို သူတောင်းစား အမြင် မြင်ကြ၏။

ထိုသို့သော အမြင်ကိုလုံးသပ်ပါဦးအံ့- မိမိတို့လောက၌ တွေ့မြင်ရသောသူတောင်းစားတို့၏ အမှုအကျင့်ကို ရှုကြည့်ပါ။ သူတပါးထံမှ

အဘယ်ကြောင့် အရိုအသေပြုသင့်သနည်း ၁၆၅

ပစ္စည်းများကို တောင်းခံယူငင်၍ ကာမသုခ-ကာမဘောဂီကို ခံစား၏။ ထိုသဘာဝသည် ရဟန်းသာမဏေများ၌မရှိ။

၎င်းသူတောင်းစားတို့သည် အားကိုးရာမဲ့ အခြေအနေမဲ့ ခြေလက် အင်္ဂါ ချို့တဲ့သောကြောင့် တောင်းစား၏။ ထိုသဘာဝသည် ရဟန်း သာမဏေများ၌မရှိ။

တောင်းရာ၌ ပေးပါ-ကမ်းပါ-သနားပါဟု အောက်ကျိုးသော လေသံ အပြုအမူတို့ကိုသုံး၍ တောင်းမှပေးကြကမ်းကြ၏။ ရဟန်းသာမဏေများ၌ အောက်ကျိုးရသောအမူအကျင့်မရှိ။

သူတောင်းစားတို့သည် တောင်း၍ရသည်ကို စားသောက် သုံးဆောင်ပြီးလျှင် မိမိတို့အကျိုးစီးပွားကိုသာပြုလုပ်ကြ၏။

ရဟန်းသာမဏေများကား စားသောက် သုံးဆောင်ပြီးသည်နှင့် အတ္တဟိတ ပရဟိတ သာသနာ့ကိစ္စအဝဝကို အားလုံးသော လောက သားတို့အတွက် ဆောင်ရွက်နေကြရ၏။

သူတောင်းစားများထံ၌ သြဝါဒပေးပါဟုတောင်းလျှင် တောင်းနည်း ကျိုးနည်းများကိုသာ နာခံကြရလိမ့်မည်။

ရဟန်းသာမဏေများထံ၌ သြဝါဒပေးပါဟုတောင်းလျှင်ကား- သူမိုက်တို့ကိုမပေါင်းနှင့်၊ လူလိမ္မာတို့ကိုဆည်းကပ်ပါစသော လောကုတ်လောကီ ဤဘဝ နောက်ဘဝများ၌ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းသော ညွှန်ပြချက်သြဝါဒများကိုနာခံရလိမ့်မည်။ သူတောင်းစားသည် ဘုရား ရှိခိုးတရားစာ ဖတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ရဟန်းတော်များသည် ရတနာ သုံးပါးဆည်းကပ်ကာ အားလုံးအတွက် စာပေသင် တရားအားထုတ်ကြ၏။ ဤမျှဆိုလျှင် ရဟန်းသာမဏေ အရှင်မြတ်တို့ကိုသူတောင်းစား အသွင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ မြင်သောအမြင်များသည် ပျောက်ပျက် လွင့်စင် ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော်များနှင့် ထိုတွေ့ ကိုးကွယ်မှု ရှိသော ကြောင့် တိုးတက်မှုရှိ-မရှိကိုသုံးသပ်ဦးအံ့-

ရဟန်းသာမဏေများနှင့် ထိတွေ့ဘို့ရာ ကျောင်းသို့ ဝင်သည်နှင့် ဖိနပ်ချွတ်ခြင်းစသော နှိမ့်ချသော စိတ်ထားများကို ကိန်းအောင်းရ လိမ့်မည်။

ထိုစိတ်ဓာတ်ကလေးသည်ပင် ပညာမာန ပစ္စည်းမာန ရုပ်ဆင်း မာနစသော စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်များ ကင်းကွာသွားရန်အခြေခံစိတ်ဓာတ်က လေး ဝင်သွားခြင်းဖြစ်ရာ အကျိုးရှိမရှိစိစစ်ကြပါကုန်။

ကျောင်းသို့ ရောက်၍ ဘုရားရှိခိုး သံဃာ ရှိခိုးပြီးသည်ကအစ အကျိုးရှိသော အကြောင်းကိစ္စတို့ကို ဆွေးနွေး မေးမြန်း၍ လူမှုရေးရာ စာရိတ္တရေးရာ အဖြာဖြာတို့ကို သိရသည်အဆုံး ကောင်းကျိုးများသာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်မဟုတ်ပါလော။

လူပေလူတေများနှင့်ပေါင်းလျှင် ၎င်းလူပေလူတေတို့၏ အကျင့် ဖြစ်သော အရက်သောက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းခိုးခြင်း၊ ကာမပိုင်လွန်ကျူးမိခြင်း စသော ဒုစရိုက်များကိုပြုကျင့်ရပေလိမ့်မည်။

ရဟန်း သာမဏေများနှင့် ပေါင်းသင်းလျှင်ကား ဤကဲ့သို့ စက်ဆုတ်ဘွယ်သော အပြုအမူတို့ကို ကျင့်ရလိမ့်မည်မဟုတ်ပါပေ။

ဤကား အများနားလည်ရန် အနိမ့်ဆုံး အသုံး အနှုန်းများနှင့် ရှင်းပြနေရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုထက် ခက်ခဲ နက်နဲသော သဘောသဘာဝ အကျိုးစီးပွား အဝဝတို့သည် ရဟန်းသာမဏေကောင်းများ၌ ရှိပေရာ ၎င်းရဟန်းသာမဏေများထံဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ကာ အကျိုးစီးပွားများကို ယူငင်ကြပါကုန်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်များသည် လောကရေးရာ၊ လူမှု ရေးရာ၊ အဘိဓမ္မာရေးရာ၊ စည်းကမ်းရေးရာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးရာ စသည် တို့ကို တန်ဖိုးမြင့်၍ ပေးသောရတနာများဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား ရဟန်းသာမဏေများသည် ထိုရတ နာတို့ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသော ရတနာဘဏ္ဍာတိုက်များဖြစ်ရာ ထိုဘဏ္ဍာတိုက်များသို့ဝင်၍ အလိမ္မော်ရတနာကိုယူငင်သုံးစွဲကြပါ။ ရှေးရှေး က သူတော်ကောင်းများလည်း ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံကြ၍-

အဘယ်ကြောင့် အရိုအသေပြုသင့်သနည်း

အမွှောင်မိုက်အတွင်း၌ မီးရောင်ရရှိသကဲ့သို့၎င်း လမ်းမှားနေသည်ကို လမ်းမှန်သို့ရောက်အောင် လမ်းပြသကဲ့သို့၎င်း၊ ချောက်တိုင်း ကျခါနီးသောသူကို ဆံပင်ဆွဲ၍ ကယ်မထားသကဲ့သို့၎င်း။

မိမိတို့ဘဝတွင် အဖိုးတန်သော အကျိုးအာနိသင်များဖြစ်ပေါ်အောင် ဘုရင်၊ ပုဏ္ဏား၊ စစ်သား၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အဝဝတို့ကို ရဟန်း သံဃာတော်များသည် ဘဝရှေ့ဆောင် မီးရှူးရောင် ပေးခဲ့ကြဘူး၏။

ပါယာသိဘုရင်ခံသည် ကောသလတိုင်း ပါတဗျမြို့ကိုစားရသော ဘုရင်ခံဖြစ်၏။ ၎င်းက နောက်ဘဝဆိုတာမရှိ၊ ကောင်းတာလုပ်လျှင်၎င်း မကောင်းတာလုပ်လျှင်၎င်း အကျိုးဆက် ခံစားရရိုး ထုံးစံမရှိဟု ယူဆယုံကြည်နေရာ အရှင်ကုမာရကဿပသည် ဖြေရှင်းချက် (၁၄)ရပ်ဖြင့် အမြင်မှန်ရအောင်ပို့ ဆောင်ပေးခဲ့၏။

မြတ်စွာဘုရား၏လက်ယာတော်ရံဓမ္မသေနာပတိအရှင်သာရိပုတြာ၏ အငယ်ဆုံးညီထွေးဖြစ်သော ရေဝတသတို့သားသည် မနီးမဝေး ရွာတရွာမှ အမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးသည့်နောက် သတို့သမီးအိမ်သို့သွား၏။

ထိုအခါ သတို့သမီး၏ ကြီးပွားချမ်းသာမှုကို လိုလားကြသော သတို့သမီး၏ဆွေမျိုးတို့သည်—

(သင့်အဖွားက သိသောတရားကိုသင်လည်းသိပါစေ၊ သင့်အဖွားကဲ့သို့ အသက်ရှည်ပါစေ)ဟု ဆုပေးကြသောအခါ ရေဝတသတို့သားမှာ အဖွားဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ သိလို၍ မေးမြန်းသောအခါ ဆံဖြူသွားကျိုး အသက်တရားနှစ်ဆယ်သို့ရောက်နေသော အဖွားကြီးကို ညွှန်ပြကြ၏။

ထိုအခါ ငါ့မိန်းမလည်း ဒီလိုပင် ဖြစ်ရချည်ရဲ့ဟု ထိတ်လန့်ကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့၏။ ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ရဟန်းတော်များက ဖေးမ စောင့်ရှောက်ပေးမှုဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့ရဘူး၏။

အနာထပိဏ်သူဌေးသား ကာလုဆိုလျှင် တရားနာယူဘို့ကျောင်းသို့ တခေါက်သွားရန် မုန့်ဘိုးတခါပေးရ၏။ ထိုမုန့်ဘိုးကိုယူပြီးကျောင်း

၁၆၈

ကပ်နှင့် လူသား

သို့ အခေါက်များစွာလာသောအခါ နောက်ပိုင်းတွင် တရားထူးများကို ကြားနာရ၍ သောတာပန်တည်ခဲ့ဘူး၏။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် နိဂြောဓသာမဏေထံမှ (မေ့လျော့ခြင်းသည် သေခြင်း၏ အကြောင်း၊ မမေ့မလျော့ခြင်းသည် အေးငြိမ်းခြင်း၏အကြောင်း) ဟူသော တရားကိုနာရ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ် အဖြစ် ကြီးပြစ်ခဲ့၏။

အနော်ရထာမင်းသည် ရှင်အရဟံထံမှ (အကျိုးဆက်တို့သည်- အကြောင်းတရားများကို အရင်းခံ၍ ဖြစ်လာရသည်) ဟု နာကြားရ၍ သမ္မာဒိဋ္ဌိစစ်စစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

တခါက ဆရာဝန်တဦးနှင့် ရဟန်းတော်တပါးတို့တွေ့သောအခါ သေခါနီး ရောဂါခံစားနေရသူကို သနားလို့ မြန်မြန်ဆေးထိုးပေးတာ အပြစ်ရှိမရှိ လျှောက်ထားသောကြောင့် ၎င်းရဟန်းတော်က ပါဏာတိ ပါတကံထိုက်ကြောင်းရှင်းပြ၍ အသိဉာဏ်လင်းခဲ့ဘူး၏။

တချို့ သောလူပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရဟန်းတော်များထံချဉ်းကပ်၍ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးနှင့်ဆိုင်ရာ ပြဿနာများ၊ ဆဋ္ဌမအာရုံ ကဲ့သို့သော ခံစားမှုနှင့်ဆိုင်ရာ နက်နဲသော ပြဿနာများ၊ စာပေးစာယူ တက္ကသိုလ်ကျောင်း အသီးသီးတို့၌ တက်ရောက် သင်ကြားနေရသော အခါ မသိနားမလည်၍ ရဟန်းတော်များထံ ချဉ်းကပ် မေးမြန်းကြ၍ အဖြေမှန် အမြင်မှန်ရခဲ့ကြသည့် အခါများလည်း မနည်းတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းသံဃာတော်များသို့ချဉ်းကပ်ရကျိုးသည် မည်မျှအကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ထွန်းနိုင်ကြသည်ကို သိကြ၍ ရိုသေတုတ်ဝပ် ဆည်းကပ်ကြကာ လူလိမ္မာ လူယဉ်ကျေးများဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြပါကုန်။

ရဟန်းတော်တို့အပြစ်များ

အရာရာတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်များကိုချဉ်း အပြစ်ဖို့ရှိမရ၊ လူဟူသည်မှာ လူကိစ္စ လူလမ်းကိုလှမ်းကြရမည်မှာ ဓမ္မတာပင်၊ ထိုလူ့ လမ်းကိုလှမ်းကြရာတွင် ခရီးတွင်ရန် လမ်းမှန်ရန် ဖေးမကူညီရမည်မှာ ရဟန်းသံဃာတော်များ၏တာဝန်ဖြစ်၏။

အမျိုးကို မချီးမြှောက်၍ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း

မယဉ်ကျေးသည်ကို ယဉ်ကျေးအောင်၊ မတတ်သည်ကို တတ်သိလိမ္မာအောင်၊ မသိသေးသည်ကိုသိအောင် လမ်းပြဆောင်ရန် မိမိတို့ရဟန်းသံဃာတော်များ၌ အခွင့်များစွာ တခြားအယူဝါဒတို့ထက်သာလျက်ရှိ၏။ သို့ပါလျက်(ယခုခေတ်ကလေးတွေက အလကားလူရိုင်းကလေးတွေပါ) ဟု ငြီးတွားနေရုံနှင့် ၎င်းလူငယ်များသည် ရဟန်းတော်များနှင့် ထိတွေ့ရန်အနေသာ ကျောင်းသို့ပင် လာရောက်ကြမည်မဟုတ်ပဲ ရပ်စရိုက် ရပ်ခလေးများ၌ပျော်မွေ့ပြီး အသက် ၉၀-ခရီးနှင့်ကြပေလိမ့်မည်။

ထိုလူငယ်၊ လူကြီးမသည်တို့နှင့် ထိတွေ့ရန်မိမိတို့ ရဟန်းသံဃာတော်များသည် ဗဟုသုတလည်းပြည့်စုံမှု၊ ကိုယ်ကျင့်သည်လည်း လုံခြုံမှု၊ လောကအမြင်လည်းမှန်ကန်မှု၊ ခေတ်အမြင်ခေတ်အတွေး၊ ခေတ်ဉာဏ်လည်းပြေးမှ ဘာသာရေး အနှစ်သာရများကို သိမ်းသွင်းရန် အခွင့်အလမ်းတပန်းသာပေသည်။

ထိုသို့မဟုတ်ပဲ ငါ့ကျောင်းငါ့ထိုင်ဘယ်သူဆိုင်သလဲ ဆိုသည့်တာဝန်မဲ့စိတ်ဓာတ်များဖြင့်နေလာကြပါလျှင် ကြာလျှင် မိမိတို့သာသနာကြီးသာ ဘက်ပေါင်းစုံထောက်ကန်မှုမရှိသော အိမ်အုံကြီးကဲ့သို့ ပြုလဲကာ သွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို သတိပြုကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးကိုမချီးမြှောက်၍ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း

လူ့လောကသို့ ရောက်လာကြသူတိုင်းသည် ဆွေခုနစ်ဆက်၊ မျိုးခုနစ်ဆက် စနစ်ဖြင့်စည်းလုံးစွာ ပေါင်းစပ်ထားသည်က များ၏။ ထို့ကြောင့် ငယ်ရွယ်သောသူတို့သည် မိမိတို့၏ ကာယ၊ဉာဏ၊စာရိတ္တအင်အားတို့ဖြင့် ရရှိထားသော ခန့်ခွဲစွာများဖြင့်မထောက်ပံ့ မပေးကမ်းနိုင်သော် မှ အရေးကြုံလာလျှင် မိမိတို့က ဆွေရေးမျိုးရေး ကူညီ အားပေးမှသာ ဆွေမျိုးဝတ္တရားတွေ ကျေပွန်ကြမည်ဖြစ်၏။

အနှစ်နှစ်ရာသက်တမ်းအခါက လူသားတို့သည် ထိုကဲ့သို့ဆွေမျိုးစုထဲက အသက်သိက္ခာ၊ ဂုဏ်ဝါကြီးမားလေးစားထိုက်သော သူတို့ကို လစ်လျူရှုပေကွာပြုမှုများ ပွားများလာသည်ဆို၏။

ဆွေမျိုးစုတို့မှ အသက်သိက္ခာ၊ ဂုဏ်ဝါကြီးသူတို့သည် ဘဝအနှစ်သာရ၊ ဘဝတန်ဖိုးတို့သာမက ပစ္စည်းမနုပါ ပြည့်စုံတတ်သည့် သူများ

ဖြစ်၏။ သို့သော်ခေတ်နှောင်းလူငယ်တို့သည် ဂုဏ်ပါဝါ ပစ္စည်းဓနများ တိုးတက်မလာလိုက်နှင့်၊ တိုးတက်လာလျှင် ဘကြီး၊ ဘဒ္ဒေ၊ မိကြီး၊ မိဒ္ဒေ၊ ဦးလေး၊ ဒေါ်လေးတို့မှာဘယ်မှာနေမှန်းပင်မသိအောင် နေကြ၊ ထိုင်ကြ မော်ကြ၊ မောက်ကြ၏။

တချိန်သောအခါတွင် မိမိတို့မှာအကြောင်းဆုံလာ၍ သိက္ခာ ဂုဏ် ပါပစ္စည်းဓနများ ဆုတ်ယုတ်လာသည်ဆိုလျှင် ဟို ဦးကြီးထံ ပြေးကပ်၍ မရလျှင် ဒီဒေါ်လေးထံပြေး၍ အောက်ကျို ရတော့၏။ ကိုယ်ထမင်း ကိုယ်စားကာ ဘယ်ဆွေမျိုးမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုဟူသော မာနသည် ဘယ် ကျသွားသည်မသိရတော့။

ယခုကာလတွင် ဆွေမျိုးစုတို့၏ စကားကို နားမထောင်ကြသော ကြောင့် ဆွေမျိုးစုအလယ်သာမက လောကအလယ်၌ပါ မျက်နှာငယ်နေ ရသောဖြစ်ရပ်တို့သည်၎င်း၊ ဝိုင်းပယ်ခံထားကြရသော ဖြစ်ရပ်တို့သည် ၎င်း များပြားစွာရှိနေသည်ကို အားလုံးအသိပင်။

တရုတ် ကုလားလူမျိုးခြားတို့သည် မိမိတို့လူမျိုးများ အောက်မကျ အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးကမ်းချီးမြှောက်ကြ ၏။ မြန်မာလူမျိုးများကား ကိုယ်တိုင်းရင်းသားတွေက များ၍လား မသိ၊ ဆွေမျိုးအချင်းချင်းပင် အမေ့ဘက်ဆွေမျိုး၊ အဖေ့ဘက်ဆွေ မျိုး ဟူ၍ ခွဲချင် ကွဲချင်ကြ၏။

လူတို့သည် ကံတရားအမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်လာရခြင်းဖြစ်ပေရာ နန်း ညွန့်နန်းလျှာ နန်းစဉ်ဆက်ဆွေမျိုးစုများတွင်သော်မှ တခါတရံ ခြေလက် အင်္ဂါ ရုပ်ရည်ရူပကာယ မတင့်မတယ်သော သူများကို မွေးဖွားလာရ ပေရာ-

ဆွေစုမျိုးစုအသိုင်းအဝိုင်းတွင်လည်း ကံအကြောင်းအား လျော် စွာ ရုပ်ရည်ရူပကာယမလှမပခြင်း၊ ပစ္စည်းဓနမကြွယ်ဝခြင်း အကြောင်း များဖြစ်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း အနည်းနှင့်အများ ရှိလာကြပေမည်။ ထိုသို့သောသူများကို ဘေးကပြည့်စုံကုံလုံကြွယ်ဝသောလူများက လိုရင် လိုသလိုကိုယ်အား၊ ဉာဏ်အားပစ္စည်းအားတို့ကို ပေးကမ်းချီးမြှောက်စွမ်း နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့မှသာ ဉာဏ်ကာနုဉာဏ် သင်္ဂဟ-ဟူသော မင်္ဂလာ တရားကြီးသည် အစိုင်းအခဲကြီးမား၍ လာပေမည်။

နာမ်ဓာတ်လှိုင်း စွမ်းအင်ကြီးမားမှု

ထိုသို့မဟုတ်မူပဲ မိမိတို့ကယူစရာရှိလျှင် နာစရာရှိလျှင် ဦးကြီး ဦးလေး၊ ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးတို့ကို သတိရ၍ မိမိတို့က ပေးစရာသာရှိ လျှင်ကား ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးတို့မှာ ဘယ်ချောင် ညှပ် ထားမှန်းမသိလောက်အောင် လောကကျင့်ဝတ် ချွတ်ယွင်းလာလျှင် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နောက်ပိုင်းတွင် အထီးကျန်လူကပ်ပါးများသာ ဖြစ် လာကြပေမည်။

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့်လည်း ဆွေမျိုးထဲ၌ ကြီးမြတ် သောသူတို့ကိုရိုသေမှု၊ တုပ်ဝပ်မှုများမပြုခြင်းဟူသော အကြောင်းတရား သည် သက်တမ်းဆုတ်ယုတ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းများ ဖြစ်လာဟန် ရှိပေသည်။

ဆက်ဦးအံ့-ထိုသို့ မိဘကျင့်ဝတ်ရဟန်းပြာဟ္မဏကျင့်ဝတ်၊ ဂုဏဝုခို၊ ဝယဝုခိုကျင့်ဝတ်များချွတ်ယွင်း၍လာသောအခါ အနှစ်နှစ်ရာ့ငါးဆယ်၊ အနှစ်နှစ်ရာ သက်တမ်းနေလာကြသော လူတို့၏ သားသမီးများသည် အသက်တရာ ထက်အောက်ဝန်းကျင်သာ အသက်ရှင်ကြတော့သည်ဟု ဆို၏။

နာမ်ဓာတ်လှိုင်း စွမ်းအင်ကြီးမားမှု

ထိုသို့ အနှစ်ရှစ်သောင်းတမ်းပမာဏကစ၍ အသက်တမ်းများ သည် ဒုစရိုက်တရားများလှမ်းမိုး၍လာသောအခါ ခေါက်ချိုးပမာဏဖြင့် ကြာမြင့်စွာတည်လိုက်၊ ကြာမြင့်စွာကျလိုက်ဖြင့် ဆုတ်ယုတ်၍ လာခဲ့ သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ပျမ်းမျှ ၇၅-နှစ် သက်တမ်းသာ ရှိတော့သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနှစ်တရာတမ်းကာလက ပွင့်တော်မူရာ ထိုအနှစ် ၁၀၀-ကာလ၌ပင် မည်သည့်ဒုစရိုက်မှ မကျူးလွန်သည့် ဒုစရိုက်မရှိ တော့ပေ။ အနှစ်ရှစ်သောင်းတမ်းကာလက အဒိန္နာဒါန-သူများပစ္စည်း ခိုးသည့် ဒုစရိုက်ကိုသာ တွေ့ရပေမည်။ ကျန်သော ဒုစရိုက်များကို တွေ့ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

အနှစ်တရာတမ်း၌ကား ဒုစရိုက်အမှုဟူသမျှသည် ဘက်စုံ၍ဖြစ် ပေါ်လာပေရာ တဦးတယောက်တွင် ဒုစရိုက်တခုကျူးလွန်လျှင် ကျန် သောသူက ဒုစရိုက်တခုကို ကျူးလွန်ပေလိမ့်မည်၊ တခါတရံ တဦးတည်း က ဒုစရိုက်လေးငါးမျှကို ကျူးလွန်ပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ဒုစရိုက်များထူပြောသောအခါ၌ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူခြင်းမှာ သဘာဝအင်အားကို သတ္တဝါတို့၏ကံများဖြင့် ထွန်းညှိပေးရန် လောဟူ၍ပင် ထင်မှတ်မိပေသည်။

ထိုဘုရားရှင်သည်လည်း ရှေးရှေးက ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်တို့ကဲ့သို့ပင် သတ္တဝါလောကသားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်တော်မူကာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခဲ့လေပြီ။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ကျော်သာကြာသေးသည့် ယခုကာလ၌ ကား ပျမ်းမျှ ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ် သက်တမ်းလောက်သာ နေနိုင်ကြတော့သည်။

ထို့ကြောင့် နာမ်ဓာတ်လှိုင်းများ၏ သဘာဝစွမ်းအင်ကို ဖော်ထုတ်၍ ကြည့်ဦးအံ့-၀၀ဖြိုးဖြိုးလူတဦးတယောက်သည် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ၊ နှလုံးမသာယာစရာ တွေ့ကြုံရလျှင် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်၏ ဝနေသော အသားများမှာ ကြုံလှီ၍သွားသည်ကို ယူပစ်လိုက်သလားဟု ထင်ရလောက်အောင် တွေ့ကြုံဘူးကြအံ့-

ထိုသူ၏နှလုံးမသာယာမှုကို တရားကိုယ်ကောက်သော် ဒေါမနဿ ဝေဒနာ ပြဋ္ဌာန်းသော အကုသိုလ်စိတ်ကိုသာ ရပေ၏။ ထိုဒေါမနဿ ဝေဒနာဟူသော အကုသိုလ်စိတ်ကြောင့်ပင် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်သည် ခန္ဓာကိုယ် ကြုံလှီသည်သာမကသေး၊ အကယ်၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရပါက အသက်ပင် ဆုံးပါးသွားနိုင်သေးသည်မဟုတ်လော။

ထိုသို့ လူတဦးတယောက်၏ပမာဏသည်ပင် ထိုမျှလောက် ဖောက်ပြန်ဆုတ်ယုတ်နေလျှင် ဒုစရိုက် အကုသိုလ်မှု အပြုများသောလူများစွာ ရှိသော လောကကြီးသည် နာမ်ဓာတ်လှိုင်း စွမ်းအင်များရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို မည်မျှ ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရမည်ကို သိလောက်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း-

စိတ္တေန နိယတေ လောကော။

နာမ်ဓာတ်အင်အားကြီးသည် ဤကမ္ဘာရှိ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုများကိုဆွဲဆောင်နေသည်ဟူ၍ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

နိဂုံးသုံးသပ်ချက်

တတိယပိုင်းနိဂုံးသုံးသပ်ချက်

စာရှုသူ သူ့ထော်ကောင်းတို့ ယခုဖတ်ရှုခဲ့ပြီးသော အကြောင်း အရာများသည် လူတို့၏ အပြုအမူကြောင့် လူတို့ခံစားရခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရမည်။ ထိုသို့ သက်တမ်း ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့သည့် ကာလသည်လည်း အချိန်မည်မျှရှိသည်ဟုပြောပြရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆုတ်ကပ် ဟူသော သဘာဝနိယာမ အားလျော်စွာ ဖြစ်လာခြင်းဟူ၍ပင်စုံမှတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ပစ္စည်းခိုးသည့် ဒုစရိုက်ကအစ ဆွေမျိုးကျင့်ဝတ် ယှဉ်းချွတ်သည့်ကိစ္စအဆုံးကို ယခုကာလ အခြေအနေ များနှင့်ယှဉ်ပြုမှသာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာမည်မို့ ထိုသို့နှိုင်းယှဉ် ၍ပြရခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုကာလများထက် စာလျှင် ရှေးရှေးက ဒုစရိုက် ကျူးလွန်သည့်စရိုက်များသည် အင်မတန်သိမ်မွေ့နည်းပါးသည် ဆိုသည် ကား အထင်းသားပေါ်လွင်လျက်ရှိပေသည်။

သို့ဆိုလျှင် ယခုကာလ၌ကော ထိုဒုစရိုက်များကို ရှောင်ကြဉ်ကြ သည့်သူများ မရှိဘူးလားမေးအံ့- ရှိသည်မှ အများကြီးရှိသေးသည်ဟု ဖြေပါမည်။

သို့သော် အကောင်းမြင်ဝါဒသည် အဆိုးဘက်သို့ဦးတည်နိုင်သကဲ့ သို့ အဆိုးမြင်ဝါဒသည်လည်း အကောင်းဘက်သို့ ဦးတည်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် လိုကွက်ကိုဖြည့်ရန် ထောက်ပြခြင်းသာဟူ၍ မြင်ကြစေလို ပါသည်။

တခါက ပန်းချီပြပွဲတခုတွင် မည်သည့်ပုံမှ ရေးဆွဲ၍မထားသော ပိတ်ဖြူကား တချပ်ကို ထောင်ထား၏။ ထိုအခါ လာကြည့်သူများက (ဘာပုံလဲ)ဟူ၍မေးရာ (အင်္ဂုလိမာလ သူ့ အမေကိုလိုက်ခန်း)ဟု ပြန်၍ ဖြေ၏။ (အင်္ဂုလိမာလအမေ ဘယ်မှာလဲ)ဟူ၍ မေးရာ ပိတ်ကားထဲက လွန်သွားပြီဟုဖြေ၏။

(အင်္ဂုလိမာလကော)ဟူ၍ မေးမြန်းရာ-
(ပိတ်ကားထဲကိုမရောက်သေးဘူး)ဟူ၍ ပြန်ဖြေသည်ဆို၏။

ထိုပန်းချီကားကို ကြည့်သူများသည်အရသာပေးပျက်ပျက်ခံစား
ရသကဲ့သို့-

ယခုကာလတွင်လည်း ကောင်းကောင်း မှန်မှန် နေထိုင်သောသူ
များက နေထိုင်ကြသလောက် ဆိုးသွမ်းသည့်လူများကလည်း ကမ်းကုန်
အောင် ဆိုးသွမ်း၍နေပေရာ ကောင်းကောင်းမှန်မှန် နေထိုင်သောသူများ
သည် ဤလောကပိတ်ကားတွင်းမှ လွန်သွားသည့် သဘောမှာ ဖြေသာ
သော်လ် ဆိုးသွမ်း ကောက်ကျစ်နေသော သူများကား ဤလောက
ပန်းချီကားကြီးကို အနှစ်သာရရှိရှိ တန်ဆာဆင်နိုင်ရန် မြင့်မြတ် ဖြူစင်
သော စိတ်ထားများဖြင့် ပြုပြင်ပြင် ဝင်ရောက်ကြပါစို့။ ဝင်ရောက်
ကြပါလေ။

-၀:၀:-

စတုတ္ထပိုင်း

ယခုမိမိတို့နေရသော ပျမ်းမျှသက်တမ်း(၇၅)နှစ်ကာလမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အကုသိုလ်ဒုစရိုက်အမှုများကို နှောင်းကာလက လူသားများဟာ ပိုပြီး လွန်ကျူးလာလို့ ဆယ်နှစ်မျှသာ အလွန်ဆုံး သက်တမ်းရှိကြပါလိမ့်မည်။

၎င်းဆယ်နှစ်သက်တမ်းရှိကြတဲ့ လူသားတို့ လက်ထက်၌ ငါးနှစ်ဆိုလျှင်ပင် အိမ်ထောင်ပြုကြမည်ဟုဆို၏။ ငါးနှစ်၌ အိမ်ထောင်ပြုကြတဲ့ လူသားတို့ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်အနေအထားဟာ ယခု ကလေးသူငယ်တို့လောက်သာ ရှိလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝဏ္ဏော သဏ္ဍာန် ရှုပေသု ဆိုတဲ့ အဘိဓာန်ပါဠိအရ ဝဏ္ဏ သဒ္ဒါသည် အဆင်းဟူသော အနက်သာမက အနိမ့်အမြင့်ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလဲ ဟောသောကြောင့် အဆင်းသာမက အရပ်အနိမ့်အမြင့်လည်း ဖောက်ပြန် ရုပ်လျော့လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

ဆက်ဦးအံ့-ထိုသို့ ၁၀-နှစ်တန်းရှိသူတို့ဟာ ငါးနှစ်နှင့်အိမ်ထောင်ပြုကြရတဲ့အချိန်မှာ ၎င်းတို့အကောင်းဆုံးစားသောက်ရတဲ့ ထမင်းကတော့ အင်မတန်ကြမ်းတမ်းလှတဲ့ လူးထမင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယခုအခါမှာ သားမြှမ်းထမင်းလို့ခေါ်တဲ့ ဒန်ပေါက်ထမင်းဟာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သလို ထိုကာလမှာလဲ လူးထမင်းကိုသာအကောင်းဆုံးစားရပါလိမ့်မယ်။

ထို့အပြင်၊ ၎င်းကာလ ရောက်တဲ့အခါမှာ ထောပတ်၊ ဆီဥ၊ ဆီ၊ ပျားရည်၊ တင်လဲ၊ ဆား ဆိုတဲ့ မှန်မြတ်တဲ့အရာသာတို့လဲ ကွယ်ပျောက်လိမ့်မယ်ဆိုပါတယ်။ ယခုအခါမှာတောင် တချို့ ဆားများဟာသိပ်မငန်တာတွေ့ရတယ်။ ထိုသို့တို့ရဲ့ သဏ္ဍာန်မှာ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်တွေသာ လွှမ်းမိုးနေတာမို့ ၊ ကုသိုလ်တရားကို ပြုကျင့်သူ မရှိသည့်အပြင် ကုသိုလ်ဆိုတဲ့ အမည်တောင်မရှိဘူးလို့ဆိုပါတယ်။ ၎င်းကာလရောက်လျှင် အမိအဘကို ကလန်ကဆန်လုပ်တဲ့သူ၊ ရဟန်းသံဃာ ဦးကြီး ဦးလေး တို့ကို မရှိမသေ လုပ်တဲ့သူတွေကို သူတော်ကောင်းများအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ချီးကျူးပူဇော်ကြလိမ့်မယ်ဆိုပါတယ်။

ရှေးအချိန်တော့မသိ၊ ယခု တချို့ လူငယ်တွေဟာ အမေအဖေကို ပြန်ပြီးပြောတဲ့ သူတွေကို—(မင်း မားသားကြီးကို ပြောတာ

ထိတယ်က၊ မင်းဖါးသားကြီးကို ပြန်ပြောတာ မိတယ်က)နဲ့ ချီးကျူး စကားပြောနေတာကိုတခါတရံ တွေ့နေရပြီဖြစ်တယ်။

အဲဒီကာလရောက်ရင် ယခုကာလ ခွေး၊ ကြက်၊ ငှက် စတဲ့တိရစ္ဆာန် တွေဟာ အမေအဖေမရွှေောင် သံဝါသပြုသလို၊ ထိုကာလမှာဖြစ်မဲ့ လူသား တွေဟာ အမိ၊ မိကြီးမိထွေး၊ အရီးကြီး အရီးလေး၊ အလေးအမြတ်ပြု ထိုက်သော ဆရာမယားဟူ၍—သတ်မှတ်မှု မရှိတော့ပဲ သံဝါသပြုကြ လိမ့်မယ်လို့ဆိုပါတယ်။ အကုသိုလ်များ ဖိစီးနှိပ်စက်နေတဲ့အခါဖြစ်တော့ လူသားအချင်းချင်းဟာ ပြင်းထန်သော အမျက်ထွက်ခြင်း၊ ပျက်စီးစေလို ခြင်း၊ မနာလိုခြင်း၊ သတ်ဖြတ်လိုခြင်းစိတ်များ ထင်ရှားလာတဲ့အတွက် (မုဆိုးဟာ သားကောင်မြင်လျှင် သတ်ဖြတ်ချင်သလို) သားကအမေကို အဖေကသားကို မောင်က နှမကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဒေါသစိတ် ဖြစ်ခါ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်များဖြစ်ပွားလာလိမ့်မယ်လို့ဆိုပါတယ်။

ယခုကာလ အမေရိကန်၊ ရုရှား စတဲ့နိုင်ငံတွေဟာ စစ်ပွဲဆင်နွှဲ လိုသော စိတ်ဓာတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း ကြံစည် အားထုတ်တဲ့ အတွက် အဏုမြူ ညူကလီးယားစတဲ့ဆန်းပြားတဲ့ လက်နက်တွေကို ပိုင် ဆိုင်လာသလို ၎င်းလူသားတို့လက်ထက်မှာ အင်မတန်အစွမ်းထက် ပြင်း ထန်သောလက်နက်တွေကိုပိုင်ဆိုင်ပြီး အချင်းချင်းသတ်ဖြတ်တဲ့ ကပ်ဆိုက် လိမ့်မယ်ဆိုပါတယ်။ ထို့နောက်မှ အချင်းချင်းသတိရကာ ပုန်းကွယ်၍ ထွက်လာရာကအစ မေတ္တာဝါဒကို ကျင့်သုံးကြပြီး အကုသိုလ်များကို ရှောင်ကြဉ်ကြကာ သက်တမ်းများ အနှစ် ရှစ်သောင်းတန်းရောက်အောင် ခေါက်ချိုးတက်မယ်လို့ဆိုပါတယ်။

၎င်းသက်တမ်းရောက်တဲ့အခါမှာ (စပယ်တဲ့ လေးရုံ အပွင့်ရယ်စုံ တင့် ကျန်ပါသေးတယ် ပန်ချင်သူပျို ချစ်ဦးရယ် ခေါင်းဖီးလှည့်လေး) ဆိုတဲ့အတိုင်း ပွင့်လတံ့သော မေတ္တေယျ စပယ်ငုံ၊ ရွှေဘုန်းရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ယုံကြည်ကိုးစား ဖူးတွေ့ရပါခြင်း အကျိုးငှါ မဆုတ်မနစ် သော စိတ်ဓာတ်များဖြင့် ဖြည့်တင်းရစ်ကြပါစို့၊ ဖြည့်တင်းရစ်ကြ ပါလေ။

သီသံ သိဇ္ဈန္တု သက်ပ္ပာယ်။

လျှောက်ရေးအဘိဓမ္မာ(၂)

ကယ်နှင့်လျှောက်ရေး

အရှင်ကုမာရ (သန်လျှင်)
ဒီဃဘာဏက | ဓမ္မာစရိယ

ပန်းချီမောင်မောင်ဌေးအောင်